

Tuyết Y Công Tử

Contents

Tuyết Y Công Tử	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	20
5. Chương 5	25
6. Chương 6	32
7. Chương 7	36
8. Chương 8	39
9. Chương 9	45
10. Chương 10	51
11. Chương 11	57
12. Chương 12	62
13. Chương 13	66
14. Chương 14	71
15. Chương 15	77
16. Chương 16	81
17. Chương 17	86
18. Chương 18	92
19. Chương 19	97

Tuyết Y Công Tử

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cổ trang, giang hồ, nhất thụ nhất công. Edit: Tuyết Ân (= Yuki = Nhím) Cuộc gặp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-y-cong-tu>

1. Chương 1

Edit: Tuyết Ân (= Yuki = Nhím)

Beta: như trên

Phương thảo thù dương ẩm bích lưu

Tuyết y công tử lập phương châu

Nhất sinh thanh ý vô nhân thức

Độc hướng tà dương thán bạch đầu.

Giang Nam tháng 4, vào đúng mùa cỏ trường oanh, du nhân nhiều như mắc cửi. Mặt hồ vốn yên ả như gương lại xuất hiện ba bốn chiếc thuyền hoa lướt qua, tạo nên từng đợt sóng miên man. Dưới bóng liễu ven bờ, một thanh y thiếu niên khuôn mặt tuấn mỹ, tuổi ước chừng 21, 22 tuổi, đang ngồi nhìn mặt hồ, đồng thời dùng lá tre tết thành một con bọ ngựa. Qua nửa ngày, thiếu niên tựa hồ có chút mệt mỏi, liền đứng lên nhìn xung quanh. Hắn chậm rãi bước dọc theo bờ hồ, đi một vòng. Chỉ một lúc sau liền kêu một chiếc thuyền nhỏ, nhẹ nhàng phi thân lên.

Nhà thuyền lớn tiếng khen: “ Hảo thân thủ.”

Thiếu niên mỉm cười, cũng không để ý. Thuyền nhỏ liền chậm rãi đi vào hồ, thiếu niên đang cực kỳ vui vẻ thoải mái, cao hứng mà hỏi nhà thuyền: “Xin hỏi nhà thuyền họ gì?”

Nhà thuyền vui vẻ trả lời: “ Tại hạ họ Vương. Công tử đi du ngoạn a, ta nghe giọng không phải người ở đây?”

Thiếu niên nhẹ giọng cười, nói: “ Quả không sai, nhà ta ở Giang Bắc, tới đây du ngoạn, không biết có chỗ nào phong cảnh đẹp có thể giới thiệu cho ta hay được không?”

Nhà thuyền nói: “ Nơi đây nổi tiếng nhất chính là Vân Yên Hồ này, ngoài ra còn có Thanh Viễn Tự, khách hành hương cũng rất nhiều. Nhưng trẻ tuổi như công tử đây chắc không có hứng thú tới đó du ngoạn đi. Còn lại chính là Trầm Viên, Trầm gia tại Giang Nam chính là một đại gia tộc, có đến vài ba khu vườn, có một cái chỉ những người đặc biệt mới được nhìn thấy. Trầm lão gia đúng là biết cách kiếm tiền mới nghĩ ra biện pháp này, muốn liếc mắt một cái ngắm khu vườn phải tốn 10 văn bạc. Vậy mà vẫn thường xuyên có người tới coi.”

Thiếu niên tựa hồ cảm thấy có hứng thú, liền nói: “ Thật là một người thông minh, nhưng cũng thật hiếm thấy, không biết Trầm lão gia đã phải tốn bao nhiêu ngân lượng để xây dựng khu vườn? Chẳng lẽ là do tổ tiên truyền lại?”

Nhà thuyền lắc đầu nói: “ Kìa thật ra cũng không đúng, Trầm gia lúc đầu là diêm thương, sau thì không biết thế nào, làm gì cũng không ai biết, chỉ thấy tiền mỗi năm kiếm được năm sau lại nhiều hơn năm trước. Mà nhà đó hình như cũng không làm chuyện gì xấu nên thanh danh tốt lắm.”

Nhà thuyền ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “ Trầm thiếu gia tên là Trầm Tĩnh Chu, ta nghe nói rất nhiều người tới Trầm Viên cũng là để được nhìn thấy Trầm thiếu gia, quả thực không biết Trầm thiếu gia dung mạo ra sao.”

Thiếu niên vừa nghe vậy liền lắc đầu cười to, nói: “ Rõ ràng đám người đó đều là những kẻ ngu dốt đi. Người thử nghĩ xem, người ta chính là đại thiếu gia, như thế nào lại nhàn hạ chạy đến cái vườn kia. Hiển nhiên là đã lánh đi chỗ khác rồi.”

Nhà dò nghe xong cũng cười mà nói lại rằng: “ Công tử hẳn là có điều này chưa biết. Vị thiếu gia kia, tương lai muốn kế thừa gia nghiệp, nên luôn đi theo Trầm lão gia tới các vườn thị sát. Lão gia mỗi ngày đều tới Trầm Viên ngắm hoa. Trầm thiếu gia tới lúc đó cũng sẽ theo.”

Trong lúc hai người nói chuyện phiếm, thuyền nhỏ trong hồ đã đi trọn một vòng. Phóng tầm mắt nhìn lại, quang cảnh mặt hồ quả thực đẹp không sao tả xiết.

Đạo chơi nửa ngày, thiếu niên thanh toán bạc, cảm tạ gia nhà dò, liền tiến đến tìm khách điểm.

Dưới chân núi khách điểm thật nhiều, thiếu niên tùy ý tìm một khách điểm. Ném qua cơm chiều, vẫn là không nghĩ muốn nghỉ ngơi, liền lững thững dạo quanh không ngờ lại đến bên Vân Yến Hồ.

Buổi tối trời mưa nhỏ, không có mấy du khách, nhà đó thấy vậy liền trở về nghỉ ngơi. Trên hồ chỉ còn lại một thuyền hoa hết sức tĩnh mịch. Từ xa nhìn lại, ngọn đèn trở nên lung linh kỳ lạ, thiếu niên vốn không dự đoán là sẽ mưa, lúc này mắc mưa, có chút chật vật.

Đang định vòng lại khách điểm, lại thấy chiếc thuyền hoa kia hướng mình đi tới, một đồng tử đứng trên mũi thuyền hô: “ Công tử có cần dù không?”

Thiếu niên trái lại có chút không muốn, liền nói: “ Đa tạ!”

Vừa nói xong, thuyền hoa đã đi tới gần bờ, đồng tử kia lại nói: “ Công tử nhà ta thỉnh vị công tử này lên thuyền uống chén trà nhạt”

Thiếu niên tuy không muốn nhưng lại không tiện cự tuyệt, liền nói: “ Như vậy đành làm phiền quý công tử!”

Trên thuyền, mọi thứ đều đẹp đẽ, tinh xảo, quý giá, dưới ánh sáng của ngọn đèn càng ánh lên vẻ rực rỡ, long lánh. Thiếu niên phỉ phỉ quần áo, ngồi xuống. Tiểu đồng tử hỏi: “ Thỉnh công tử vào phòng trong thay y phục. Y phục ẩm ướt mặc ở trên người nhất định rất không thoải mái.”

Thiếu niên mỉm cười nói: “Cũng tốt!”

Thiếu niên theo đồng tử vào phòng trong, cầm trên tay bộ tân y, xiêm y này màu sắc và hoa văn lịch sự tao nhã, tinh xảo vô cùng, nói vậy giá trị hẳn là không ít đi.

Sau khi thay đổi xiêm y đi ra, đã thấy trên bàn bày ra một vài món điểm tâm tinh xảo, một bầu rượu, một ấm trà, thiếu niên ngồi xuống, trong lòng bất giác cảm thấy khác thường.

Một lúc sau, phía sau truyền đến một thanh âm trong trẻo: “ Làm phiền công tử chờ lâu”

Thiếu niên quay đầu lại, chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, đứng phía sau là một người nam tử, cực kỳ trẻ tuổi, nhìn qua tựa hồ so với chính mình còn muốn nhỏ một hai tuổi, mi loan mắt tú, xung quanh tỏa ra thần khí, dưới ánh nền chiếu rọi khuôn mặt kia càng có vẻ nan miêu nan họa.

Nam tử kia nhẹ nhàng ngồi xuống, mỉm cười, nói: “Đã mạo muội thỉnh công tử đi lên. Không biết có làm phiền người thanh hưng?”

Thiếu niên cười nói: “Sao lại như vậy được! Ta xuất môn chưa từng mang theo dù, nếu không phải công tử người tâm tính thiện lương, giờ phút này ta sớm thành ướt sũng”. Nói xong lại cười.

Nam tử kia lại nhẹ nhàng cười, nói: “Đâu có, đâu có. Xin hỏi công tử tôn tính đại danh?”

Thiếu niên nói: “Không dám. Tại hạ tên Du Lăng Phong. Lăng vân chi lăng, phong tuyết chi phong. Cũng xin hỏi công tử đây tôn tính đại danh?”

Nam nhân kia nhẹ nhàng nói: “Ta họ Trầm, danh Tĩnh Chu. Vô tự”

Chưa kịp nói xong, thiếu niên liền cả kinh, nói: “Nguyên lai là Trầm thiếu gia. Kính đã lâu.”

Trầm Tĩnh Chu ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ người đã nghe qua tên của ta?”

Du Lăng Phong thầm nghĩ “Người này hỏi có chút kỳ lạ, Trầm Viên cùng Trầm thiếu gia tại thành này có ai mà không biết.” Liền mỉm cười nói: “Trầm thiếu gia nhân trung long phượng, nơi đây ai chẳng biết đến đại danh của Trầm thiếu gia? Nghe nói rất nhiều người đi Trầm Viên, đầu tiên là để thưởng thức viên trung mỹ cảnh, thứ hai chính là hơn một nửa những người đến đó là để chiêm ngưỡng phong thái của công tử đây. Hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Trầm Tĩnh Chu mặt đỏ lên, nhẹ giọng nói: “Công tử nói đùa.”

Du Lăng Phong lúc đầu còn cho rằng Trầm Tĩnh Chu cố lộng huyền hư (làm ra vẻ huyền bí, cố ý lừa bịp), bởi vậy lời nói ra không khỏi dẫn theo ba phần ý mỉa mai, lúc này thấy nam tử thần sắc thẹn thùng, không giống giả vờ, càng cảm thấy kinh ngạc.

Trầm Tĩnh Chu nói: “Ta ngày thường ru rú trong nhà, gia phụ lại quản giáo cực nghiêm, ngay cả du hồ như vậy cũng là khó được có một lần. Hôm nay bỗng nhiên hứng khởi, trời lại mưa, mới vừa rồi đang ở trên thuyền đọc sách, Thanh Thư lại đây nói cho ta biết, bên ngoài có một vị công tử hảo nhã hừng, buổi tối ra đây dạo chơi, ta cũng rất là tò mò, liền có lòng thỉnh công tử lên thuyền tâm sự. Hi vọng không quấy nhiễu đến công tử.”

Du Lăng Phong cười nói: “Trầm công tử là người đọc sách, nói chuyện lịch sự tao nhã. Kỳ thật chỉ sợ là nhìn ta đây ướt sũng đáng thương, chính là muốn giúp ta một chút đi.”

Một lời vừa nói xong liền cười ha ha. Trầm Tĩnh Chu lúc mới đầu còn bị hấn nói cho đỏ mặt, sau lại thấy lời nói của hấn thẳng thắn, sáng khoái, cũng tùy tiện mỉm cười.

Hai người lại chuyện phiếm một lúc, Du Lăng Phong liếc mắt nhìn thấy trên tay cổ tay trái của Trầm Tĩnh Chu có ba điểm đỏ, hơi kinh hãi, nói: “Nghe đồn chỉ có ăn qua kì ngọc trên núi Linh Chi mới có thể như thế. Chính là thứ được này thập phần khó cầu, trong vạn người chưa chắc đã có một người từng uống qua. Chẳng lẽ công tử.....?”

Trầm Tĩnh Chu cười nói: “Du công tử thật hảo nhân lực.”

Du Lăng Phong nói: “Công tử ăn linh dược như thế đối võ công nhất định là có thành tựu to lớn, quả nhiên khiến ta ao ước.”

Trầm Tĩnh Chu cười nói: “Tiểu đệ không hề biết chút võ công.”

Du Lăng Phong ngạc nhiên nói: “Công tử không biết võ công? Lệnh tôn vì sao không thỉnh một vị cao minh sư phụ?”

Trầm Tĩnh Chu nói: “Khi tiểu đệ bảy tám tuổi, gia phụ vốn cũng có tính toán này, đã thỉnh sư phụ đến dạy ta võ công, bất quá tiểu đệ trời sinh ngu dốt, tính tình lại quật cường, chết sống không chịu học võ, gia phụ không biết làm thế nào, đành phải từ bỏ. Bởi vậy đến giờ cũng không có mấy may tý võ công nào. Linh Chi này là vào lúc ta bảy tuổi, một vị giang hồ kỳ nhân tặng cho ta làm lễ vật, cùng việc luyện võ không quan hệ.”

Du Lăng Phong cười nói: “Công tử cuộc sống không lo, nguyên bản không giống thô nhân như ta vậy, cả ngày đánh đánh giết giết, đã từng phải liếm máu từ vết thương để sống qua ngày.”

Hai người trò chuyện với nhau thật vui, bất tri bất giác qua một thời gian dài, bên ngoài mưa đã ngừng rơi. Du Lăng Phong đứng lên nói: “Hôm nay may mắn được công tử khoản đãi, hạnh thậm như chi (???). Chính là đêm khuya đã, ta cũng nên trở về.”

Trầm Tĩnh Chu mỉm cười nói: “Sắc trời đích xác cũng là không còn sớm. Tiểu đệ cũng không tiện giữ huynh đài ở lại. Không biết ngày mai huynh đài có vui lòng ghé qua hàn xá để tiểu đệ được đón tiếp hay không?”

Du Lăng Phong cười nói: “Thịnh tình của công tử ta đây xin nhận. Chính là sáng sớm mai còn có chuyện quan trọng, thật sự lấy làm tiếc, không thể tới được.”

Trầm Tĩnh Chu khẽ thở dài: “Hôm nay gặp mặt, chính là hữu duyên. Không biết cứ như vậy từ biệt tới năm nào mới lại tái kiến đây.”

Du Lăng Phong nói: “Công tử không cần thương cảm, người giang hồ bốn biển là nhà, đi lại tự do, đã hữu duyên, ắt có thể tái gặp lại.”

Nói xong câu đó, đang định đem xiêm y trên người cởi xuống, Trầm Tĩnh Chu nói: “Công tử đã không chê thì xin nhận lấy bộ xiêm y này.”

Quay đầu cất tiếng đối kia đồng tử Thanh Thư nói: “Giúp Du công tử đem dù đến.”

Thanh Thư đáp ứng một tiếng, liền mang dù đến.

Du Lăng Phong nói: “Đa tạ công tử, tại hạ xin từ biệt.”

Trầm Tĩnh Chu mỉm cười gật đầu, lúc này thuyền đã gần đến bờ, Du Lăng Phong khẽ nhảy, liền tới bờ, quay đầu nhìn lên, chỉ thấy Trầm Tĩnh Chu đang đứng ở đầu thuyền, vẫy tay từ biệt.

Xuân đi thu đến, trong nháy mắt đã là mùa đông. Lúc này đầy trời tuyết bay, thiên địa một mảnh trắng thuần.

Buổi đêm đón một trận tuyết bay lả tả. Không khí ban đêm vô cùng lạnh giá, trên đường một bóng người đi đường cũng không thấy, bỗng xuất hiện một chiếc xe ngựa cực lớn, nhanh như chớp tiến ra khỏi ngoại thành. Ngồi trên xe là hai nam tử, một người có chút trẻ tuổi, màu da trắng nõn, mi dài nhập tấn (?), dung nhan cũng không phải rất đẹp, chính là có một loại khí chất cao hoa, theo nhất cử nhất động của hắn mà hiển lộ. Hắn quay đầu lại nhìn một chút nam tử phía sau. Đó là một nam tử tuổi đã cao, tướng mạo xấu xí, thần sắc ốm yếu xanh xao như có bệnh, nhắm mắt lại không nói một lời.

Xe ngựa đi cũng không biết đã bao lâu, khoảng cách trong thành đã khá xa, trong xe trung niên nam tử thủy chung không nói lời nào, nam tử thường thường phân phó xa phu chạy nhanh một chút. Hoàng hôn ngày hôm sau, rốt cục đi vào một tòa phủ đệ nguy nga phía trước. Đại môn cực cao cực rộng, khí thế bất phàm, tầm thường khó gặp. Nam tử trẻ tuổi xuống xe, nói với xa phu: “Ôm hắn đi ra.” Xa phu đáp ứng một tiếng, lập tức nhảy lên xe ngựa, đem người trung niên bế xuống dưới. Người trung niên tựa hồ bị điểm huyết đạo, dáng điệu mềm nhũn, vô lực. Nam tử đưa tay tiếp nhận người trung niên.

Nam tử trẻ tuổi chậm rãi giúp đỡ trung niên nam tử đi vào phủ đệ bên trong. Trong phủ trừ bỏ một vài hạ nhân, đúng là im ắng không có âm thanh. Đi vào một hành lang, đi hết một nén hương, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một cửa sắt thật cao lớn, Nam tử trẻ tuổi liền cửa gỗ ba cái, qua một lát, lại gõ cửa hai cái. Chỉ một lúc sau, liền nghe cửa kia chậm rãi mở ra, hiện lên một hành lang thật dài. Nam tử giúp đỡ người trung niên kia đi vào. Lại đi hết một nén hương, phía trước liền khoát nhiên khai lãng (rộng mở trong sáng), vừa vào liền thấy một phủ đệ rộng lớn, so với những khu vườn bình thường thì lớn hơn mấy chục lần, quả thực giống như hoàng thành. Nam tử trẻ tuổi giúp đỡ trung niên nam tử vào một cái đại sảnh thật lớn, dài chừng ba bốn trăm thước, liếc mắt một cái nhìn không thấy đầu sảnh. Đại sảnh lại thật kỳ quái, âm u không thấy ánh mặt trời, chung quanh đều đặt những cây đuốc thật lớn, người đứng nghìn nghịt, nhưng không chút rối loạn, tất cả đều trật tự tĩnh nhiên.

Chỉ thấy những người này đều là mặc áo trắng, bên hông đeo một thắt lưng đen, thần sắc cực kỳ trang nghiêm, im ắng không có nửa phần tiếng động. Cuối đại sảnh có một người đang ngồi, người nọ mặc hắc y, trên mặt mang mặt nạ, dáng thâm trầm rất đáng sợ.

Nam tử trẻ tuổi đến gần chỗ người nọ, trước cúi người bái hạ, sau liền nói: “Khởi bẩm giáo chủ, người giáo chủ muốn, thuộc hạ đã dẫn về.” Ngươi khí dị thường kính cẩn., Người trung niên tựa hồ bị điểm huyết, cũng quỳ trên mặt đất.

Người đang ngồi “Ừ!” một tiếng, cũng không nhiều lời. Nam tử thấy giáo chủ không nói gì, cũng không dám lên tiếng.

Qua nửa ngày, giáo chủ nhẹ nhàng hạ hai chưởng, chỉ thấy giáo chúng trong sảnh lập tức quỳ xuống bái hạ ba cái, lúc sau đồng loạt đứng dậy, không bao lâu liền tản ra vô tung vô ảnh, càng không có nửa phần ồn ào. Những người này thân pháp cực nhanh, đúng là hiếm thấy.

Giáo chủ lúc này mới nói: “Vất vả cho Nam Cung Đường chủ.” Nam tử kia nghe vậy mừng rỡ, cúi đầu nói: “Đa tạ giáo chủ!”

Giáo chủ lại nói: “Người theo ta đến Bích Tuyền Các đi.” Nam tử kia đáp ứng rồi một tiếng “Vâng!”, liền giúp đỡ trung niên nam tử, theo giáo chủ đi vào Bích Tuyền Các.

Bích Tuyền Các này dựa vào núi mà xây nên, tuy là đã vào đông, từ trên thác nước nhỏ nhất vẫn có nước róc rách chảy không ngừng, mờ mờ ảo ảo. Ngoài cửa cũng có mấy cây trúc xanh ngắt mềm mại.

Giáo chủ ngồi xuống, nam tử liền cung kính đứng bên cạnh. Trung niên nam tử cũng lặng lẽ không lên tiếng.

Giáo chủ nói: “Đây là trầm Đại công tử? Người lại gian lận. Như vậy phái ngươi đi quả nhiên là chính xác.” Nam tử nói: “Giáo chủ thật sự là lợi hại, liếc mắt một cái liền nhìn thấu trò hề của thuộc hạ.” Giáo chủ nói: “Thuật dịch dung của ngươi thiên hạ vô song, ta cũng rất khó nhìn ra. Chính là vị Trầm đại công tử này, có lẽ cũng không tuổi già sức yếu đến vậy.” Nam tử mỉm cười, đưa tay lên mặt trung niên nam tử động vài cái, chỉ thấy kia khuôn mặt kia nguyên bản là một lão già xấu xí bỗng nhiên biến thành khuôn mặt cực kỳ

mỹ. Người nọ mười bảy, tám tuổi, diện mạo tuấn mỹ tuyệt luân, đúng là Trầm Tĩnh Chu. Hắn trong mắt có vẻ rất sợ hãi, nhưng không mở miệng xin tha.

Nam tử lại nói: “Vị Trầm công tử này mỹ danh truyền xa, nghe nói rất nhiều người đi Trầm Viên chỉ để trông thấy vị công tử xinh đẹp này.” Nói xong nhìn Trầm Tĩnh Chu liếc mắt một cái.

Giáo chủ không thèm để ý, cười lạnh nói: “Bộ dạng xinh đẹp thì dùng làm gì? Nửa phần võ công không có, tự bảo vệ mình cũng không thể.” Lại nhìn Trầm Tĩnh Chu liếc mắt một cái, nói: “Vị Trầm công tử này xem ra là cậu ấm được nuông chiều từ bé, người cũng không cần làm khó hắn. Đi sai người cho hắn tắm rửa thay quần áo, đừng ủy khuất hắn.” Nam tử đáp ứng một tiếng “Vâng!”, dẫn theo Trầm Tĩnh Chu lui xuống.

Trầm Tĩnh Chu ngày đó đang ở thư phòng Trầm Viên đọc sách, chợt nghe ngoài cửa sổ một tiếng lay động, hắn cũng không để ý. Võ sư cảnh giác, lập tức đi ra ngoài, liền có một người tiến vào canh giữ ở bên cạnh, có thể thấy được huấn luyện kỹ lưỡng. Lúc ấy chính mình còn cười nói: “Chuyện gì phải kinh ngạc như vậy.” Vẫn là vui đầu đọc sách. Ngay sau đó rầm một tiếng, sau lưng có người tựa hồ ngã xuống đất. Tiếp theo chính mình chỉ cảm thấy trên lưng tê rần, mất đi tri giác.

Tĩnh lại đã là sáng sớm ngày thứ hai. Bản thân đang ở trong một chiếc xe ngựa, bên người là một nam tử trong tay cầm chiết phiến cười dài đang nhìn mình. Nam tử kia sắc mặt bình thản, ánh mắt như có như hàn băng, Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy một cơn giá lạnh từ đáy lòng dâng lên.

Nam tử nói: “Trầm công tử có cần nhìn qua khuôn mặt mình lúc này một chút?” Nói xong cầm một cái gương đem đến. Trầm Tĩnh Chu vừa thấy mình trong gương, dù cố gắng trấn định, cũng không khỏi lộ ra thần tình kinh hãi.

Chỉ thấy trong gương là một người tướng mạo xấu xí, tuổi nhìn qua ước chừng bốn mươi, vẻ mặt tiêu tụy vẻ. Nhìn không được nhú nhú mày, ai ngờ người trong gương cũng nhú nhú mày, rõ ràng chính là mình. Lần này thực sự quá sợ hãi, buông tay, gương rơi.

Bên trong xe có trái thảm thật dày, gương rơi nhưng không vỡ. Nam tử kia cười khê nói: “Trầm công tử không cần lo lắng, tuyệt thế dung nhan của người ta cũng không nhẫn tâm dùng một hai đao mà hủy hoại, chính là thay đổi cách ăn mặc một chút, như vậy cũng có thể tránh khỏi rất nhiều phiền toái không cần thiết.” Nói xong đột nhiên điểm huyết đạo của Trầm Tĩnh Chu, Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy vưng vưng hồ hồ (mơ mơ hồ hồ) liền ngủ mất.

Cũng không biết qua bao lâu, cảm giác đã là hoàng hôn, bỗng nhiên trên lưng hơi hơi tê rần, như vậy tỉnh lại, trợn mắt nhìn lên, chỉ thấy bản thân đã ở trong một hành lang dài, xe ngựa đã không thấy đâu nữa. Nam tử lại khí định thần nhàn đứng ở bên cạnh, Trầm Tĩnh Chu cảm thấy hai chân hai tay giống như có thể hoạt động, rồi lại tê dại vô cùng. Nam tử kia đi tới dịu hần, đang định đẩy ra tay y ra, tiếc rằng toàn thân không thể hoạt động, chỉ đành theo hắn chậm rãi đi vào trong.

Cho đến đi vào trong đại sảnh, chỉ thấy trong sảnh toàn những người kỳ kỳ quái quái, một đám diện vô biểu tình, Trầm Tĩnh Chu tuy rằng không có võ công, nhưng cũng nghe võ sư trong nhà nói qua một ít chuyện cũ trên giang hồ, cũng có biết một phần, hắn lại là người quật cường, tuy rằng trong lòng sợ hãi, cũng liều mạng chịu đựng, không biểu lộ nửa phần, ngẩng đầu nhìn. Chỉ thấy chỗ ngồi cao cao cuối đại có một người, mang một mặt nạ cực kỳ đáng sợ, toàn thân hắc y, Trầm Tĩnh Chu chỉ nhìn liếc mắt một cái, liền cảm thấy được sợ hãi cực kỳ. Người kia cao cao tại thượng tuy rằng không nói một lời, nhưng trời sinh một cỗ khí phách uy nghiêm, mà bên trong còn mang theo rất nhiều tà khí. Chỉ cảm thấy quỷ khí dày đặc, khiến kẻ khác khiếp sợ.

Tuy rằng hắn hai ngày hai đêm đều mê man, nhưng bởi vì gặp biến cố như vậy, tinh thần thủy chung không vực dậy nổi, chỉ cảm thấy hoảng hoảng hốt hốt, bỗng nhiên nghe được tựa hồ lại bị đưa đến cái gì “Bích Tuyền Các”. Hắn tuy cảm thấy được tánh mạng khó bảo toàn, nhưng khi đi đến Bích Tuyền Các kia, nhãn tình cũng sáng lên, trong lòng khen ngợi một câu. Thật không lưu tâm giáo chủ kia cùng cái gì “Nam Cung Đường chủ” nói cái gì. Chỉ là một lúc sau, bản thân lại bị Nam Cung Đường chủ đưa đến một nơi khác.

Phòng ở này cùng Bích Tuyền Các có khác biệt cực lớn, mọi nơi đều lạnh như băng, liền cùng chủ nhân kia cảm giác giống nhau như đúc.

Nam Cung Đường chủ cười cười nói: “Đây là chỗ ở của ta, ủy khuất Trầm công tử.” Trầm Tĩnh Chu lạnh như băng nhìn hắn, không biết hắn lại giở trò gì.

Chỉ nghe hắn cười nói: “Ta sắp tới phải xuất môn có việc, bất quá nơi này cũng sẽ có người hảo hảo hầu hạ ngươi. Nếu như là giáo chủ cho gọi ngươi qua, ngươi ngàn vạn lần không nên tỏ ý không vui, nếu không sẽ chết rất khó xem.” Lời vừa nói hết, thân hình loáng một cái đã không thấy đâu. Tiếp theo, một tiểu đồng tử tiến vào, đem theo một bồn lớn nước ấm tới bên người hắn, giúp hắn xoa bóp, Trầm Tĩnh Chu cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên, nhưng không làm gì được.

Mấy ngày kế tiếp, Nam Cung Đường chủ quả không lộ diện. Mỗi ngày chỉ có tiểu đồng tử kia hầu hạ hắn, mà tiểu đồng tử kia hình như bị cầm điếu, nói cái gì cũng không đáp lại. Tuy rằng đúng là thanh tịnh, nhưng tình cảnh này kéo dài quá lâu khiến tâm lại tưởng niệm cha mẹ, nghĩ đến chính mình gặp kiếp nạn, đã làm cha mẹ cực kỳ lo lắng, nhưng bản thân cũng thúc thủ vô sách – bó tay không biện pháp, ngay cả đào tẩu cũng không có khả năng.

2. Chương 2

Lúc bấy giờ là hoàng hôn, tuyết đang rơi, trong phòng lạnh tanh, không nhóm lửa, Trầm Tĩnh Chu vốn không phải người luyện võ, cả người lạnh run, nhưng một chút biện pháp sưởi ấm cũng không có. Nhớ tới Trầm Viên, hiện tại không biết cha mẹ ở nhà như thế nào, trong lòng cực kỳ chua xót.

Buổi chiều ngày hôm đó, một người mặc áo trắng, là giáo chủ đi tới, tiến vào gian phòng, không nói tiếng nào liền dẫn Trầm Tĩnh Chu đi, Trầm Tĩnh Chu trong lòng biết phản kháng vô dụng, đơn giản là tùy ý đi theo.

Người nọ dẫn Trầm Tĩnh Chu tới một đại phòng, chỉ thấy đại phòng trống rỗng một chút bài trí cũng không, ở giữa chỉ có một đại trì (ao lớn), trong trì tràn đầy nước trong vắt, toát ra nhiệt khí, người nọ đối hai tiểu đồng tử bên trong nói: “Dược lực nhất định phải vừa đủ.” (ta chém gió) Hai tiểu đồng tử trả lời, đi lên, đưa hắn quần áo sạch sẽ, đã nhiều ngày tiểu đồng trong phòng Nam Cung Đường chủ cũng là hầu hạ xoa bóp trên người hắn như thế, chính là tuy rằng đã biết, vẫn không được tự nhiên.

Trong đại trì có ẩn ẩn dược khí, thật ra cũng không khó ngủ. Khoảng chừng một canh giờ sau, tẩy rửa sạch sẽ, hai đồng tử lại giúp hắn mặc vào một bộ bạch y, lập tức người nọ xuất hiện liền dẫn hắn đi về phía trước.

Đi ước chừng một chén trà, chỉ thấy bản thân ở một phòng có một ngọn đèn dầu và hai cây nến đang tỏa ra ánh sáng nhu hòa, trong phòng không còn ai khác, lúc này sắc trời đã hoàn toàn chuyển đen, trên mặt đất đặt một chậu than nhỏ, lửa cũng không lớn, lại làm cho cả gian phòng trở nên ấm áp. Nương theo ngọn đèn, Trầm Tĩnh Chu thấy trên tường lộ ra hai bức tranh, một bức vẽ cây mai theo phong cách thủy mặc, bút lực mạnh mẽ, trên cành mai mơ hồ có thể thấy được cả tuyết đọng, trong lòng không khỏi tán thưởng không ngớt. Thật vất vả đem ánh mắt dời sang nhìn bức tranh còn lại, thì ra là một bộ tự, phía trên ghi một câu thơ:

Kim triều quận trai lãnh,

Hốt niệm sơn trung khách,

Giản dễ thức kinh tân,

Quy lai chữ bạch thạch,

Dục trì nhất biểu tửu,

Viễn úy phong vũ tịch.

Lạc điệp mãn không sơn,

Hà xử tầm hành tích?

*Đây là bài Ký Toàn Tiêu sơn trung đạo sĩ (Toàn Tiêu là 1 địa danh thuộc tỉnh An Huy, TQ), tác giả Vi Ứng Vật, theo Bách khoa bách độ.

Bản dịch bên Thi viện lại để tựa là Ký sơn trung Toàn Tiêu đạo sĩ thư & bản chữ Hán đăng ở đó là chữ phồn thể, còn cái bạn đưa là bản chữ giản thể – ngoài ra Thi viện yêu cầu bạn phải có ID mới dc truy cập

Nhưng không có lạc khoản!

Câu thơ này trước kia Trầm Tĩnh Chu có đọc qua, cực kỳ thích, không nghĩ tới tại cái địa phương không biết sinh từ lúc nào này còn có thể đọc được, liền giống như gặp được bằng hữu, lại thấy phong cách viết tiêu sái, liền xem không biết mỗi một, không khỏi ngây ngốc.

Chợt nghe phía sau truyền đến một âm thanh lạnh lùng: “Trầm công tử nhìn cái gì nhập thần như vậy?” Trầm Tĩnh Chu kinh hãi, quay đầu, nhất thời sợ tới mức nói không ra lời.

Trước mắt là một người mang một chiếc mặt nạ đáng sợ, mặc hắc y, đứng là giáo chủ.

Giáo chủ chậm rãi đi tới, nói: “Vốn lúc đầu không nghĩ sẽ làm khó Trầm công tử, bất quá hiện tại ta muốn thay đổi chủ ý.” Nói xong cười lạnh một tiếng. Trầm Tĩnh Chu đứng tại chỗ, toàn thân không thể động đậy. Hắn cũng không biết là vì cái gì, chỉ cần vừa nhìn thấy giáo chủ, liền cảm thấy dị thường sợ hãi. Ngoài ra, tại bất kỳ thời điểm nào, dù có sợ hãi chi tâm hắn cũng còn có thể cố gắng trấn định, chính là tình cảnh trước mắt, ngay cả bản lĩnh trấn định cũng không có

Giáo chủ đột nhiên đưa tay đem Trầm Tĩnh Chu bế lên, đặt ở trên giường, tay khẽ động hai cây nến đột nhiên đồng loạt tắt lịm.

Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh hắc ám, trước mắt chỉ có một bóng người, chầu than phát ra một chút ánh sáng, lơ mơ có thể thấy được mặt nạ dữ tợn kia. Hắn không tự chủ được toàn thân run rẩy, giáo chủ thuận tay hạ xuống màn che thật dày, nhất thời một mảnh tối đen, cái gì cũng nhìn không thấy.

Tiếp theo liền cảm thấy một bàn tay chậm rãi giải khai quần áo của mình, hắn liền mạng phản kháng, đưa tay đẩy giáo chủ. Nơi tay chạm tới chính là khuôn mặt của người nọ, nguyên lai mặt nạ kia không biết từ khi nào mà đã bỏ xuống.

Giáo chủ đem tay hắn khóa lại trên gối, cúi người xuống hôn môi hắn, Trầm Tĩnh Chu kinh sợ cực kỳ, nhưng ngay cả một câu cũng nói không được. Lúc này trên người quần áo đã bị cởi xuống, liền sau đó có một thân thể áp chế, hắn chỉ cảm thấy ngực cực kỳ khó chịu, muốn đẩy người kia ra nhưng lại không có khí lực.

Qua một hồi, giáo chủ không hôn hắn nữa, nhưng lại cảm thấy được hai chân mình bị tách ra, tiếp theo hạ thể liền nhận lấy một trận đau đớn kịch liệt, tê tâm liệt phế, nhịn không được liền kêu thảm một tiếng, nước mắt liền rơi xuống.

Giáo chủ ở trên người Trầm Tĩnh Chu, từng đợt, từng đợt mạnh mẽ ở hậu huyệt phía sau của hắn mà trườn sát. Hắn chỉ cảm thấy thiên địa biến sắc, tự nhiên lâm vào hoàn cảnh kỳ lạ, tự nhiên phải nhận lấy đau đớn khác thường này..... Hắn rốt cuộc bất chấp thể diện, nức nở ngồi dậy.

Giáo chủ cũng không chút thương tiếc, đưa tay lấy cái gối chèn dưới lưng Trầm Tĩnh Chu, tiếp theo chế trụ thắt lưng hắn, càng thêm hữu lực ra vào. Trầm Tĩnh Chu rốt cục nhịn không được một bên khóc, một bên xin tha, bắt đầu là cầu người kia dừng lại, về sau nói năng lộn xộn cầu hắn điểm nhẹ, cuối cùng rốt cục đau đến nói không nên lời, chỉ có thể rơi lệ trong im lặng. Giáo chủ cũng một chút cũng không để ý, chính là trườn sát ngày càng kịch liệt. Trầm Tĩnh Chu kêu thảm một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, Trầm Tĩnh Chu rốt cục tỉnh lại, nhìn thấy màn che đã bị kéo, giáo chủ kia chẳng biết đi đâu, trên người là một tấm chăn rộng. Nhất thời liền nghĩ tới những chuyện đã xảy ra đêm qua, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, xấu hổ và giận dữ dường như có thể khiến hắn hôn mê thêm lần nữa. Đang muốn đứng dậy xuống giường, đã thấy chân trượt xuống, nguyên lai cả người hắn trần trụi như nhộng, liền cảm thấy cực kỳ xấu hổ, chạy nhanh tiến vào trong chăn chặt chẽ quần lấy. Ngoảnh lại nhìn chỉ thấy sắc trời đã sáng,

trong phòng lại luôn âm u. Mơ hồ nhìn thấy ánh sáng do tuyết phản xạ vào, không biết bên ngoài tuyết đã rơi dày đến thế nào rồi, lửa trong chậu than vẫn như cũ không tắt, bên trong phòng cực kỳ ấm áp.

Trầm Tĩnh Chu mắt nhìn bốn phía, thật im ắng, một người cũng không thấy. Hắn rất nhanh liền đứng dậy, cầm lấy kiện áo trắng, đang định mặc lên người, khi xốc chân lên không khỏi ngây người, nguyên lai sàng đan phía dưới, khắp nơi đều loang lổ vết máu, lại nhìn trên đùi mình, cũng là vết máu chưa khô, hỗn độn một mảnh. Cả người nhất thời cứng lại.

Qua sau một lúc lâu, hắn dần dần phục hồi *** thần. Mặc quần áo, xuống giường chậm rãi đứng lên, nhưng cảm thấy hai chân mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, sự đau đớn ở hạ thân cũng chưa biến mất. Đêm qua hắn ở dưới thân giáo chủ vừa khóc lóc, vừa cầu xin tha thứ, đau đến nổi bật ra tiếng rên rỉ, thể diện mất sạch. Lúc này hồi tưởng, chỉ cảm thấy bị vũ nhục nặng nề, trong lòng tràn đầy phẫn uất, cơn giận dữ dần bốc lên nhưng không chỗ phát tiết, nước mắt lại chảy xuống. Nghĩ thầm: “Ta còn còn sống làm gì? Không bằng chết đi cho bớt phải chịu nhục.” liền tự mình đứng lên, liếc mắt một cái nhìn thấy trên bàn có một bình sứ thanh hoa *** xảo, đưa tay ném mạnh bình sứ trên mặt đất. Hắn trước giờ luôn luôn tao nhã, cử chỉ lỗ mãng như vậy trước kia chưa từng có, nhưng hiện tại tâm tình khác thường, dĩ nhiên không thể chấp nhất nhiều như vậy.

Khi mảnh vỡ khứa tay hắn, hắn không chút cũng không cảm thấy đau đớn, cầm lấy một mảnh sứ khác, hướng tới cổ mà khứa.

Bỗng nhiên trên tay tê rần, mảnh sứ đánh rơi trên mặt đất. Giáo chủ không biết đã đến từ lúc nào, liền tiến vào, đứng bên cạnh Trầm Tĩnh Chu. Trên mặt mang mặt nạ dữ tợn nhìn không ra là biểu tình gì. Trầm Tĩnh Chu liếc thấy đến hắn, sợ tới mức toàn thân run lên, lui về phía sau hai bước, thần sắc lúc đầu là sợ hãi, chỉ chốc lát sau chính là thần tình phẫn hận, hốc mắt cũng không tự chủ được đỏ lên.

Giáo chủ liền cầm lấy cổ tay Trầm Tĩnh Chu, chỉ thấy một vết thương khá nông, máu tươi đang rỉ ra, may mắn chỉ bị thương ngoài da. Trầm Tĩnh Chu tay trái liền mạng dùng sức, thầm nghĩ giãy ra từ trong tay giáo chủ, vừa động, máu tươi càng chảy ra lợi hại. Giáo chủ lạnh lùng nói: “Nếu người không nghe lời, đêm nay sẽ giống đêm qua.” Trên mặt hắn mang mặt nạ bằng đồng đen, thanh âm phát ra thập phần trầm thấp. Trầm Tĩnh Chu sắc mặt trắng bệch. Hắn thật ra không sợ y giết mình, nhưng lại sợ nhục nhã vô cùng. Giáo chủ không biết lấy từ đâu một chiếc khăn lụa, trên khăn có mùi thuốc rất nồng, y thủ pháp mau lẹ mang khăn quấn trên cổ tay hắn vài vòng rồi buộc lại. Sau khi băng bó, y buông tay hắn ra, còn nói thêm: “Nếu lần sau ta còn nhìn thấy người tìm đến cái chết, Trầm gia các người chờ diệt môn đi.” Nói những lời này xong liền xoay người đi ra ngoài.

Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy tâm hồn hoảng loạn, một câu cuối cùng kia làm cho hắn kinh hãi không thôi. Biết người này cực kỳ tàn nhẫn, chuyện gì cũng có thể làm ra, bản thân hắn dù có chết cũng không sao, nhưng không thể vì chuyện này mà liên lụy cha mẹ. Hắn từ nhỏ đã được yêu thương, che chở, chưa từng bất lực như vậy, cảm thấy được mình giống như một phế nhân.

Những ngày gần đây biến cố dồn dập, đã khiến tâm sức hắn lực lao lực quá độ, hơn nữa đêm qua bị nhục nhã như vậy, thật sự khiến hắn lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là trên đời không còn niềm vui. Nhưng khi giáo chủ nhắc tới Trầm gia, lại làm cho hắn nhớ tới cha mẹ, trong lòng đau xót, thầm nghĩ: “Ta chính là muốn chết, nhưng trước khi chết cũng phải gặp cha mẹ một lần.”

Hắn ngơ ngơ ngẩn ngẩn ngồi trên ghế, cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì. Một tiểu đồng đi đến, dìu hắn sang phòng bên cạnh, nơi đó cũng có một tiểu thủy trì, không giống cái thủy trì trong đại phòng trước kia. Tiểu đồng hầu hạ hắn tắm sạch sẽ, giúp hắn thay một bộ đồ mới, đưa hắn về phòng. Tiếp theo lại có một đồng tử tiến vào, đưa lên mấy thứ thức ăn *** mỹ. Trầm Tĩnh Chu cầm lấy chiếc đũa, liền cảm thấy nghẹn trong cổ họng, miễn cưỡng ăn hai miếng, nước mắt rơi xuống, liền buông đũa. Hắn trước kia rất ít khi rơi lệ, từ sau đêm qua tới giờ, nước mắt lại không sao ngừng được. Trong lòng cũng không biết đã mắng bản thân vô năng đến mấy ngàn lần.

Đêm hôm đó, Trầm Tĩnh Chu nằm trên giường, nhưng không ngủ được, chỉ e tên giáo chủ lại tới đây vũ nhục mình, may mà trong phòng vẫn im ắng, không một tiếng động, liền nhẹ nhõm thở ra, đôi mắt chậm rãi khép lại. Chợt nghe ngoài cửa tựa hồ truyền đến ho khan khe khẽ, theo sau là tiếng bước chân vang lên, một âm thanh già nua cất lên: “Vẫn là như vậy ho khan sao?” Tiếp theo có người nói: “Có thể là do thời

tiết giá lạnh, không cần lo lắng ta.” Trầm Tĩnh Chu nghe được thanh âm kia, liền giật mình, nghĩ thầm rằng: “Không thể tin được rằng ở nơi này cũng có thể nghe thấy những câu nói ôn nhu như thế.” Trầm Tĩnh Chu vẫn chưa thể đứng dậy, cũng không thể xuống giường nhìn, đương nhiên không biết họ là ai. Hai người kia tựa hồ đều đã đi ra ngoài, rốt cuộc không nghe thêm được thanh âm gì, nhưng chính câu nói ôn nhu kia, hình như đã in sâu trong đầu hần, lần qua lộn lại đều nghe được thanh âm kia.

Sau đó vài ngày, vào buổi tối, khi Trầm Tĩnh Chu đang ngồi một mình trong phòng, bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân vang lên, nhìn lại, liền thấy ngay một mặt nạ cực kỳ dữ tợn, tâm tư liền trầm trầm đi xuống.

Giáo chủ một phen ôm hần lên giường, hạ màn che, Trầm Tĩnh Chu toàn thân phát run, chỉ thấy bản thân lại rơi vào ác mộng.

Giáo chủ đem quần áo của hần vứt xuống, Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy thất lưng bị nâng lên, tiếp theo là *** khí cực kỳ rắn chắc đâm vào hậu huyệt, một trận đau đớn tê tâm liệt phế truyền đến, mặc dù không còn là lần đầu tiên, nhưng bởi vì nhớ lại lần đầu kinh hoàng đó khiến cho thân thể hần càng thêm xiết chặt, đi vào càng thêm khó khăn, đau đớn bên trong vô hình trung lại tăng thêm.

Giáo chủ một chút cũng không ôn nhu, giống như chỉ là hoàn thành nhiệm vụ bình thường, Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy dục vọng cứng rắn kia đang cắm sau bên trong hậu huyệt của mình. Trước mắt sao bay lấp lánh, đau đến mức không biết mô tả như thế nào cho đúng, ngay cả thở cũng cảm thấy khó khăn, nhưng *** khí kia cứ từng chút, từng chút một tiến lên. Bỗng nhiên hần cảm thấy hai chân bị nâng lên, cuối cùng dục vọng cứng rắn kia toàn bộ tiến nhập, lại một tiếng kêu thảm vang lên.

Giáo chủ cũng không để ý đến Trầm Tĩnh Chu, nâng hai chân hần lên cao, hướng hai bên tách ra, dục vọng cứng rắn, nóng rực kia thoáng cái đã mạnh mẽ tiến vào. Trầm Tĩnh Chu không cần biết đau đớn thế nào, chỉ cắn chặt răng, không để chính mình phát ra âm thanh cầu xin tha thứ, chỉ cầu giữ lại một chút tự tôn đáng thương của hần.

Bỗng nhiên kia giáo chủ ngừng lại, ở chỗ mẫn cảm trước ngực của Trầm Tĩnh Chu nhẹ nhàng vuốt ve, một lúc lâu sau, lại bắt đầu mạnh mẽ trừu sáp, mà hai tay y, một chút cũng không ngừng tra tấn Trầm Tĩnh Chu.

Cứ như vậy hai tầng kích thích trên dưới, Trầm Tĩnh Chu thật sự kiên trì không được, khóc hô: “Cầu người..... Cầu người không cần..... Ta đau đến chịu không nổi..... Không cần, cầu người.....” Giáo chủ cũng tuyệt không thương tiếc, ngược lại cúi người xuống hôn hần, làm cho hần rốt cuộc không thể mở miệng cầu xin tha thứ, mà dưới thân trừu sáp một chút cũng không ngừng, càng ngày càng hữu lực. Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy bản thân đã chìm sâu trong bóng tối không đáy.

Từ đó, giáo chủ thỉnh thoảng lại đến chỗ hần qua đêm, có khi liên tiếp vài ngày cũng không thấy đến, khi y không đến, Trầm Tĩnh Chu liền âm thầm cảm thấy may mắn. Khi y tới, hần luôn phải cắn chặt khớp hàm để chịu đựng những đau đớn và vũ nhục không thể chịu đựng nổi. May mắn giáo chủ tựa hồ đối việc chăn gối cũng không yêu thích, chưa bao giờ mang thứ gì kỳ lạ đến tra tấn Trầm Tĩnh Chu, lại càng không phải trong một đêm muốn hần vài lần, Trầm Tĩnh Chu đối việc này vạn lần cảm ơn trời đất.

Như thế hơn một tháng trôi qua, khí hậu dần dần chuyển ấm. Trầm Tĩnh Chu ngày thường rất ít khi đi ra khỏi gian phòng kia, hôm nay lại cảm thấy thật sự khó chịu, liền nghĩ muốn ra ngoài một chút. Hần đi ra cửa phòng, không thấy có người đến ngăn cản mình, liền chậm rãi đi ra ngoài. Biết không thể chạy trốn, vậy thì đơn giản là mặc cho số phận thôi. Bản thân không đi tìm cái chết, chính là vì hi vọng có thể gặp lại cha mẹ, nhưng hần cũng biết hi vọng này có bao nhiêu xa vời.

Hần càng đi càng xa, vừa đi vừa nhìn xung quanh, chỉ thấy nơi này nguyên lai cực kỳ rộng rãi, thoáng như thể ngoại đảo nguyên, tạp hoa sinh thụ, có sơn có thủy, có một tiểu phòng và cả chỗ ngồi, tất cả đều làm bằng gỗ tùng, vẻ ngoài tự nhiên, lịch sự, tao nhã, lại được chế tạo đặc biệt *** xảo, khéo léo. Hần đi qua một tiểu kiều, khi đi tới trước chỉ thấy xa xa có một căn nhà được xây trên mặt nước, không biết có người ở hay không.

Suốt một tháng qua, đau xót trong lòng hần một chút cũng không giảm, giờ phút này nhìn thấy tiểu thủy các *** nhã, xung quanh lại không có nhà nào khác, chợt thấy thoải mái, liền đánh bạo tới. Đi qua một

cái cầu gỗ nhỏ nhỏ, chỉ thấy bên trong có một nam tử bối ngồi xoay lưng về phía hắn, mặc quần áo màu sắc đậm bạc, rõ ràng nghe được tiếng bước chân, cũng không quay đầu lại. Hắn cứ như vậy ngồi xuống bên cạnh, mặc dù nhìn không thấy diện mạo, phong tư đã là cực mỹ, lại thêm cầu gỗ dưới, suối trong gió mát, ngay cả đá cũng phải rung động. Trước cảnh đẹp như thi như họa, Trầm Tĩnh Chu giật mình nửa ngày, mới nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi vị công tử này, nơi này là chỗ ở của người sao?” Người nọ lúc này mới quay đầu, Trầm Tĩnh Chu khỏi có chút ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy người trước mắt, thật sự làm cho mình tự biết xấu hổ.

Người này tuổi ước chừng hai mươi, hai ba tuổi, sắc mặt có chút tái nhợt, thần mầu (màu môi) cũng là cực đậm, ánh mắt giống như chứa đựng khinh sầu thần nhiên, trong đôi mắt như có thanh thủy, sương mù, mà trên gương mặt, lại cho người ta cảm giác tuy trong trẻo nhưng lạnh lùng, là từ chối người ngoài. Phiêu nhiên xuất trần, thanh nhã khôn kể. Trong đời Trầm Tĩnh Chu, chưa bao giờ gặp qua người mỹ mạo như vậy, chỉ ngơ ngác đứng đó nói không ra lời. Người nọ mỉm cười, nói: “Công tử người làm sao vậy?” Một câu nói này làm cho Trầm Tĩnh Chu cả người chấn động, khi hắn thống khổ nhất, trong những đêm không ngủ được, trong đầu hồi tưởng đều là buổi tối hôm đó nghe được thanh âm ôn nhu kia, một câu “Không cần lo lắng cho ta”. Giờ phút này nghe người ta nói, rõ ràng chính là ngữ điệu cực kỳ ôn nhu như kia, hắn sững sờ nửa ngày mới hồi phục lại *** thần, không khỏi sắc mặt thẹn thùng, nói: “Ta tùy tiện đi, thấy có căn nhà xây trên mặt nước, thật sự đáng yêu, nhìn không được lại đây xem, quấy rầy công tử, giờ xin cáo từ.” Người nọ nói: “Tiến vào ngồi đi.” Những lời này nói cũng không khách khí, ngữ thanh cũng cực kỳ ôn nhu, Trầm Tĩnh Chu không tự chủ được tiêu sái đi vào.

Tới gần nhìn bên dưới, lại phát hiện người nọ trong tay ôm một con con thỏ, thì thào nói câu: “Bị gãy chân, chắc chắn rất đau.” Trầm Tĩnh Chu lấp bắp kinh hãi, nói: “Chân công tử bị gãy?” Người nọ nhìn hắn một cái, mỉm cười nói: “Không phải ta, là con thỏ này.” Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy nụ cười này nhẹ như gió mát, tâm trí liền không biết đang ở nơi nào, trong lòng lại là nhảy dựng. Nghĩ thầm rằng: “Người này rõ ràng là nam tử, ta như thế nào, chẳng lẽ.....” Trong lòng nhớ tới việc cùng giáo chủ, cơ hồ ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Người nọ lại không nhìn hắn, chính là lấy ra một chiếc khăn giúp con thỏ băng bó, Trầm Tĩnh Chu thấy chiếc khăn kia, không khỏi giật mình, nâng tay nhìn cổ tay mình, chỉ thấy một dấu vết mờ mờ, thầm nghĩ: “Vết tích tuy không sâu, chính là trong lòng ta đau xót, cả đời cũng không thể loại bỏ.” Nghĩ đến bản thân đã bị khuất nhục, lệ doanh vu tiệp (lệ trần mi).

Trầm Tĩnh Chu từ nhỏ sinh ra trong nhà phú quý, nhất cử nhất động, người khác đều là che chở đầy đủ, lại trời sinh diện mạo tuấn tú, hắn tuy là lơ đãng, nhưng cũng là thiếu niên hăng hái, đối bản thân tự tin chung quy vẫn có. Chính là thái độ làm người của hắn khiêm tốn, chưa bao giờ biểu lộ nửa phần kiêu căng. Trải qua trận biến cố này, tại mỗi giờ mỗi phút đều xấu hổ bất an, cảm thấy được khó gặp người khác, trong lòng trống rỗng, ngay cả ý chí sống sót đều tưởng như không còn.

Người nọ hiển nhiên sẽ không nhìn ra tâm sự phức tạp, rối rắm như vậy của Trầm Tĩnh Chu. Hắn đem chân con thỏ băng bó hảo, đặt ở trên mặt đất. Quay đầu lại đối Trầm Tĩnh Chu nói: “Người muốn ở lại chỗ này cũng không sao. Bất quá ta chính là phải đi.” Trầm Tĩnh Chu nghe hắn nói sẽ rời đi, không khỏi có chút phiền muộn, từ bị bắt cóc đến nơi đây, nhìn thấy Nam Cung Đường chủ lạnh như băng, mà cái tên giáo chủ kia cũng giống như ma quỷ, tiểu đồng tử mặc dù không tra tấn hắn, nhưng một đám lại giống như cầm điếu, cũng không nói một câu, chỉ có người trước mắt, trên người có một loại thanh âm thần nhiên, nhất cử nhất động đều khiến kẻ khác tâm sinh hảo cảm.

Hắn đứng dậy theo một cầu gỗ khác rời đi, Trầm Tĩnh Chu nhìn bóng dáng hắn, chỉ cảm thấy người này quanh thân hình như có tỏa ra một vầng sáng mờ ảo, không khỏi nhìn đến ngây ngốc.

Trầm Tĩnh Chu hôm nay đang ở trong phòng nghỉ ngơi, bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân vang lên, nhìn lại, chỉ thấy hình dáng một hắc y nhân cao to đang đi đến, không khỏi nhú mày thật sâu, lại là chán ghét, lại là sợ hãi.

Giáo chủ giống như thật sự đang hoàn thành một loại nhiệm vụ nào đó, vào phòng liền bế Trầm Tĩnh Chu trên giường, cũng không nói một câu, Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy hắn giống như cầm thú vậy.

Trong màn thật tối tăm, Trầm Tĩnh Chu nhắm mắt lại yên lặng thừa nhận sự chà đạp của giáo chủ. Khi đau đớn đã trở thành một loại thói quen, thì cũng không phải đặc biệt không thể chịu được, chỉ có cái loại

cảm giác hổ thẹn này, cái thứ uất ức này, làm cho người ta thống khổ.

Từ đây về sau, giáo chủ hàng đêm đều cùng Trầm Tĩnh Chu đồng tắm. Một tháng có ba mươi ngày, quả thật là không ngày nào hần không cùng giáo chủ làm việc kia. Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy thân thể của mình càng ngày càng suy yếu, thường thường đứng thẳng không xong, thỉnh thoảng nhìn vào gương chỉ thấy sắc mặt trắng bệch, ngày sau so với ngày trước càng gầy yếu, không khỏi cười khổ.

Trong lòng tự dưng buồn bực, lại muốn đi ra ngoài một chút. Ra khỏi Cầm Tâm Các, càng lúc càng xa, hần một lòng thâm nghĩ hướng đến chỗ yên lặng không người. Vừa hay, hậu viện của Cầm Tâm Các là một khoảng không rộng rãi, lại đi thêm một lúc, chợt thấy trước mắt một cái thạch động, đi vào bên trong động, chỉ thấy vùng nước trong treo, quanh co chảy ra từ phía bên trong động, hần những tưởng rằng nơi này càng đi càng sâu, ai ngờ đi chưa được mấy bước trước mắt đã sáng ngời, nguyên lai đã đi vào thủy các trước kia, trên mặt đất là mấy chiếc thạch đổng (ghế đá) sạch sẽ, tuy là ít có người đến, nhưng cũng có người thường xuyên quét tước. Quay đầu lại, nhìn lên, chỉ thấy sơn động kia cũng không phải là một sơn động thật sự, chính là một ngọn giả sơn thật lớn, núi đá đá lởm chởm, cùng núi thật rất giống nhau, hết sức khéo léo.

Trầm Tĩnh Chu ngồi ở trên thạch đổng, thất thần một hồi, mắt chỉ nhìn thủy các phía trước, đón lấy từng làn gió trong lành, cực kỳ thoải mái, liền đi vào trong, thò người hướng ra phía ngoài, chỉ thấy phản chiếu trên mặt nước một gương mặt mỹ thiếu niên gầy yếu. Hần nghĩ thầm: “Nước nơi này thật trong sạch, nhưng cái kẻ ở trong thủy các này thật dễ tiện, bắn thử, hèn hạ tới mức không thể chịu nổi.” Càng nghĩ càng bi thương, ủy khuất thương tâm nhiều ngày tích lại giờ dâng lên như sóng tràn bờ, bốn bề lại vắng lặng, không khỏi bật lên tiếng khóc.

Giữa lúc cả người đang hết sức khó chịu, chợt nghe đến một thanh âm cực kỳ ôn nhu: “Người vì cái gì mà ở trong này khóc một mình?” Trầm Tĩnh Chu hoảng sợ, nghĩ muốn lau nước mắt, rồi lại tìm không thấy khăn tay, đành phải dùng tay áo lau qua loa vài cái. Tại thời điểm cực kỳ thảm hại, nam tử kia tiến đến, đưa cho Trầm Tĩnh Chu một chiếc khăn lụa trắng, Trầm Tĩnh Chu đành phải tiếp nhận, lau nước mắt. Khi hần nghe thấy thanh âm kia, cũng đã nhận ra người trước mặt là ai, vừa ngẩng đầu nhìn, lại vẫn như cũ trong lòng nhảy dựng.

*Đây là bài thơ phía trên, ta tự dịch nhưng có vẻ trúc trắc quá

Hiện tại thật tĩnh lặng

Bỗng nhớ người trong núi

Đầu xuôi bó mạn gai

Trở về nấu bạch thạch

Muốn giữ một bầu rượu

An ủi mưa gió nơi xa

Lá rụng khắp ngọn núi

Tìm dấu vết nơi đâu?

3. Chương 3

Người nọ mỉm cười nói: “Lại gặp được ngươi, sao lại có người thích đến những nơi yên lặng như thế này nhỉ?” Trầm Tĩnh Chu thấp giọng nói: “Ngày nào cũng bị nhốt trong phòng, rất buồn chán.” Thái độ làm người của hần thiện lương, tâm tư lại đơn thuần, một chút cũng không học được cách nói dối, chuyện thể nào thì nói thế ấy. Người nọ có chút kinh ngạc nói: “Có người giam giữ ngươi? Nếu thật như ngươi nói, chỉ sợ ngươi hôm nay cũng không có khả năng đi ra đây.” Trầm Tĩnh Chu không biết trả lời như thế nào, trầm

mặc không lên tiếng. Người nọ còn nói thêm: “Người còn không có trả lời ta, vì cái gì một mình trốn ở chỗ này khóc.” Những lời này càng khó trả lời, Trầm Tĩnh Chu mặt đỏ lên, hấn kỳ thật là chính mình chột dạ, cảm thấy được chính mình hàng đêm bị tên giáo chủ kia chà đạp, dơ bẩn không chịu nổi, không mặt mũi nào gặp người. Huống chi người trước mắt nhẹ nhàng, tao nhã, nhất cử nhất động đều phong nhã, tự nhiên, người như vậy hẳn là chưa bao giờ nghe qua chuyện nào ghê tởm như chuyện của hắn. Khi hắn vẫn còn đang do dự, người nọ bỗng nhiên cười nói: “Ta đã biết, ngươi là bị người của Tuyệt y giáo khi dễ.”

Trầm Tĩnh Chu nghe xong lời này, chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, bản thân khi còn ở nhà đã nghe võ sư nói chuyện về Tuyệt y giáo, võ sư tài nghệ phi phàm là thế vậy mà khi nói đến Tuyệt y giáo về mặt cũng thật kinh hoàng. Từ đó trở đi, trong thâm tâm hắn cũng đã sớm nhận định đó thành nơi đáng sợ nhất trên đời. Giờ bị mang đến nơi này, nghe người ta xưng người mang mặt nạ kia là giáo chủ, trong lòng cũng loáng thoáng nghĩ đến Tuyệt y giáo, nhưng luôn không dám nghĩ nhiều, chỉ cho rằng vận khí của mình cũng không xui xẻo đến thế chứ. Lúc này nghe người nọ nói ra, mới hiểu được thật sự là vận mệnh của mình phạm sát *** mà.

Bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện, trong lòng căng thẳng, nói: “Công tử, ngươi cũng là thuộc hạ của Tuyệt y giáo giáo chủ sao?” Người nọ mỉm cười nói: “Ta đương nhiên không phải.” Trầm Tĩnh Chu có chút nhẹ nhõm, chỉ nghe người nọ tiếp tục nói: “Tuyệt y giáo giáo chủ chúng xem như cũng bình thường, chỉ có giáo chủ là không phải người tốt, xấu xa tới cực điểm.”

Trầm Tĩnh Chu thấy người nọ nói như vậy, nhất thời hoảng sợ, nói: “Công tử ngươi cẩn thận chút! Nơi này là Tuyệt y giáo, nơi nơi, chốn chốn đều có tai mắt của bọn họ, ngươi can đảm lớn tiếng nói chuyện này, chỉ sợ... chỉ sợ...” Nói tới hai lần “chỉ sợ” lại không biết nói tiếp như thế nào. Người nọ cười dài nói: “Chỉ sợ hội cùng người giống nhau sao?”

Trầm Tĩnh Chu nghe xong lời này, lại thấy người nọ tràn đầy ý trêu đùa, trong đầu nổ banh một tiếng, mặt đỏ tía tai, xoay người bước đi. Người nọ nhanh tay giữ chặt hắn lại, nghiêm mặt nói: “Người không cần đi vội vã như vậy, ta chỉ là muốn hỏi, ngươi vì cái gì quan tâm ta như vậy.” Trầm Tĩnh Chu bị hắn giữ chặt, đáy lòng xuất hiện một tia cảm giác khác thường rất nhỏ, vấn đề người nọ hỏi chính hắn cũng không thể trả lời.

Người nọ còn nói thêm: “Ta mặc dù không phải thuộc hạ của giáo chủ, nhưng chuyện của ngươi cũng biết được chút ít...” Một câu chưa nói xong, Trầm Tĩnh Chu lại xoay người còn muốn chạy, chính là hắn bị người nọ giữ chặt, căn bản không thể giẫy, vừa then vừa vội.

Người nọ nói: “Người nếu hận hắn, đại có thể một đao đưa hắn vào chỗ chết.” Trầm Tĩnh Chu buồn bã lắc đầu, người nọ mỉm cười nói: “Vì cái gì? Chẳng lẽ ngươi thích hắn thượng?” Trầm Tĩnh Chu buột miệng nói: “Không có chuyện đó! Ta hận chết hắn. Nhưng ta một chút võ công cũng không có.” Người nọ lắc đầu thở dài, nói: “Nguyên lai ngươi cùng ta giống nhau, chán ghét luyện võ. Ta tuy rằng chỉ làm tốt mấy chuyện loạn thất bát tao, cũng không nguyện ý đi luyện võ.”

Trầm Tĩnh Chu lại lo lắng, nói: “Công tử ngươi cũng không có võ công, vậy mà vẫn ăn nói lớn mật như vậy?” Người nọ cười nói: “Ta thật sự không có võ công, vì cái gì ngươi quan tâm ta như vậy.” Trầm Tĩnh Chu nhất thời mặt đỏ tai hồng, nhanh chuyển hướng đề tài hỏi: “Công tử ngươi có từng gặp qua gương mặt thực sự của giáo chủ chưa?” Người nọ cười nói: “Người cùng hắn ở cùng một chỗ nhiều đêm như vậy, chẳng lẽ ngay cả hình dáng hắn dài ngắn thế nào ngươi cũng không biết?” Trầm Tĩnh Chu nói: “Hắn bình thường mang mặt nạ, bỏ xuống ta cũng nhìn không thấy.” Nhớ tới chuyện buổi tối, hận không thể tìm thấy cái lỗ mà chui xuống.

Người nọ cười nói: “Thật ra ta đã gặp giáo chủ không ít, nói tóm lại, khuôn mặt kia ta chưa từng liếc mắt nhìn.” Trầm Tĩnh Chu gật đầu nói: “Ta cũng nghĩ vậy.” Người nọ thần tình kinh ngạc nói: “Cái gì, ngươi cũng nghĩ vậy?” Trầm Tĩnh Chu oán hận nói: “Tên giáo chủ kia vô sỉ như vậy, vậy hắn diện mạo cũng cực kỳ xấu xí, cái gọi là “tâm nào người thế” chính là như vậy.” Người nọ gật đầu nói: “Công tử nói có lý.” Nói xong nhin không được, cười ha ha.

Từ trước tới giờ, Trầm Tĩnh Chu nhìn thấy người này luôn là đáng vẻ lạnh lùng, siêu thoát, cho dù chỉ mặc một bộ xiêm y mộc mạc cực kỳ bình thường cũng toát lên khí chất không lời. Về mặt tựa hồ là ngạo mạn, nhưng cùng hắn nói được mấy câu, liền phát hiện hắn tuyệt không kiêu căng, ngữ âm thanh nhu, giống như

một công tử nhà nhận được giáo dưỡng vô cùng tốt, làm cho người ta không tự chủ được muốn thân cận, rồi lại biết hẳn là người không thể tiếp cận. Loại cảm giác mờ mờ, không thể nào nắm lấy này làm cho Trầm Tĩnh Chu ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Hôm nay, không biết nói thế nào lại khiến người này cười thành như vậy, chính là bản thân đang nói chuyện thương tâm, hẳn lại cười đến như vậy vô tâm không phẩy, trong lòng liền có chút mất hứng, nói: “Có chuyện gì tốt mà cười như vậy?” Người nọ liếc mắt nhìn cười nói: “Người không cần hiểu lắm, ta chỉ là rất ít khi nhìn thấy được người nào đáng yêu giống người như vậy, ta nhiều năm tịch tịch, tuy rằng thân ở trong Tuyệt y giáo, nhưng ngay cả thuộc hạ của giáo chủ cũng chưa bao giờ đối ta nói chuyện như vậy.”

Trầm Tĩnh Chu nghe hẳn giải thích như vậy, cũng sẽ không tái so đo, nói: “Người so với ta tốt hơn nhiều, ta bất quá cũng chỉ là kẻ sống cho qua ngày. Ta nếu có cơ hội, thì sẽ đem tên giáo chủ kia một đao giết chết.” Người nọ nói: “Người bảo ta nói chuyện cẩn thận, vậy mà vừa rồi chính người lại không kiêng nể gì. Người không sợ hẳn tra tấn người gấp bội sao?” Trầm Tĩnh Chu giọng căm hận nói: “Ta chính là muốn như vậy, còn sống mà như thế này thì có ý nghĩa gì. Ta thà rằng cùng hẳn đồng quy vu tận, cũng không nguyện tái chịu khuất nhục như vậy. Chính là, chính là.....” Người nọ nhìn thấy hẳn có chút do dự, đoán được hẳn có tâm sự, nói: “Hảo, ta đi nói với giáo chủ, bảo hẳn sớm một chút thả người trở về, cùng cha mẹ người gặp mặt. Người muốn báo thù, cũng đi luyện võ mười năm rồi nói sau.” Trầm Tĩnh Chu trong lòng kích động, ngữ thanh cũng là hơi hơi run rẩy: “Công tử nói thật sao?”. Người nọ nói: “Ta từ trước đến nay ngôn xuất như sơn.” Trầm Tĩnh Chu vô cùng cảm kích, liền muốn bái tạ, không ngờ rằng hẳn hàng đêm cùng tên giáo chủ kia trải qua chuyện mây mưa, thân thể hiện suy yếu, cứ như vậy cúi đầu xuống, nhất thời đứng thẳng không được, ngã về phía trước, may mắn người nọ đứng lúc đưa tay ra đỡ, mới không ngã xuống.

Trầm Tĩnh Chu bị người nọ ôm cổ, nghe thấy hơi thở của người nọ, trong lòng xuất hiện cảm giác khác thường, chỉ cảm thấy có chỗ cực kỳ kỳ quái, như thế nào lại không muốn đứng dậy. Người nọ giúp hẳn ổn định cơ thể, âm áp nói: “Một mình người ngồi đây giải sầu cũng tốt. Ta còn có việc, sẽ không tiếp tục bồi người nữa.” Trầm Tĩnh Chu không khỏi cảm thấy buồn bã, thật sự không rõ người nọ vì cái gì luôn bỏ đi vội vàng như vậy, mơ hồ vô tích. Nhìn theo bóng dáng hẳn, trong lòng có chút rung động, chỉ cảm thấy kiếp này may mắn nhìn thấy một người phong thái như vậy, quả là may mắn cực kỳ. Cảm giác khác thường kia thoáng chốc biến mất không còn bóng dáng.

Trong đại sảnh của Tuyệt y, giáo chúng tụ tập dưới một mái nhà, vắng lặng không tiếng động. Giáo chủ đội mặt nạ, cao cao tại thượng ngồi ở chỗ kia.

Một tuần mỹ thiếu niên trẻ tuổi bái phục dưới đất nói: “Khởi bẩm giáo chủ, võ lâm minh chủ Âu Dương Khiếu, đã dẫn Giang Nam các đại bang hội, tuyên bố vĩnh viễn nguyện trung thành với giáo chủ.” Nói xong ngẩng đầu lên, trên mặt biểu tình gì cũng không có.

Nếu Trầm Tĩnh Chu có thể nhìn thấy khuôn mặt này, hẳn nhất định thực giật mình.

Giáo chủ nói: “Lăng Phong, người vất vả.”

Thiếu niên vẫn bái phục dưới đất nói: “Giáo chủ anh minh. Thuộc hạ chưa từng nghĩ rằng đám người võ lâm như vậy mà không chịu nổi một đòn.”

Giáo chủ nói: “Trong mấy vị đường chủ, Thiên Phong Đường đường chủ võ công cao nhất, mỗi huynh đệ trong đường, một người cũng là hữu dũng hữu mưu. Lăng Phong, người không cần quá khiêm tốn. Người lần này vất vả như thế, có hay không cần hảo hảo nghỉ ngơi một trận?”

Lăng Phong nói: “Thuộc hạ từ trước đến nay không quen nhàn rỗi. Hi vọng giáo chủ phân phó.” Giáo chủ trầm ngâm nói: “Cũng tốt. Dưới chân núi Hương Trúc có một kẻ tự xưng là hà bá, đang tác oai tác quái. Người hẳn là biết phải làm gì.” Lăng Phong nói: “Thuộc hạ tuân mệnh. Lập tức ly khai.” Liền dập đầu một cái, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Giáo chủ nói: “Thiên Lô Đường đường chủ Trần Kinh Lô nghe lệnh.”

Một nam tử cao lớn từ trong đám người kia đi ra, bái phục dưới đất nói: “Có thuộc hạ.”

Giáo chủ nói: “Người đi báo tin cho võ lâm minh chủ, sai hẳn ba ngày sau, dẫn các vị bang chủ, môn chủ ở Phượng Bình nghênh đón bổn tọa.” Trần Kinh Lô nói: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Ngày hôm đó phía trên Phượng Bình, mấy nghìn người quỳ rạp xuống đất, thở mạnh cũng không dám. Tay chân mỗi người đều bắt giắc phát run.

Những người này ngày xưa trong chốn võ lâm uy phong lẫm lẫm bao nhiêu, lại chỉ vì một thảng phía trước, chính mắt kiến thức Tuyết y giáo chúng trong truyền thuyết, võ công cao, thủ đoạn chi ngoan, đến nay lòng còn sợ hãi. Sau một hồi đại chiến, võ lâm minh chủ Âu Dương Khiếu mắt thấy thương vong thảm trọng, mà người ma giáo lại không có tổn thương gì lớn, bất đắc dĩ dẫn Giang Nam các đại bang hội, bang chủ, môn chủ cúi đầu xưng thần.

Mặc dù đã nghe đồn rằng Tuyết y giáo vô cùng đáng sợ, nhưng cũng chưa có người nào từng gặp qua giáo chủ Tuyết y giáo. Trong tưởng tượng, nhân vật này chính là một hung thần ác sát, một đại ma đầu không hơn không kém. Lúc này lại phải ở nơi đây cúi đầu nghênh đón, tất cả đều không tự chủ mà chân tay phát run.

Bỗng nhiên truyền đến tiếng chuông rất nhỏ, phía xa là một đoàn người mặc bạch y, đi đầu là một đại kiêu tám người kiêu. Đoàn người mặc bạch y dần dần đến gần, rốt cục dừng lại. Trong kiêu một người lạnh lùng nói: “Hôm nay bản giáo nhất thống giang hồ, tất nhiên sẽ cho các ngươi nhìn thấy diên mạo của ta.” Chỉ thấy màn vừa động, một người thân hình cao to đã đứng ở phía trước mấy nghìn người, trên mặt mang một cái mặt nạ cực kỳ dữ tợn. Gió núi thổi tới, y phục của người đó nhẹ nhàng phiêu động. Rồi người đó đưa tay tháo mặt nạ xuống, ngay lập tức tâm tình mỗi người liền nảy sinh một cảm giác đặc biệt kỳ dị, hơn mấy ngàn người tại Phượng Bình thì quá nửa là ngây dại.

Giáo chủ nhìn qua còn rất trẻ, ước chừng 22, 23 tuổi. Sắc mặt tái nhợt, quanh thân dường như tỏa sáng hào quang. Gương mặt lại càng thanh nhã thanh vận, đúng là kiến chi vong tục. Quả thực không giống người phàm tục. Đáy lòng của mọi người cũng không hèn mà cùng nghĩ rằng: “Không thể tưởng được người tuấn mỹ, khôi ngô như vậy mà lại là một đại ma đầu.” Nhiều người về mặt lúc đầu là thập phần giận dữ, giờ phút này đều là há to miệng đến quên cả khép lại. Qua một lúc sau mới quỳ gối trên mặt đất.

Trần Kinh Lôi lớn tiếng nói: “Hôm nay giáo chủ đến đây, Âu Dương minh chủ cùng với các vị bang chủ, môn chủ, các ngươi nếu sinh nhị tâm, chắc chắn chịu hình phạt diệt môn.” Mấy nghìn người nghe được Thiên Lôi Đường chủ nói như thế, trong lòng sợ hãi không thôi, cùng kêu lên: “Thuộc hạ không dám.”

Giáo chủ nói: “Trở về.” Mọi người nghe giáo chủ nói chuyện, cũng không thấy khí phách đuổi gió, bạt mây ngược lại còn có phần nhu hòa. Nhưng bên trong lại ẩn chứa một loại hàn ý không rõ, làm cho đáy lòng người nghe bất giác cảm thấy sợ hãi. Mấy nghìn người đều giống như bị định trụ, vẫn không nhúc nhích. Một lúc sau nghe thấy tiếng kim linh nhỏ vụn vang lên, thì ra tuyết y giáo mọi người chờ đợi đã muốn phiêu nhiên đi xa.

Hương Trúc là một vùng núi hẻo lánh, cách xa vùng đồng bằng trung tâm, ở gần Tứ Xuyên, dưới chân núi là một dòng sông lớn vẫn bình lặng chảy ngày qua ngày. Hai bờ sông có rất nhiều người, họ đều sinh sống bằng nghề chài lưới, đánh bắt cá. Vậy mà lúc này mọi người đều tụ tập ở bờ sông nhưng không phải để đánh cá, nếu nói là xem náo nhiệt, biểu tình lại không khỏi quá mức ngưng trọng.

Nước sông chậm rãi chảy qua, mặt nước một mảnh yên bình, nhưng hai bờ sông chật kín những người đến xem, về mặt càng ngày càng khẩn trương.

Chợt nghe tiếng nước thật lớn từ mặt sông truyền đến. Trên mặt nước yên ả, bỗng nổi lên một cái lại một cái thật lớn lốc xoáy, tiếp theo khi mọi người đang lớn tiếng kinh hô, một thân ảnh cao lớn như giao long lao ra, nhất phi trùng thiên, vũng vàng đứng ở gò đất giữa sông.

Hắn ha ha cười, hướng những người vây xem hai bên sông nói: “Hà bá ta hôm nay lại tới, ngày này tháng sau, các ngươi phải dâng lên một nữ tử. Lần này ta chọn chính là nữ nhân của Trần Tam Thủy, Trần A Tú. Còn có hai mươi đầu heo, hai mươi đầu dê, hai mươi đầu trâu, năm trăm vĩ ngừ. Trước đó cần bảo quản cho tốt, đến lúc đó chỉ cần có một chút mùi hôi thối, các ngươi cũng đừng nghĩ còn có thể sống tiếp.” Những người đang đứng xem có người bùi ngùi thở dài, cũng có người đã cau mày thật sâu, cũng có vài phụ nhân, tiểu hài tử khóc nức lên.

Hà bá nhìn thấy mọi người đều cùng một vẻ sợ tới mức phát run, không khỏi cười ha ha. Trong tiếng cười tràn đầy đắc ý. Đột nhiên thân hình trầm xuống, chìm vào trong nước, rồi không thấy đâu nữa. Người trên

bờ lúc này mới hướng lên trời mà khóc lớn. Một lão nhân hét to một tiếng: “Trời ă.”, rồi lập tức hôn mê bất tỉnh. Nguyên lai người nọ đúng là phụ thân của nữ nhân họ Trần kia. Khi lão nghe thấy hà bá ngấm trúng nữ nhi tử của mình, lúc ấy liền sợ tới mức choáng váng, giờ phút này mới hồi phục lại *** thần, liền đầm ngực, dậm chân khóc lớn. Mọi người đều biết lão mất vợ từ lâu, chỉ có một nữ nhi, nữ nhi này trên người lại có bệnh, nên lão hết sức yêu quý. Giờ phút này lại gặp phải tai họa bất ngờ như thế, mọi người xung quanh cực kỳ đồng tình.

Ven bờ có một căn nhà nhỏ, chính là nơi ở của hai cha con Trần gia. Trần lão bá được người ta nâng trở về, đang ở nơi đó khóc lớn. Nữ nhi của lão tuổi ước chừng mười bảy mười tám, nhưng vì bệnh tật mà nhìn qua tựa như tiểu cô nương mới lên mười, lúc này lại đang an ủi lão. Tiếc rằng lão phụ không cách nào chịu nổi kích động này. Không biết qua bao lâu, Trần lão bá khóc đến không một chút khí lực, rốt cục ở trên giường mê man.

A Tú đi ra ngồi ở trước cửa. lúc này mới ngơ ngác khóc một trận. Khi vừa quay đầu, ngẫu nhiên nhìn thấy cách đó không xa, một vị thiếu niên đang ngồi dưới gốc cây, nhìn qua không đến hai mươi tuổi, chân đá lung tung trong nước, đã khởi thủy phiêu.

A Tú nhìn kia thiếu niên, trong lòng cũng có chút kỳ quái, mọi người quanh đây mình đều quen biết, nhưng chưa từng gặp qua thiếu niên này, không khỏi nhìn một cách chăm chú, chợt nhận thấy hắn cũng đang nhìn mình, trong lòng nhảy dựng, liền cúi đầu.

Ai ngờ kia thiếu niên lại nói: “Cô nương là A Tú đúng không?” A Tú nhẹ nhàng gật đầu không biết người này như thế nào lại biết tên mình.

Thiếu niên bỗng nhiên nói: “Cô nương không cần lo lắng, ngày này tháng sau, khi hà bá đến cô nương không cần sợ, hết thủy đã có ta.” A Tú tuy rằng không rõ lai lịch của thiếu niên này, nghe thế trong lòng cũng nóng lên, nói: “Cám ơn vị đại ca.” Nàng vốn dung mạo không phải rất đẹp, lúc này trên mặt còn mang theo mấy vệt nước mắt, nhưng trên mặt tràn đầy ý mừng nho nhỏ, cũng có vài phần động lòng người.

Thiếu niên ha ha cười, nói: “Không cần khách khí. Tháng sau gặp lại tại bờ sông. Trong một tháng này, nếu có người nào tìm cô nương gây phiền toái, nàng có thể đến khách *** tìm ta.” Nói xong đi hài, đứng dậy rời đi.

A Tú trở về kể cho phụ thân nghe chuyện vừa xảy ra, mặc dù lão bá cũng hiểu được chuyện này vô cùng quái dị, nhưng dường như cảm thấy được có tia hi vọng liền an tâm rất nhiều.

Ngày hẹn đã tới, hai bờ sông lại bị vây quanh bởi rất nhiều người, một đám sắc mặt thê thảm, Trần lão bá thấy chuyện đã tới trong lòng sợ hãi, lại bắt đầu gào khóc, khóc lớn. A Tú mặc dù miễn cưỡng trấn định, nhưng cũng không khỏi tay chân phát run, hướng đám người nhìn lại, đảo mắt một cái, cũng không gặp thân ảnh thiếu niên kia, cảm thấy một trận thất vọng.

Chợt nghe đám người một trận ồn ào, tiếng nước vang lên, một con thuyền lớn khua chiêng gõ trống bơi lại. Nguyên lai tới ngày mười hàng tháng, hà bá này thường một mình tiến vào, lệnh ngư dân hai bờ sông tề tụ, nói ra đủ loại hà khắc yêu cầu của mình, đợi tới này mười tháng sau, liền dẫn chúng lâu la tiến vào, thanh thế có chút đồ sộ.

Âm thanh chiêng trống dần dần ngừng lại, hà bá đứng ở đầu thuyền, thân phi kim giáp, uy phong凛凛, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha ha, thanh âm này rơi tại ngư dân hai bờ sông, không biết vì sao cực kỳ chói tai, không ít người đứng thẳng không xong, có chút tiểu hài tử nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Thuyền lớn dần dần cập bờ, một tiểu lâu la la lớn: “Thỉnh Trần A Tú lên thuyền tế điện hà bá.” Lời vừa nói ra, mọi người đều nhin không được bắt đầu rơi lệ. Trần lão bá cùng A Tú cũng ôm đầu khóc rống.

Chợt nghe một cái âm thanh trong trẻo cười nói: “Nếu đã có kẻ giả thần giả quỷ làm hà bá, thì có hàng yêu Tây Môn Báo ta đây.” Thanh âm không biết từ chỗ nào truyền đến, từng chữ từng chữ rõ ràng truyền vào trong tai mọi người. Nhưng không giống âm thanh chói tai của hà bá khiến tất cả mọi người tâm thần chấn động.

Hà bá lớn tiếng gầm lên: “Người là người nào?”

Chợt thấy mặt nước phía trên xẹt qua một bóng người, tiếp theo từng khối từng khối tấm ván gỗ rơi trên mặt nước, không nhiều không ít, tổng cộng mười khối.

Mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, khi nhìn lại thấy một người tuổi còn trẻ, là một thiếu niên tuấn mỹ đang vững vàng đứng trên ván gỗ.

A Tú nhìn thấy thiếu niên kia, thở nhẹ một tiếng: “Người đã đến rồi!” Mặt đầy vui sướng, quay đầu lại hướng Trần lão bá nói: “Cha, chính là hắn!” Trần lão bá vốn đang khóc lớn, lúc này cũng lộ ra sắc mặt vui mừng.

Hà bá ngửa mặt lên trời cười dài vài tiếng, nói: “Không biết từ khi nào lại xuất hiện một tiểu tử chuyên lo chuyện bao đồng như thế kia!” Thiếu niên vẫn là mỉm cười nói: “Nói xằng! Chỉ sợ hôm nay, tại nơi nước sông cuộn cuộn này, chính là nơi người táng thân.” Hà bá khê đảo hai mắt, nói: “Tiểu tử, hôm nay ta thật muốn nhìn xem, người đến tột cùng có mấy cân mấy lượng.” Nói xong nhảy xuống, cũng vững vàng đứng trên một tấm ván gỗ.

Thiếu niên rút ra trường kiếm, mỉm cười nói: “Thỉnh!” Hà bá cũng không nói nhiều, trong tay đã có một đôi nhật nguyệt cầu.

Hai người đứng ở trên tấm ván, hà bá vẽ mặt tràn đầy sát khí, thiếu niên lại thủy chung mỉm cười. Hà bá đột nhiên rút gào một tiếng, thân hướng đến gần, hành động nhanh nhẹn mà không chút sơ hở, tiếng gió mơ hồ phát ra khi di chuyển lại cực kỳ bén nhọn, hiển nhiên hà bá tu luyện nội ngoại công, công lực rất mạnh.

Trường kiếm của thiếu niên thành linh cùng câu kiếm của hà bá tương giao, kiếm so với câu vốn nhẹ hơn rất nhiều, nếu dùng đấu pháp cứng đối cứng, bất luận câu của mình có ngắn hơn thì cũng sẽ chiếm được thượng phong. Ai ngờ... hà bá biến sắc, lui ra phía sau hai bước, thiếu niên đứng trên tấm gỗ nhẹ nhàng nương theo lực đạo, phóng lên cao, giống như con diều càng bay càng cao, khinh khinh phiêu phiêu. Mọi người đều hoa mắt thần mê, ngẩng đầu lên quan vọng. Hà bá dù không muốn cũng ngẩng đầu nhìn lên, đúng lúc đó, thiếu niên đột nhiên đáp xuống, từ một con diều biến thành diều hâu, trường kiếm vạch một đường hường về phía thủ cấp của hà bá.

Hà bá biến sắc, phản ứng nhanh chóng, nhảy xuống nước. Trong nháy mắt mọi người nhìn thấy hà bá chìm vào trong nước, biến mất vô tung vô ảnh.

Thiếu niên cười lạnh một tiếng, trường kiếm ở trên mặt nước vẽ vài vòng. Mặt nước đang yên bình chợt nổi lên biến hóa, một tiếng sấm rền vang, kích khởi một cột nước cực cao, kèm theo là tiếng gào thét khiến người khác sợ hãi.

Tay phải thiếu niên vũ động, trường kiếm ở khắp nơi trên mặt nước xẹt qua. Trường kiếm đi đến nơi nào, nơi đó liền tạo thành sóng cồn kèm theo tiếng gào thét đáng sợ. Tuy nói ngư dân nơi đây từ trước đến nay đều làm bạn cùng sóng nước, nhưng cũng chưa từng ra khơi đánh cá, chưa bao giờ gặp qua khí thế sóng biển, lúc này những cột sóng nhìn như sóng biển khiến họ biến sắc.

Chỉ một lúc sau, trên mặt nước bỗng nhiên có máu tươi xuất hiện, dần dần vết máu càng lúc càng lớn. Đôi lông mày thiếu niên nhón cao, thân hình bỗng nhiên chìm xuống nước. Khi trở lên, trên tay đã hơn một người.

Mọi người đều nhận ra người vừa được mang lên không ai khác chính là hà bá. Hắn lúc này đã sớm không còn chút khí thế nào, trong ánh mắt lại ẩn chứa hận ý, khàn giọng hỏi: “Người vì sao phải cùng ta đối nghịch?”

Thiếu niên cười lạnh nói: “Người mà tuyệt y giáo giáo chủ muốn giết, cho dù chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng chỉ có chết.” Hà bá nghe được hắn nói như vậy, trong mắt bỗng nhiên lộ ra thần sắc cực kỳ sợ hãi, hô hấp càng ngày càng dồn dập, đột nhiên hai mắt khê đảo, ngã xuống đất không dậy nổi. Khi thiếu niên kiểm tra hơi thở, hà bá đã chết rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên thuyền trên bờ trở nên cực kỳ ồn ào, loạn thành một đoàn.

Thiếu niên vốn nhân lúc ồn ào rời đi, liền nhận thấy phụ tử A Tú cùng toàn bộ ngư dân đều đang cúi đầu liên tục bái lạy hắn. Thiếu niên không khỏi cười khổ, Trần lão bá hết lời van xin, cầu khẩn thiếu niên, mời hắn tới nhà lão. Thiếu niên suy nghĩ một lát, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, liền đáp ứng rồi xuống dưới.

Tránh được mọi người, thiếu niên cùng cha con A Tú vào nhà, hai người vừa muốn tiếp tục lạy tạ, thiếu niên vội vàng đỡ lấy, rồi hướng Trần lão bá nói: “Lão bá, ta tới nơi này, chính là vì muốn cùng người nói chút chuyện. Há bá có nhiều lâu la, dù đã bị tiêu diệt nhưng nói không chừng sẽ tới tìm của người trả thù, chỗ này là năm mươi hai lượng vàng, người cầm lấy, chuyển đến chỗ khác mà sinh sống.” Dứt lời liền cường bức Trần lão bá nhận lấy.

Trần lão bá rơi lệ nói: “Đại hiệp đã cứu tính mệnh con gái lão, lão thật sự là không biết cảm ơn như thế nào. Xin hỏi tôn tính đại danh của đại hiệp?” Thiếu niên cười nói: “Ta gọi là Du Lăng Phong.” Biết này cha con Trần lão bá không biết chữ nên cũng không giải thích dài dòng.

Trần lão bá nói: “Đại hiệp tuổi cũng không lớn, lại lợi hại như vậy, hà bá đều bị người hù chết, đại hiệp nếu không chê hay là sống luôn ở nơi này đi.” Du Lăng Phong cười nói: “Ta đã quen đi nhiều nơi, không có ý định dừng lại ở bất kỳ chỗ nào cả.”

A Tú hai mắt rưng rưng, nói: “Đại hiệp cứu ta một mạng, ta rất cảm kích. Chính là đại hiệp có điều không biết, mệnh ta vốn cũng không dài...” Du Lăng Phong nghe nàng nói như vậy, lấp bắp kinh hãi, nói: “Sao lại nói như vậy?” Trần lão bá một phen lau nước mắt, nói: “Đứa bé này từ nhỏ đã bị một loại quái bệnh, thầy thuốc nói nàng sống không quá mười sáu tuổi, chỉ còn một vài tháng nữa, cũng sắp...” Du Lăng Phong gượng cười nói: “Nào có như vậy chuyện, thầy thuốc nói hươu nói vượn.” A Tú rưng rưng mỉm cười nói: “Ta chính là mặc cho số phận, vốn chỉ hi vọng cùng phụ thân im lặng trải qua mấy ngày này, không ngờ lại gặp phải họa này, may mắn được đại hiệp cứu giúp. Bằng không...” Nói tới đây không có nói thêm gì đi nữa, Du Lăng Phong xong liền ngay đại.

A Tú còn nói thêm: “Ta tuy là con gái nhà thuyền, không hiểu chuyện nhưng cầu đại hiệp sẽ giúp ta một chuyện.” Du Lăng Phong ôn nhu nói: “Cô nương có chuyện gì, cứ việc nói, chỉ cần ta có thể làm được ta nhất định sẽ làm.” A Tú đỏ mặt nói: “Ta từ nhỏ sinh ra tại làng chài này, chưa từng đi đâu. Ta chỉ muốn nhận đại hiệp làm ca ca, mang ta đi bên ngoài nhìn xem, không cần bao lâu, thật đấy! Sau một tháng, nếu ta còn sống, ta sẽ tự mình đi, cùng cha ta, ở cùng một chỗ, sẽ không quên lấy đại hiệp!” Trong lòng Du Lăng Phong xuất hiện một trận chua xót, nói: “Nàng muốn trở thành muội muội của ta, ta quả thật cầu còn không được, đại ca đáp ứng người.” A Tú trong lòng cảm kích, lôi kéo phụ thân cùng nhau tiếp tục lạy tạ.

Du Lăng Phong từ trước tới nay chỉ quen độc lai độc vãng, lúc này dẫn theo một nữ tử, khó tránh khỏi có chút không được tự nhiên. Chính là hần thái độ làm người quang minh lỗi lạc, lại quý cử trang trọng, mà A Tú cũng thiên chân khả ái, cùng một tiểu cô nương mười tuổi không mấy khác biệt, không bao lâu, hai người khi ở chung nhìn đúng như thân huynh muội bình thường.

Hai người dừng chân ở khách ***. Ngày thường, hai người đều là phân phòng mà ngủ, trước khi đi ngủ, A Tú thường ở trong phòng Du Lăng Phong cùng hần nói giỡn một trận.

Đêm nay A Tú vốn đang nói vô cùng cao hứng, bỗng nhiên nhìn mắt Du Lăng Phong, vui mừng, tươi cười trên mặt chậm rãi biến thành ảm đạm, thấp giọng nói: “Đại ca, ta đã sống trên đời này, tuy không nhiều lắm. Ta thật muốn biết, người bình thường là như thế nào, người thích qua ai chưa?” Nói xong trên mặt ửng đỏ.

Du Lăng Phong thấy nàng sắc mặt tiêu tụy, trong lòng đau xót, ôn hòa nói: “Sớm đi nghỉ ngơi, đại ca về sau cùng người nói.” A Tú buồn bã lắc đầu, nói: “Ta chính mình cũng không biết khi nào thì ngủ luôn không tỉnh lại. Những chuyện khác không nói tới, nhưng mệnh này quả thật là đại ca đã cho ta. Trước đây ta vẫn đi theo bên người cha, thế giới bên ngoài cũng chưa từng xem qua, hiện tại tốt lắm, ta xem, ta... Thật sự cảm ơn đại ca.” Nàng một hơi nói nhiều như vậy, hơi thở liền có chút hỗn hển.

Du Lăng Phong nhìn A Tú, trong ánh mắt tràn đầy thương tiếc, trong lòng biết nàng thân thể suy yếu, đúng là mệnh không thể kéo dài. Bản thân sống hai mươi năm, vẫn lẻ loi một mình, lại không nghĩ rằng tại địa phương như vậy liền nhận một muội tử. Ở sâu trong nội tâm, thực xem nàng như thân muội muội mà đối đãi. Chỉ tiếc một muội tử như vậy, nhận thức chưa bao lâu đã phải cùng nàng vĩnh biệt, nhớ tới nhân sinh vô thường, sinh tử thiên định, ánh mắt cũng có chút ảm ứ.

Sau một hồi trầm tư Du Lăng Phong quay sang nhìn A Tú, thấy nàng đang si ngốc nhìn mình, giật mình, nói: “A Tú muốn nghe chuyện của ta, chính là cùng người khác thường xuyên đánh nhau thôi. Nói ra, chỉ

sợ người không thích nghe.” A Tú vội vàng nói: “Thích mà, đại ca ta thật sự muốn nghe. Đại ca, người võ công tốt như vậy, có phải hay không không ai so với người lợi hại?”

Du Lăng Phong chậm rãi lắc đầu, nói: “Trên đời này người có võ công giỏi hơn ta có bao nhiêu thì quả thật ta không biết. Nhưng ta biết có một vị công tử thiếu niên, là người có võ công tốt nhất mà ta gặp được. Thật sự không thể tưởng tượng.....” Nói xong suy nghĩ xuất thần.

A Tú cười nói: “Đại ca người rất khiêm tốn. Vị này công tử thiếu niên này là bằng hữu của người sao?”

Du Lăng Phong do dự một chút, nói: “Ta là thuộc hạ của hần.”

A Tú có chút trầm tư, nói: “Đại ca, ngày đó tại bờ sông, người nói, người mà tuyệt y giáo giáo chủ muốn giết, cũng chỉ có chết. Vậy thiếu niên công tử kia chính là hần sao?” Du Lăng Phong lắp bắp kinh hãi, lập tức nở nụ cười, nói: “A Tú thật sự là thông minh.” A Tú cười nói: “Đại ca, người không cần khen ta, hần là người như thế nào?”

Thân thể Du Lăng Phong hơi hơi chấn động, nói: “Hần võ công hảo. Khi nói chuyện với người khác, lời nói chậm rãi, thần sắc nghiêm nghị, chính là mỗi câu hần nói ra, thuộc hạ của hần cũng không dám cãi lời.”

A Tú cười nói: “Đại ca, ta nếu là người, chỉ sợ là sợ tới mức muốn chết, mà người nãy hình dáng thế nào?”

Du Lăng Phong trên mặt bỗng nhiên xuất hiện thần sắc cổ quái, nói: “Hần nhiều năm đội mặt nạ.” A Tú gật đầu nói: “Đại ca, ta hiểu được, nhất định là người này xấu vô cùng, rất sợ người khác nhìn thấy bộ dáng của hần.”

Du Lăng Phong mỉm cười, nói: “Không phải. Đây chính là quy củ của lịch đại giáo chủ, thật ra ta cũng từng nhìn qua hình dáng của hần lúc không mang mặt nạ. Bất quá khi đó hần cùng ta đều còn rất nhỏ, hơn nữa thấy được cũng không nhiều. Sau lại ta trưởng thành, liền rất ít nhìn thấy hần không mang theo mặt nạ. Chính là ta nhớ rõ có một ngày, ta theo đạo lý không có xuất môn, trong lòng thật sự khó chịu, liền muốn đi tìm bằng hữu nói chuyện, thời điểm ta đi qua một tiểu đình, lại phát hiện rất xa, hần đang tựa vào một thân cây ngắm hoa viên. Hần còn nói với ta, cảnh sắc bên ngoài thật sự là tốt lắm, hần thật sự không muốn ngồi ở trong phòng nghĩ đến những chuyện buồn tẻ. Lúc ấy một ít hoa rụng xuống, dừng ở trên quần áo hần. Hần liền nhặt lấy đóa hoa rơi trên tay, nở nụ cười cười. A Tú, người có biết khi đó ta có cảm giác gì không? Ta chỉ cảm thấy được khi giáo chủ không mang mặt nạ, so với hần khi mang mặt nạ, càng làm cho chúng nhân không tự chủ được muốn quỳ xuống lạy.”

A Tú nghe được liền say mê, nói: “Không thể tưởng được trên đời còn có người như vậy, thật muốn gặp một lần.”

Du Lăng Phong mỉm cười nói: “Người nhìn thấy hần, chỉ sợ người ngay cả nói cũng nói không ra.” A Tú cũng là mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu, trầm nghĩ: “Người có thể làm cho ta vừa gặp đã thương chính là người trước mắt. Không bao giờ ... nữa đối với những người khác động tâm.” Nghĩ xong liền đỏ mặt hỏi: “Người kia đẹp như vậy, hần là bên người cũng có không ít thích nữ đi?” Du Lăng Phong lắc đầu cười nói: “Người lại suy đoán sai rồi. Ta là thuộc hạ của hần nhiều năm như vậy, chưa bao giờ gặp qua hần đối với một người nào đó có cử chỉ thân mật. Tuyệt y giáo giáo chủ là không thể cùng một chỗ với nữ tử, này cũng là quy củ nhiều thế hệ tương truyền. Hần rất lạnh nhạt, thờ ơ, cũng không chạm người khác. Bất quá... ” Nói tới đây, không có nói thêm gì đi nữa.

Trên mặt A Tú ửng đỏ, việc này bản thân hiển nhiên là không tiện hỏi.

Du Lăng Phong nói: “Nói tới làm ta tự nhiên nhớ tới một người bằng hữu, chính là tuy ta xem hần như bằng hữu, nhưng hần hần rất hận ta.” A Tú ngạc nhiên nói: “Đại ca là người tốt như vậy, bằng hữu của người vì sao hận người?” Du Lăng Phong buồn bã cười khổ, nói: “Nói đến chuyện thật dài. Hần là người không chút võ công, hồn nhiên thiện lương, vốn ngày ngày trải qua bình an, yên ổn, nhưng chỉ có bởi vì ta là người vô tâm nói vài lời, làm cho giáo chủ đối xử với bằng hữu của ta, cái kia...” Nói tới đây, rốt cuộc nói không được.

A Tú thấy hần khổ sở, nói: “Đại ca, chuyện mất hứng này, chúng ta đừng nói nữa. Bằng hữu của người cuối cùng chắc cũng nghĩ thông suốt.” Du Lăng Phong thở dài, không nói gì.

A Tú lại nói: “Đại ca, ta thật sự hy vọng người về sau có thể cùng một nữ nhân ôn nhu, xinh đẹp cùng người ở một chỗ.” Nàng dùng hết dũng khí bản thân để nói ra những lời này, chỉ cảm thấy trong lòng vừa ngọt ngào, lại vừa chua xót.

Du Lăng Phong nhìn A Tú, mỉm cười nói: “Ta có một muội tử tốt như vậy, cũng không cần thê tử nữa, đại ca người cả đời này sẽ không cưới vợ.” A Tú lúc đầu nghe hắn nói “một muội tử tốt như vậy”, nhin không được cảm thấy vui mừng, nhưng khi nghe được hắn nói “cả đời này sẽ không cưới vợ”, lắp bắp kinh hãi, hỏi: “Vì cái gì?”

Du Lăng Phong nói: “Ta cả đời này, chính là vì giáo chủ mà phân phó. Hắn muốn ta đi giết người, ta liền đi giết người, hắn muốn ta chết, ta cũng sẽ không một chút nhú mày.”

A Tú nghe đến đó, kinh ngạc nhìn gương mặt Du Lăng Phong, thấy hắn đang nhìn bầu trời đêm bên ngoài, ánh mắt ôn nhu như vậy, chính mình chưa từng gặp qua, trong lòng đau xót, thấp giọng nói: “Đại ca, ta hiểu được.” Du Lăng Phong quay đầu, nói: “Người hiểu được cái gì?” A Tú vẫn là thấp giọng nói: “Ta buồn ngủ, đại ca, muốn đi nghỉ ngơi.” Du Lăng Phong đi đến bên người nàng, nói: “Đại ca ôm người đi ngủ.” A Tú tuy cảm thấy một chút ngượng ngùng, vẫn gật đầu.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, Du Lăng Phong đi vào phòng A Tú, nhẹ giọng nói: “A Tú, dậy thôi.” Nói xong câu đó, bỗng nhiên ngậy người, chậm rãi đích ngồi ở bên giường A Tú, cầm bàn tay đã cứng đờ của nàng, nước mắt chậm rãi chảy xuống.

4. Chương 4

Bản thân Trầm Tĩnh Chu cũng không biết hắn về đến nhà bằng cách nào.

Hắn bị người điểm thủy huyết, vẫn luôn mê man, lần tiếp theo mở mắt đã thấy bản thân nằm ở trên giường, trong nhà hắn.

Trầm Tĩnh Chu nhìn thấy cha mẹ, vui buồn lẫn lộn, liền thay đổi sự tình mà kể lại, chỉ nói kết bạn một bằng hữu cổ quái, mời hắn đi chơi mấy tháng, còn chuyện hắn cùng giáo chủ Tuyệt y giáo thì hắn nhiên là bỏ qua, không đề cập tới. Vợ chồng Trầm lão gia cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ kể lại rằng ngày đó Thanh Thư ở bên ngoài Trầm viên xuất hiện một cổ kiệu, bốn phía không thấy ai, liền đánh bạo xóc màn kiệu, lại không nghĩ rằng là thiếu gia. Vui đến mức không nói lên lời, chạy nhanh về báo cho lão gia phu nhân biết. Vợ chồng Trầm lão gia quả thật vui mừng khôn xiết.

Trầm Tĩnh Chu sau khi về nhà, mỗi ngày chỉ ở trong thư phòng đọc sách, hoặc cùng cha mẹ ở chung dáng điệu điềm nhiên như không. Chỉ khi nào hắn một mình ở trong phòng mới thường nghe ngóng khóc hận, nhớ tới chính mình chịu qua khuất nhục, luôn khó chịu không thôi. Hắn vẫn âm thầm tự nhủ, nếu một ngày nào đó có thể gặp lại giáo chủ Tuyệt y giáo, cho dù phải vứt bỏ sinh mệnh, hắn cũng không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Bây giờ đã là sắp tối, một người vẫn đang đọc sách, bỗng nhiên nghe được tiếng động rất nhỏ, đứng lên nhìn quanh, cũng không thấy có gì bất thường. Khi trở lại bàn liền phát giác trên bàn có một tín hàm nho nhỏ. Hắn mở ra xem, chỉ thấy bên trong viết: “Bên Vân Yên Hồ, liễu rủ thuyền con, cây mơ chữ rượu, tán gẫu lấy tiêu sầu.” Chữ viết nhìn có vẻ quen thuộc, lại không nhớ đã từng thấy qua ở nơi nào. Khi nhìn đến phần chữ ký, bất giác cảm thấy kỳ quái, chỉ thấy viết ba chữ “Khúc Thiên Hồng “. Chữ viết bên trong mạnh mẽ, lại không mất đi vẻ ôn nhã.

Hắn có một chút do dự, nghĩ rằng nếu đối phương đối với chính mình mang tâm bất hảo cũng không phải phiền toái như thế này. Bản thân hắn không chút võ công thì không nói, trải qua sự việc lần trước, hắn cũng coi như biết võ sư trong nhà nếu ở trước mặt cao thủ giang hồ đích thị là cái thùng rỗng kêu to. Nếu thực sự tai họa, tránh ở trong nhà chỉ sợ ngược lại liên lụy người nhà, chủ ý đã định, gấp lại tín hàm, kêu một tôi tớ lại đây, nói hắn muốn một mình đi ra ngoài đi một chút, sẽ về sớm, không cần báo cho lão gia và phu nhân biết.

Vân Yến Hồ kia cách Trầm viên không xa, đi không bao lâu thì tới. Trầm Tĩnh Chu đứng ở ven hồ, chỉ thấy bốn bề vắng lặng, hẳn cũng không biết Khúc Thiên Hồng là ai, liền đứng ở ven bờ chờ. Chợt nghe thấy tiếng sáo trên sông, trong lòng không khỏi có chút cảm giác thê lương, ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy rất xa một con thuyền hoa hướng chính mình đi tới. Trên hồ thuyền hoa thật nhiều, Trầm Tĩnh Chu lúc đầu cũng không có chú ý, lúc này nhìn lại, thấy con thuyền này *** mỹ, lịch sự tao nhã hơn hẳn so với những chiếc thuyền hoa còn lại, đầu thuyền có treo hai cái đèn sa (QT dịch là chao đèn bằng vải lụa) bằng lụa xanh, trong lòng nghĩ: “Người này thật cũng có ý tứ.”

Khi thuyền hoa đậu gần bờ, một tiểu đồng tử đi xuống, dắt hẳn đi lên, sau đó lập tức lui xuống. Trầm Tĩnh Chu nhìn xung quanh, chỉ thấy trên bàn nước trà tể điểm, mọi thứ *** hảo, nhưng lại không thấy ai khác.

Chợt thấy màn hình vừa động, một người thân hình cao lớn đi ra. Người nọ mặc y phục màu tím nhạt, khi nhìn thấy Trầm Tĩnh Chu thì mỉm cười. Nụ cười tỏa sáng như mặt trời, (ta chém nhé QT dịch là thần quang lý hợp) đôi mắt như cổ đàm tinh thủy, (hồ cổ nước lặng) trong trẻo, lấp lánh. Người này chính là người mà Trầm Tĩnh Chu đã gặp ở hậu viện năm ấy, khinh công tử. (công tử nhẹ nhàng) Dáng vẻ một chút cũng không có đổi, nhưng khi người này mặc hoa phục so với khi mặc tố y (y phục trắng thuần) càng thêm sáng rực khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Trầm Tĩnh Chu vừa nhìn thấy, vừa mừng vừa sợ, đứng lên, nói: “Nguyên lai là người!” Lại nghe người nọ mỉm cười nói: “Trầm công tử, đã lâu không gặp. Ta còn nghĩ đến người thấy thư của ta sẽ không đến.”

Trầm Tĩnh Chu nói thầm: “Sao có thể như thế được, nhận được thư của người, ta cảm thấy vui mừng khôn xiết. Ta bình thường ru rú trong nhà, bằng hữu cũng không nhiều.” Gặp người nọ đang nhìn mình, không khỏi đỏ mặt, nói lớn: “Trước giờ vẫn không biết tên của người, hôm nay cuối cùng đã biết.” Người nọ mỉm cười nói: “Đúng vậy, ta đã sớm biết tên của người, người lại không biết danh *** ta là gì, thật sự là không công bằng.” Trầm Tĩnh Chu nói: “Người từ trước luôn vội vàng, hôm nay như thế nào có hưng trí đi du ngoạn?” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Dù ta có vội vàng thế nào đi chăng nữa, đến gặp bằng hữu vẫn là có thể đi.” Trầm Tĩnh Chu nghe người nọ ngụ ý nói mình với hẳn là bằng hữu, trong lòng lại cao hứng.

Khúc Thiên Hồng thỉnh hẳn ngồi, tự tay mang trà cho hẳn, nói: “Đây là trà Bích Loa Xuân tốt nhất, dùng nước chảy ra từ thạch nhũ ngàn năm để pha. Trong nhà Trầm công tử hẳn là không thiếu Bích Loa Xuân, nhưng nước này chắc không phải lúc nào cũng có.” Trầm Tĩnh Chu thấy hẳn chu đáo như thế, nhớ tới dáng vẻ hẳn trước kia trong trẻo nhưng lạnh lùng, cảm thấy được quả thực giống như là hai người khác biệt vậy.

Khúc Thiên Hồng nói: “Trầm công tử, ta lần này tới, chỉ là vì nói cho người một sự kiện.” Trầm Tĩnh Chu nói: “Thỉnh.” Khúc Thiên Hồng nói: “Kỳ thật trong Tuyệt y cung...” Một lời chưa nói hết, Trầm Tĩnh Chu nhớ tới những chuyện xảy ra trong quá khứ, quay đầu sang một bên, vội nói: “Xin thứ cho ta vô lễ, ba chữ này, ta, cuộc đời này không bao giờ ... muốn nghe thấy thêm lần nào nữa. Hi vọng công tử không phạt ý.” Khúc Thiên Hồng ngẩn ra, nói: “Hảo. Ta không nói.” Trầm Tĩnh Chu lúc này mới quay đầu lại, Khúc Thiên Hồng liếc mắt nhìn thấy trong mắt Trầm Tĩnh Chu tràn đầy nước mắt, gương mặt tái nhợt bỗng nhiên xuất hiện một chút ửng hồng. Trầm Tĩnh Chu lặng lẽ lau đi nước mắt, cũng không phát hiện sắc mặt Khúc Thiên Hồng biến hóa.

Khúc Thiên Hồng đợi Trầm Tĩnh Chu bình tĩnh trở lại, đối hẳn nói: “Ta biết người sẽ không học võ công, chính là người giang hồ tâm hiểm ác, người lại hoàn toàn không biết phòng nhân chi tâm, nên ta đặc biệt đến tặng đồ cho người.” Nói xong xuất ra một cái hộp gỗ nhỏ, nói: “Người mở ra nhìn xem.” Trầm Tĩnh Chu đưa tay tiếp nhận, mở ra nhìn, chỉ thấy bên trong hộp đầy bột phấn màu vàng nhạt, mùi thơm nhàn nhạt. liền đóng hộp lại, có chút không rõ lý do.

Khúc Thiên Hồng nói: “Loại bột phấn này là một loại kì hương, người nên mang theo trên người, khi gặp việc nguy cấp, đem nó đặt ở lòng bàn tay, hai tay chậm rãi chà xát, mùi hương này có thể bay rất xa, khi đó sẽ có người tới cứu người.” Trầm Tĩnh Chu trong lòng thập phần cảm kích, nói: “Đa tạ. Thật sự là thần thông quảng đại.” Khúc Thiên Hồng mỉm cười nói: “Người nói với ta sẽ không học võ công, vậy thì khi làm việc gì cần cẩn thận chút, đợi dịp nào thuận tiện ta liền mời bằng hữu của ta tương trợ.” Trầm Tĩnh Chu thấy người nọ còn nhớ rõ lời nói của mình, vì vậy mà nhẹn không được mỉm cười.

Trầm Tĩnh Chu nhìn thoáng qua Khúc Thiên Hồng, thấy hẳn cũng đang nhìn mình. Trầm Tĩnh Chu rất ít khi nhìn kỹ ánh mắt người nọ, lúc này vừa nhìn thấy, chỉ cảm thấy người này có ánh mắt có thể khiến tâm

tư kẻ khác lay động, không dám lại nhìn, nghĩ thầm: “Người này thật sự là lạ lùng, rõ ràng là một nam tử, lại có thể làm cho mình, một nam tử khác, tâm thần đại loạn”. Cứ tưởng tượng như vậy, trên mặt đã bắt đầu nóng lên, nói: “Ta phải về.” Hần nhất thời kích động mà thốt ra, ngay cả cấp bậc lễ nghĩa cũng không để tâm.

Khúc Thiên Hồng do dự một chút, nói: “Trên thuyền có phòng ngủ, ngươi có thể ở đây ngủ qua đêm?” Trầm Tĩnh Chu đỏ mặt lên, nói: “Nếu ta đi cả đêm không về, gia phụ sẽ lo lắng cho ta.” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Lệnh tôn không yên lòng như thế, xem ra ngươi là con trai độc nhất đi, ta đây đưa ngươi trở về.” Trầm Tĩnh Chu lắc đầu nói: “Không cần, nơi này rất gần.” Hần cũng không biết sao lại thế này. Trước đây, khi vị công tử này cự nhân ngàn dặm (ý nói là thái độ Khúc Thiên Hồng với Trầm Tĩnh Chu rất xa cách) thì cảm thấy thất vọng, hiện tại thấy người này đối mình rất ôn nhu chu đáo, ngược lại trong lòng thấy bối rối, thậm chí nên trốn càng xa càng tốt. Khúc Thiên Hồng thấy hần ý kiến rất kiên quyết, cũng chỉ có thể đáp ứng, phân phó kẻ dưới cho thuyền cập bờ.

Trầm Tĩnh Chu xuống thuyền, Khúc Thiên Hồng đi theo bỗng nhiên nhẹ nhàng kéo tay Trầm Tĩnh Chu lại, nói: “Nếu ta lại đến tìm ngươi, ngươi có từ chối không?” Người Trầm Tĩnh Chu khẽ run lên, quay đầu, nói: “Đương nhiên sẽ không.” Khúc Thiên Hồng buông tay hần ra, nói: “Ngươi nói như vậy khiến ta an tâm.” Trầm Tĩnh Chu ần ần cảm thấy được người này nói chuyện có chút kỳ quái, lại không muốn hỏi nhiều, liền cùng hần cáo từ, xoay người đi.

Trầm Tĩnh Chu về đến nhà, nhớ tới lúc cùng Khúc Thiên Hồng gặp gỡ, vẫn là không tự chủ được mỉm cười.

Sau một hồi ngồi đọc sách nhưng không thể tập trung, Trầm Tĩnh Chu một lần, lại một lần hồi tưởng lại những lời nói trong lúc hai người trò chuyện. Hần đang chuẩn bị đi ngủ thì mảy bỗng nhiên nhủ lại.

Nhớ rõ Khúc Thiên Hồng muốn nói cho hần một sự kiện, nhưng mới chỉ nói ba chữ Tuyệt y cung thì bản thân liền nhất thời xúc động, làm cho người nọ không nói thêm gì nữa. Lúc này hồi tưởng lại, trong lòng lại cực kỳ khó chịu, việc chần gối của hần cùng giáo chủ Tuyệt y giáo khiến hần vô cùng nhục nhã, mà Khúc Thiên Hồng hết lần này đến lần khác biết được chuyện này, thật sự làm cho hần xấu hổ vô cùng, đối lại là những người khác biết, Trầm Tĩnh Chu cũng sẽ không bối rối, lúng túng như thế.

Tưởng tượng như vậy, trong lòng càng ngày càng khó chịu, đôi mắt mở to nhìn ra ngoài, chỉ thấy bên ngoài nổi lên một trận mưa nhỏ đang tít tách rơi. Bên kia sông có người dựa hồng lâu thổi sáo. Tiếng sáo thể hiện nỗi oán hận sâu kín, nữ tử thổi sáo kia xem ra là một cao thủ, tiếng sáo réo rắt, từ rất xa truyền tới vậy mà thanh âm vẫn rõ ràng như ở ngay bên cạnh, cùng với tiếng mưa tràn vào trong tai khiến người nghe càng cảm nhận sâu sắc tâm hồn người thổi sáo. Trầm Tĩnh Chu nghe xong, nghĩ thầm, rằng: “Những nữ tử xướng gia (kỹ nữ) này, trước mặt nhận tiền mà cười vui, sau lưng lại âm thầm rơi lệ, bằng không cũng không thổi ra một khúc nhạc u oán như vậy, vì vậy mà nói rằng bạc mệnh như tờ giấy.”

Hần mặc dù chưa từng lưu lại khu lầu xanh, nhưng cũng không phải không biết đến thế sự, nhớ tới những nữ nhân khổ sở này, bất giác thở dài.

Hần thở dài như vậy, trong đầu suy nghĩ hỗn loạn, cuối cùng lại nghĩ đến chuyện của bản thân, nghĩ đến mình là một nam tử, lại bị một nam tử vũ nhục, quả thật không thể nói cho bất kỳ ai sự nan kham (không thể chịu đựng nổi) của hần trong chuyện này. So với những nữ tử bán rẻ tiếng cười cũng không khác nhau là mấy.

Hơn nữa bản thân chính là bị nắm đến tuyệt y giáo nào đó, trong cung bị giáo chủ cường bạo, trong đó chỉ toàn vũ nhục, so với kỹ nữ tiếp khách thì còn là vũ nhục lớn hơn nữa. Nghĩ tới đây, Trầm Tĩnh Chu trong lòng lửa giận bắt đầu bốc lên, rốt cuộc không thể chịu đựng được, bỗng nhiên ngồi dậy, kêu một tiếng: “Thanh Thư!”

Tiểu đồng Thanh Thư ngủ ở cách vách, nghe được thiếu gia kêu mình, nhanh chóng rời giường đi tới, gặp thiếu gia ánh mắt đều là hồng, quần áo cũng tùy tiện khoác, hoảng sợ, nói: “Thiếu gia làm sao vậy?” Trầm Tĩnh Chu cũng không nhìn, nói: “Ngươi giúp ta lấy rượu lại đây.” Thanh Thư không thể tin vào những gì vừa nghe, nói: “Thiếu gia rõ ràng không uống rượu, còn nói ghét nhất là nhìn thấy người nào đó uống đến say khướt. Như thế nào cũng.....” Trầm Tĩnh Chu nói: “Không cần hỏi nhiều, nhanh lên đi.” Thanh Thư không có cách nào, rời khỏi phòng đi lấy một bình rượu, vừa đi vừa lo lắng, lặng lẽ đem một đồ nửa bình rượu, thay bằng nước, sau đó mới mang vào phòng cấp Trầm Tĩnh Chu châm rượu.

Trầm Tĩnh Chu nói: “Người đi xuống nghỉ ngơi đi.” Thanh Thư do dự một chút, vẫn là lui xuống.

Trầm Tĩnh Chu trước kia chưa bao giờ uống rượu, nhưng đọc nhiều thi văn, thấy hầu hết đều nói rượu là vật tiêu sầu. Hắn còn nhớ rõ mới trước đây có một lần gia yến, rất nhiều người uống đến say khướt, cuối cùng một đám phát điên đường như rồng to kêu gào, lúc ấy chính mình cực kỳ sợ hãi, không biết rượu là cái gì mà đáng sợ đến thế, từ đó về sau cũng không muốn uống rượu nữa. Lúc này hồi tưởng lại, cảm thấy được bộ dạng những người đó tuy rằng điên cuồng, nhưng cũng đích thực khoái hoạt. Nói vậy rượu thật sự khiến kẻ khác quên hết thấy sự việc trên đời.

Vừa nghĩ như thế, hắn liền mở bình rượu, một cổ mùi rượu đi ra, hai mắt hắn bỗng thấy rất buốt phải chớp mắt hai ba cái, cảm thấy một trận tức giận, dứt khoát đổ đầy một ly, ngửa cổ uống hết. Vị cay của rượu khiến hắn sặc, phải đứng dậy ho khan, nhưng hắn nhanh chóng liềm mạng nhện xuống, miễn cho Thanh Thư lại sang đây dài dòng. Hắn mang ý niệm cam chịu trong đầu, uống một ly lại một ly, uống đến cuối cùng, trước mắt đã là một mảnh mơ hồ, vừng vừng hồ hồ ngã xuống.

Khi tỉnh lại, chỉ thấy trước mắt có một bóng người đang hướng mình nói gì đó, hắn cố gắng nhìn, rốt cục thấy rõ người nọ nguyên lai là Thanh Thư.

Thanh Thư thấy hắn tỉnh, nói: “Thiếu gia, người đã tỉnh? Người đã uống không ít, cũng may là nô tài sang đây kịp lúc, lão gia không có phát hiện, bằng không cả thiếu gia và nô tài đều..” Trầm Tĩnh Chu muốn nói chuyện, chính là vừa mới say rượu, đầu đầu như nứt ra, cái gì cũng nói không được. Thanh Thư nói: “Nô tài đã cho thiếu gia uống ba chén trà đặc, thiếu gia nghỉ ngơi thêm một chút, hẳn là có thể tỉnh rượu.” Trầm Tĩnh Chu vốn định đứng lên, nhưng ngay cả một tia khí lực cũng không có, đành phải tùy ý để Thanh Thư đắp chăn cho hắn rồi nằm xuống.

Lần thứ hai tỉnh dậy thì đã tới giờ Thìn, chỉ thấy bên ngoài sắc trời đã là lên cao, Thanh Thư vẫn còn trong phòng, một mình chăm sóc hắn, hai mắt thâm quầng, hữu khí vô lực mà nhìn hắn, chắc là một đêm không ngủ, hắn không khỏi cảm thấy có chút áy náy. Thanh Thư là khi Trầm Tĩnh Chu còn nhỏ lão gia đã mua về để chăm sóc hắn, tuy trên danh nghĩa hai người là chủ nhân và nô tài, nhưng trên thực tế là bạn chơi đùa từ nhỏ, cùng nhau lớn lên. Trầm Tĩnh Chu đối với y chưa bao giờ có nửa câu nặng lời, xem ra những chuyện hắn làm tới qua chắc chắn đã khiến Thanh Thư hoảng sợ.

Thanh Thư thấy hắn tỉnh lại, chạy nhanh tới, hầu hạ hắn rửa mặt. Trầm Tĩnh Chu nói: “Người đi ngủ trước đi. Ta tự mình tới.” Thanh Thư nói: “Thiếu gia vẫn là buông tha nô tài đi, người nếu có điều gì sơ xuất, lão gia không đánh chết nô tài mới là lạ.” Trầm Tĩnh Chu phát nhẹ trên lưng y một cái, nói: “Người yên tâm, những việc này ta có thể tự mình làm được, mà chính người nên ngấm lại, người từ nhỏ đến lớn, có ai đã đánh người lần nào chưa?” Thanh Thư sầu mi khổ kiểm nói: “Nói thì nói thế nhưng không có chuyện gì là vẹn toàn cả, nói không chừng lần sau sẽ bị đánh a.” Trầm Tĩnh Chu lười để ý đến y, tự mình tiến tới rửa mặt.

Thanh Thư nhìn thấy thiếu gia tuy cùng mình nói cười, nhưng trong ánh mắt lại vẫn có vẻ ảm đạm, nhin không được hỏi: “Thiếu gia có tâm sự gì sao?” Trầm Tĩnh Chu lắc lắc đầu, hỏi cái gì cũng không nói. Thanh Thư nói: “Thiếu gia, người từ trước tới nay đối xử với nô tài tốt như vậy, nô tài cũng chưa bao giờ ở trước mặt người giấu diếm cái gì, giờ nô tài thật sự có vài lời muốn nói. Thiếu gia, người lần trước đi ra ngoài lâu như vậy không trở lại, lão gia cùng phu nhân thật sự rất lo lắng. Sau khi người trở về, lại chỉ nói là cùng bằng hữu kết giao đi ra ngoài thăm thú, còn lại cái gì cũng không nói, đến ngay cả nô tài cũng...”

Trầm Tĩnh Chu nhìn y một chút, thấy trong ánh mắt y thoáng có vẻ không đồng tình, biết y là lòng mang bất mãn, chỉ nói: “Ta vốn sẽ kế thừa gia nghiệp, kết giao mấy bằng hữu, chính mình ra bên ngoài hành tẩu có gì nghiêm trọng đâu? Lão gia vừa muốn ta tự đi kết bằng hữu, học cách tự mình đảm đương công việc, nhưng một bên lại cầm giữ ta không tha, ngay cả một đêm bất không về cũng nghiêm khắc trách móc nặng nề. Lần trước nếu không phải nhìn thấy ta chịu nhiều gian khổ, giống một người chết bị người ta đặt trong kiệu nâng trở về, chỉ sợ cũng đã sớm đem ta hung hăng giáo huấn một chút.” Thanh Thư nghe hắn nói như vậy, lúc này sắc mặt mới có chút hòa hoãn.

Trầm Tĩnh Chu nói: “Ta làm việc không cần người nói, sẽ biết chừng mực. Khi ta được hạ sinh, thầy tướng số đã giúp ta đoán một quẻ, nói ta chẳng những mệnh hảo, hơn nữa còn trường mệnh, cho nên các người cũng không phải lo lắng ta. Những lời ta nói với người này giờ, ta cũng sẽ đi nói với lão gia, nếu lần sau lại

không thấy ta, người liền trấn an lão gia nhiều hơn một chút, nói ta thật sự không có việc gì.” Thanh Thư ngậy người đứng nghe, gật gật đầu, qua một lúc phục hồi lại *** thần, sắc mặt thay đổi, nói: “Thiếu gia, người còn muốn lặng lẽ đi sao?” Trầm Tĩnh Chu nói: “Người từ trước đến nay hầu hạ ta, xuất môn cũng không nhiều, biết cái gì? Bên ngoài còn nhiều kỳ nhân dị sĩ, ngôn hành cử chỉ cực kỳ quái đản, nói cho người nghe người cũng là không hiểu, đi không từ già, cũng là một loại giang hồ quy củ.”

Thanh Thư vẻ mặt mờ mịt, Trầm Tĩnh Chu cười nói: “Người quả nhiên không hiểu, trong chốn võ lâm, những nam tử hán tốt đều là những kẻ tiêu sái không ai kèm chế được, nếu khi ly biệt lại khóc sụt sùi như nữ nhân thì còn gì là phong thái hào hùng a.” Thanh Thư chỉ nghe xong mở to hai mắt, nói: “Thật sự là không thể tưởng tượng được, trước giờ quả thật chưa từng nghe qua. Thiếu gia, không phải là người đã lưu lạc giang hồ rồi chứ? Người vì cái gì không mang ta đi theo?”

Nguyên lai là khi Trầm Tĩnh Chu mười sáu tuổi nghe thấy võ sư nói chuyện, nói đến chuyện trên giang hồ hành hiệp trượng nghĩa, nghe xong liền thấy nhiệt huyết sôi trào, liền nói với Thanh Thư, hy vọng một ngày kia có thể cỡi ngựa ở trên giang hồ trở thành một nhân sĩ võ lâm. Thanh Thư tuy có chút do dự, nhưng từ trong đáy lòng cũng muốn đi ra bên ngoài, hai người nhất thời xúc động liền nói với lão gia, lại bị mắng to một trận. Trầm lão gia nổi giận dưng dưng đối Trầm Tĩnh Chu nói: “Người cho ta biết, là người nào xúi giục người? Người một chút võ công cũng không có, còn muốn bước chân vào giang hồ, rõ ràng là làm việc sai trái. Người hảo hảo học bài cho ta, học để còn giải quyết gia sự!” Trầm Tĩnh Chu bị lão gia mắng đến mức đầu cũng không dám ngẩng lên, Trầm lão gia thấy hấn bộ dáng đáng thương như vậy, liền thu lại khẩu khí, nói: “Ta chỉ có một đứa con duy nhất là người, chỉ sợ người có chuyện gì sơ xuất, người lại không chịu học võ, làm sao có bản lĩnh đi hành hiệp trượng nghĩa? Tương lai người kế thừa gia nghiệp, hảo hảo chuẩn bị, khi gặp cụ già, phụ nữ hay trẻ em, thì giúp đỡ nhiều hơn một chút, cũng là một cách làm việc thiện.” Trầm Tĩnh Chu nghe phụ thân giải thích như vậy, rốt cuộc không còn lời nào để nói, ủ rũ lui xuống, cùng Thanh Thư thở dài suốt ba ngày.

Lúc này Thanh Thư nghe Trầm Tĩnh Chu nói hấn đã trở thành người giang hồ, hăm mộ không thôi, chỉ trách hấn không đem mình đi cùng, Trầm Tĩnh Chu cười nói: “Ta cũng là gặp đúng dịp nhân duyên, kết bạn được với mấy vị bằng hữu trên giang hồ.” Thanh Thư nói: “Nguyên lai thiếu gia còn kết giao với không ít kỳ nhân dị sĩ? Vậy người có phải hay không ngay cả võ công cũng đã học được rồi?” Trầm Tĩnh Chu trừng mắt nhìn y, liếc mắt một cái, nổi giận dưng dưng nói: “Nếu ta có võ công, như thế nào lại giống người chết bị nâng trở về! Ta cùng bằng hữu của ta đều trúng ám toán, cho nên mới thảm như vậy. Bước chân vào giang hồ, gian khổ vô cùng, chỉ hơi sơ ý một chút ngay cả mạng nhỏ của chính mình cũng không giữ được. Ta cũng vì chiếu cố người, mới tự mình đi tìm hiểu.” Thấy Thanh Thư còn muốn nói tiếp, liền nói: “Tốt lắm tốt lắm, lần sau mang người đi, người về phòng nghỉ ngơi trước, dưỡng hảo *** thần, nếu không lão gia nhìn thấy thần sắc người ốm yếu như vậy, lại cảm thấy hoài nghi.” Một bên vừa nói, vừa đem Thanh Thư đẩy ra ngoài.

Hấn cùng Thanh Thư nói bậy bạ như vậy nửa ngày, tâm tình vốn đã dần dần tốt lên, nhưng khi Thanh Thư trở về phòng nghỉ ngơi, trong phòng lại chỉ còn lại mình hấn cô đơn, lẻ loi, hấn ngồi ở đó, đôi lông mày lại chậm rãi nhíu lại.

Ngày đó, tuy Thanh Thư thấy thiếu gia nói nói cười cười rất là cao hứng, nhưng chuyện thiếu gia uống rượu chuyện y luôn nhớ kỹ, hơn nữa thấy thiếu gia thường thường không tự chủ cau mày, trong lòng biết hấn nhất định là có tâm sự, thấy không có cách nào khác hỏi được, cũng không định lại đi hỏi hấn, chỉ âm thầm suy nghĩ chút chủ ý, hy vọng có thể khiến thiếu gia tâm tình dần dần bình phục.

Hôm nay Trầm Tĩnh Chu cùng Thanh Thư ở phía sau viện trồng trái chơi thả diều, mắt thấy diều kia càng bay càng cao, cả hai đều là thần tình vui vẻ. Hai người, mỗi người đều thả một con diều, thì xem ai thả cao hơn, bên trong hậu viện tiếng cười không dứt.

Trầm Tĩnh Chu đột nhiên a một tiếng, nói “Không tốt”, nguyên lai hai con diều kia quấn lại với nhau, bện thành một đoàn, hai người liền thu dây. Thanh Thư khi thu dây có chút nôn nóng, diều kia liền đứt dây, ở giữa không trung chập chờn bay xa. Trầm Tĩnh Chu nói: “Ta đi ra ngoài tìm.” Thanh Thư vội la lên: “Có trời mới biết nó rơi tới chỗ nào rồi, chơi diều chính là để đuổi xui xẻo, chỉ mong sao nó bay đến nơi mình không thấy. Thiếu gia, người lại đi mua một cái khác là được.” Trầm Tĩnh Chu nói: “Diều này đều theo ta đã nhiều năm, luyến tiếc.” Nói xong rồi đi ra ngoài, Thanh Thư chạy nhanh đuổi theo.

Từ sau viện môn đi ra, cũng không thấy bóng dáng thiếu gia, trong lòng gấp đến độ không biết như thế nào cho phải, đuổi theo hơn nửa canh giờ, đã qua mấy cái lối rẽ, nếu tiếp tục đi tiếp chính là núi Vân Nhạn, Thanh Thư không có cách nào khác, đành khóc lớn trở về.

5. Chương 5

Trầm Tĩnh Chu lúc ấy theo môn trung đi ra ngoài, mới chỉ đi được vài bước, vừa mới cảm thấy được phía sau có một cổ lực đạo lôi kéo, bản thân đã bị một người bắt được, kéo sang một bên. Hắn trở mắt nhìn thấy Thanh Thư đuổi theo, đang định hô to, lại bị người nọ bịt miệng, đau khổ giãy dụa, cũng không có mấy may tác dụng.

Người nọ mang theo Trầm Tĩnh Chu, lên một cái thuyền nhỏ. Trầm Tĩnh Chu ngồi ở trong thuyền, chỉ thấy thuyền nhỏ thật dơ bẩn, không khỏi nhíu mày, trên người hắn bị trói bởi mấy cái dây thừng, giày không được. Lại nhìn người trước mắt kia, vẻ mặt phồng túng, râu mọc lởm chởm, quần áo cũng là bẩn như vậy, càng thêm là cau mày. Người nọ bỗng nhiên giơ tay lên, ở trên mặt Trầm Tĩnh Chu đánh một bạt tai, nói: “Nhìn cái gì vậy! Cho người nếm mùi đau khổ bây giờ!” Hắn mặc dù chưa dùng tới toàn lực, nhưng vẫn lưu lại trên gương mặt trắng nõn của Trầm Tĩnh Chu năm dấu tay, Trầm Tĩnh Chu chưa bao giờ chịu qua loại lăng nhục này, trong đôi mắt như phát hỏa, không chút sợ hãi nhìn người nọ. Từ khi trải qua sự việc ở Tuyết y cung, Trầm Tĩnh Chu đối với những hành vi tác oai tác quái, tùy tiện lăng nhục người khác thì cảm thấy cực kỳ căm hận. Lần trước hắn là không thể phản kháng, lại là lần đầu tiên rời khỏi nhà, mọi sự đều tỉnh tỉnh mê mê, hiện tại vô luận như thế nào, đã không thể so ngày xưa.

Người nọ giơ tay còn lại, vốn tính lại đánh hắn một cái tát nữa, nhưng nhìn thấy trên mặt Trầm Tĩnh Chu đã nổi lên một vùng sưng đỏ, nhớ tới mục đích của mình khi đến đây, liền thu tay trở về, cười khẩy nói: “Không thể tưởng được đường đường là công tử Trầm gia, vậy mà một chút võ công cũng không có.” Trầm Tĩnh Chu cười lạnh nói: “Nếu so với những kẻ mới có chút ít võ công mà đã đi làm việc xấu thì không phải vẫn tốt hơn nhiều lắm sao!” Người nọ nghe hắn nói như vậy, trong cơn giận dữ, lại đánh hắn một bạt tai, trong miệng mắng: “Con mẹ nó tiểu tử chưa dứt sữa nhà người, người cho là người ý có mấy đồng tiền dơ bẩn, lại đưa ra cái vẻ mặt này, đại gia sẽ đối với người phá lệ khách khí? Đại gia ta nếu muốn ôn nhu, cũng chỉ ôn nhu với những cô nương trong kỹ viện thôi!” Trầm Tĩnh Chu ối ra một búng máu, miễn cưỡng quay đầu đi, ở trên người lau qua loa một chút, trong lòng chán ghét tới rồi cực điểm, người nọ cũng là cảm tức Trầm Tĩnh Chu, hai người cũng không nói nữa.

Thuyền nhỏ đi cực nhanh, qua ba, bốn canh giờ, mặt nước dần dần hiện ra khoảng không rộng rãi, nhìn xa không biết là địa phương nào, phía trên là mấy chục chiếc thuyền thuyền lớn, trên thuyền còn có cờ lớn nhiều màu phía trên chỉ viết một chữ “Khai”. Thuyền nhỏ dần dần tới gần, Trầm Tĩnh Chu biết quát to vô dụng, liền liếc mắt đánh giá bốn phía, âm thầm mang địa hình nơi đây ghi tạc trong lòng. Thuyền nhỏ đến gần thuyền lớn, thuyền lớn phía trên lập tức có cấu thang thả xuống dưới, Trầm Tĩnh Chu đứng lên, hướng cấu kia đi tới, người trên thuyền nhỏ cử chỉ thô lỗ xô đẩy hắn, Trầm Tĩnh Chu nói: “Ta có thể tự mình đi được.” Nói xong bước nhanh đi trước, người nọ thấy Trầm Tĩnh Chu nghiêng rằng cố gắng đi nhanh, cũng không tiếp tục đẩy hắn.

Hai người đi lên thuyền lớn, vào khoang thuyền, chỉ thấy một hán tử tướng mạo xấu xí ngồi ở giữa ghế dựa da hổ, mắt trái bị chột, trên tay phải đeo một cái vòng vàng

Trầm Tĩnh Chu đứng đó, trong lòng không khỏi nhớ lại sự việc lúc trước khi mình bị bắt vào Tuyết y cung, trong lòng cười khổ, quả nhiên là phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí *, lại đánh giá một chút bốn phía, chỉ thấy cả khoang thuyền đều là bẩn như vậy, khắp nơi đều có vẻ thô ráp không chịu nổi, còn có một mùi cá rất nặng, không khỏi nhíu mày.

*phúc đến thì ít mà họa đến thì dồn dập

Lúc này hồi tưởng lại trong cung Tuyết y giáo hương khí nhân uẩn *, giáo chúng được huấn luyện có tố chất, khí thể đó không gì có thể so sánh nổi. Hướng chỉ nơi đó cảnh sắc thanh u, giống như thế ngoại đào

nguyên vậy, mặc dù không đến mức hoài niệm, nhưng lúc này đứng ở loại địa phương này, trong lòng cũng càng thêm khó chịu.

* hương khí nồng đậm

Người nọ nhướng mắt, nói: “Người chính là Trầm gia Trầm Tĩnh Chu?” Trầm Tĩnh Chu nói: “Có dụng ý gì, không ngại thì nói thẳng đi.” Người nọ nói: “Lượng thứ cho tiểu tử người không biết ta, ta là Thanh Sa bang chủ bang Quỷ Kiếm Thanh*.” Trầm Tĩnh Chu cười lạnh nói: “Như thế nào lại không biết người, các người ở vùng Giang Nam, cũng coi như là một hắc bang.”

* quỷ mặt xanh

Hắn kỳ thật cũng không biết, nhưng đã từng nghe những võ sư trong nhà nói đến một hai lần, nếu so với Tuyệt y giáo lĩnh lấy đại danh, thần bí đáng sợ, thì kém xa lắc xa lơ. Thật ra thì Quỷ Kiếm Thanh cũng không có thành tựu gì, nhưng dưới tay lại có hàng trăm thủ hạ, quản lý tàu thuyền đi trên mười đạo đường thủy, là một bang lớn về đường thủy, từ xưa đến nay những bang hội bảo tiêu ở Giang Nam vốn không để chúng vào mắt. Võ lâm minh chủ Âu Dương Khiếu hàng năm mở võ lâm đại hội, chúng ngay cả áp vĩ* cũng không dám, chỉ có thể thỉnh thoảng ức hiếp những tiểu ngư dân không có thể lực mà thôi.

* áp: tiến cận, đến gần; vĩ: cái đuôi; ta nghĩ ở đây tác giả muốn nói đây là một bang né mạnh hiếp yếu.

Bấy giờ nghe Trầm Tĩnh Chu, một cậu ấm chừng chưa từng ra khỏi cửa lại có thể biết đến mình một cách rõ ràng như vậy nhện không được cười to hai tiếng, Trầm Tĩnh Chu thầm nghĩ: “Kẻ này không rõ lai lịch, càng nhìn càng giống một kẻ giá áo túi cơm.” Bang chủ Quỷ Kiếm Thanh lại cười ha ha, nói: “Tiểu tử người có biết ta vì cái gì phải mời người đến?” Trầm Tĩnh Chu lắc đầu. Bang chủ Quỷ Kiếm Thanh nói: “Lúc trước các huynh đệ rời bến đánh cá, thiệt hai ba bốn thuyền lớn, ta nghĩ đã lâu, không có biện pháp, bỗng nhiên nghĩ đến Trầm gia công tử. Chính là tiểu tử người, ha ha.” Trầm Tĩnh Chu có chút hoang mang khó hiểu, nhưng là lười mở miệng hỏi.

Thanh Sa nói: “Trầm gia vàng bạc như núi, nhỏ chút lông cũng có thể so với đại thối của ta, đành phải ủy khuất tiểu tử người ở trên này mười ngày, chờ lão cha của người đưa lên ba mươi vạn lượng bạc rồi nói sau.” Trầm Tĩnh Chu nghe hắn nói ba mươi vạn lượng, hoảng sợ, con số này có thể nói là cực kỳ kinh người, phụ thân vất vả mười năm cũng không có thể kiếm nhiều bạc như vậy. Nhớ tới người phụ thân đầu đầy tóc bạc, trong lòng đau xót, quyết định chủ ý phải tự mình đào tẩu. Vốn định dùng bột phấn kì hương trên người, nhưng thật sự cũng không muốn làm phiền vị công tử không nhiễm bụi trần kia vì những chuyện như thế này, lập tức cắn răng một cái, mỉm cười nói: “Ba mươi vạn lượng bạc có là gì, nhưng tầm nhìn của quý bang chủ quả nhiên quá thiên cận.”

Thanh Sa nghe vậy liền ngẩn người, Trầm Tĩnh Chu cười nói, tiếp: “Về sau ta kế thừa gia nghiệp, nếu cấp bạc cho trang chủ cũng không có gì lạ lắm.” Quỷ Kiếm Thanh cười ha ha, nói: “Tiểu tử nhà người quả thật thông minh, chính là không có kinh nghiệm giang hồ, còn phải tôi luyện vài năm nữa rồi hãy nói tiếp. Nước xa không cứu được lửa gần, lời nói dối này của người, ta đã nghe nhiều rồi.” Nói xong lại là cười ha ha, Trầm Tĩnh Chu hơi cúi đầu, trong lòng cực kỳ phẫn nộ, nhưng vô kế khả thi.

Bang chủ Quỷ Kiếm Thanh phân phó: “Đem tiểu tử này ra ngoài.” Một hán tử đi tới kéo Trầm Tĩnh Chu đẩy mạnh vào bên trong khoang thuyền, Trầm Tĩnh Chu miễn cưỡng ngồi ở ghế trên, nói: “Ta không biết bơi, người cởi dây trói ra đi.” Người nọ nói: “Tiểu tử muốn chạy trốn? Người nghĩ tốt đẹp vậy sao!” Trầm Tĩnh Chu không hề để ý đến hắn, liếc mắt một cái thấy mặt thuyền nhiều điểm nhỏ, tất cả đều là vẩy cá, vài lần muốn nôn.

Hôm đó cũng không có ai khác đến tìm hắn, chỉ có một hán tử canh giữ ở cửa, về sau cũng cởi dây trói cho hắn, nhưng mà hán tử kia một tác cũng không rời, ánh mắt sáng quắc, vẫn chặt chẽ nhìn Trầm Tĩnh Chu. Trầm Tĩnh Chu căn bản không có cách nào thoát được, chỉ biết âm thầm kêu khổ. Đồ ăn cũng là khó khăn lắm mới có thể nuốt xuống, tổng cộng bốn loại đồ ăn, ba loại làm từ cá đều có mùi tanh rất nồng, còn lại là một đĩa rau xanh. Trầm Tĩnh Chu miễn cưỡng lấy chiếc đũa khê đảo một bát, chỉ thấy vẩy cá ở mặt trên đều không được làm sạch sẽ. Hắn hoảng sợ, lại run rẩy quay sang vài miếng rau xanh cẩn thận xem xét, rốt cục phát hiện một con sâu mập mập, trong lòng lại là một trận ghê tởm, vội vàng buông đũa.

Cứ như vậy trải qua một ngày, Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy nhật nguyệt vô quang. Nguyên lai hắn có thói

quen mỗi ngày tắm rửa, ở trong Tuyết y cung, có tiểu đồng tử mỗi ngày xoa bóp bên người, hầu hạ hẳn tắm rửa. Nước kia trong trẻo sạch sẽ, bên trong không biết là thả được thảo gì, cảm thấy rất là thư thái, đồ ăn lại cực kỳ *** té ngon miệng, hẳn mặc dù không phải không có ý khủng hoảng, cũng không nói phải ăn cái gì, chỉ cần một ngày hẳn gấp nhiều hơn một loại đồ ăn nào, ngày hôm sau đồ ăn đó sẽ được làm đặc biệt nhiều. Tiểu đồng tử mặc dù không nói lời nào, cũng là ôn nhu cẩn thận, so với hán tử cao lớn thô kệch quả là tốt hơn bao nhiêu.

Trầm Tĩnh Chu miên man suy nghĩ càng nghĩ càng thấy đáng sợ, hẳn mơ hồ cảm thấy được bản thân đã lâm vào xui xẻo, tai họa từng đợt từng đợt kéo tới, một sau so với cái trước càng thâm, hơn nữa cũng không biết tới bao giờ mới kết thúc. Tưởng tượng như vậy, nhìn không được nhìn chằm chằm khoang thuyền, thầm nghĩ rằng: “Ta hôm nay còn ở nơi khoang thuyền tanh hôi dơ bẩn này oán giận, lần này bọn y cần chính là phải bạc, nói không chừng lần sau rơi vào tay kẻ khác, y còn muốn lột da ta, uống máu ta.” Một bên nghĩ như vậy, một bên ngồi xuống, hẳn gây sức ép với bản thân nửa ngày, mệt nhọc không chịu nổi, đầu cháng váng tựa vào tấm ván gỗ phía trên hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, sắc trời đã không rõ, trong tai lại nghe thấy thanh âm mơ hồ, tựa hồ có người cùng Quý Kiếm Thanh nói cái gì đó. Thanh âm của bang chủ Quý Kiếm Thanh rất đặc biệt, giọng lại rất lớn, dù đã đè thấp thanh âm, nhưng là vẫn có một chút loáng thoáng truyền vào tai Trầm Tĩnh Chu. Y hình như đang cự tuyệt điều gì, cố gắng cãi cọ, về sau bỗng nhiên thanh âm lại nhỏ dần rồi im lặng tràn về. Trầm Tĩnh Chu nghĩ thầm: “Bọn chúng đang nói chuyện liên quan đến việc giam giữ ta sao?” Tưởng tượng như vậy, trong lòng không khỏi có chút không yên, lại hy vọng có kỳ tích xuất hiện, có người tới cứu hẳn.

Qua một lúc sau, có tiếng bước chân đi vào bên trong khoang thuyền giam giữ hẳn, tìm Trầm Tĩnh Chu đập nhanh, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một nam tử gần ba mươi tuổi đi đến, mặc hoa phục, trên ngón cái đeo một chiếc nhẫn ngọc bích. Khí chất so với Thanh Sa, bang chủ bang Quý Kiếm Thanh thì khác nhau đến kỳ lạ, lúc đầu khi người nọ mới bước vào còn tưởng là thương nhân, nhưng lúc sau quan sát kỹ lại có chút không giống.

Người nọ liếc mắt một cái nhìn Trầm Tĩnh Chu, trên mặt cứng nhắc không chút biểu tình. Ngược lại bang chủ Quý Kiếm Thanh lại cảm giận nói với Trầm Tĩnh Chu: “Có người đến mua người, theo hẳn đi đi.” Trầm Tĩnh Chu trong lòng cực kỳ phẫn nộ, thầm nghĩ: “Sao có thể xem ta là hàng hóa? Có thể mặc người mua đến mua đi?” Người nọ nghe xong những gì Thanh Sa nói, cũng không để ý, đi tới dặt tay Trầm Tĩnh Chu, nói: “Chủ nhân của ta mời người qua.” Trầm Tĩnh Chu cũng không biết lần này là phúc hay họa, nhưng hiện tại cũng không biết làm sao, buộc lòng phải theo người nọ đi ra ngoài, nghĩ đến có thể rời đi địa phương cực kỳ dơ bẩn, rốt cuộc nhẹ nhõm thở dài.

Hắn theo người này đi lên một chiếc thuyền lớn khác, thuyền được sơn năm màu rực rỡ, trên thuyền cũng không có cờ màu. Trong thuyền, hai người đối diện nhau, trên mặt người nọ luôn là vẻ mặt cứng nhắc, không rõ cảm xúc, nhìn không ra hỉ nộ chi sắc *. Trầm Tĩnh Chu cảm thấy lo sợ, khi hẳn đối mặt với Thanh Sa bang chủ, tuy là chán ghét, cũng có mấy may sợ hãi, giờ phút này đối diện với gương mặt sâu kín như vậy, ngược lại trong lòng bất ổn.

*về mặt khi vui vẻ hay giận dữ

Thuyền lớn không giống như thuyền đánh cá nhỏ, bên trong khoang thuyền nhìn không thấy bên ngoài, Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy hình như thuyền đang đi về hướng đông. Thuyền đi được một lúc lâu thì dừng lại, hai người xuống thuyền, đi đến một tòa nhà lớn phía trước. Tòa nhà kia dựa vào núi mà dựng nên, rất u tĩnh, ít người qua lại, người nọ dẫn theo Trầm Tĩnh Chu đẩy cửa viện môn, đi vào bên trong nhà chính. Bên trong chỉ thấy một người trung niên khoảng gần bốn mươi tuổi đang ngồi, tướng mạo vừa không mất vẻ khí độ uy nghiêm, vừa giống một người đọc sách, quý ẩn núi rừng, đang nhẹ nhàng hưởng chén trà nhỏ trong tay thối khí.

Hắn liếc mắt nhìn hai người vừa đến, trên mặt lộ vẻ mỉm cười, nói: “Trầm công tử quang lâm hàn xá, thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này.” Vừa ân cần hỏi han vài câu, vừa thỉnh hẳn ngồi xuống, rồi bảo tôi tớ dâng trà lên. Trầm Tĩnh Chu không biết người kia có lai lịch như thế nào, cũng chỉ biết cùng hẳn nói chuyện. Người nọ cười nói: “Trầm công tử là khách quý đến tề trang du ngoạn, nếu có yêu cầu gì bản thân tại hạ sẽ cố hết sức thực hiện.” Trầm Tĩnh Chu nghĩ thầm: “Rõ ràng là người mua lại ta từ chỗ Thanh Sa bang mà lại nói những lời mặt danh kỳ diệu này.” nhưng cũng không nói ra, chỉ lập tức nở nụ cười.

Người nọ cũng cười cười, nói: “Trầm công tử, thật không dám dấu diếm, ta từ nhiều năm trước bị một loại quái bệnh. Bệnh này tới thực cấp, chỉ có ăn thần dược mới có thể chữa khỏi. Trầm công tử lại đúng là người hữu duyên. Ta có một yêu cầu quá đáng, nói đến thật sự là khó xử vạn phần.....” Trầm Tĩnh Chu nghĩ thầm: “Tốt lắm, bắt đầu nói vào chủ đề chính. Nhưng ta cũng không biết y thuật. Chẳng lẽ là muốn nhà ta đi mua thuốc cho hắn? Nhưng mà khi nhìn phong thái người này cùng tòa nhà lớn này, cũng không phải nhà của người bình thường.”

Người nọ nói tiếp: “Công tử đã ăn quá kì ngọc trên núi, cỗ linh chi đúng không?” Trầm Tĩnh Chu trầm mặc không lên tiếng. Người nọ lại nói: “ Trên cổ tay Trầm công tử có ba điểm đỏ, người bình thường nhìn không biết, bắt quá điểm này nhãn lực tại hạ có thể nhìn ra.” Trầm Tĩnh Chu cười lạnh nói: “ Không bằng người cứ nói thẳng đi.” Người nọ cười nói: “Trầm công tử là người thông minh, ta nghĩ thỉnh Trầm công tử ở viên trung ở vài ngày. Mỗi ngày thỉnh công tử vui lòng điểm huyết vào bên trong chén thuốc của ta, mấy ngày sau sẽ đưa công tử quay về viên trung. Công tử nếu như đáp ứng, chính là đã cứu một mạng của ta.” Trầm Tĩnh Chu vừa nghe xong chỉ biết ghen hòng nhìn trân trối, nghĩ thầm: “Quả nhiên là thoát khỏi núi đao lại lao vào biển lửa mà. Ta mới chỉ miên man nghĩ xem có người muốn lột da ta, uống máu ta hay không. Quả nhiên ngôn trung, nhưng chuyện tới hình như quá nhanh đi.” Lập tức nói: “Nếu ta không đáp ứng, trang chủ làm thế nào?”

Người nọ ha hả mà cười, nói: “Trầm công tử chẳng lẽ chưa từng nghe qua rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt?” Trầm Tĩnh Chu cười nói: “ Ta trước giờ không thích rượu.” Người nọ cười to vài tiếng, phát phát tay, người nam tử khoảng ba mươi tuổi vẫn đứng trang nghiêm một bên không nói lời nào nhất thời đi tới, đem Trầm Tĩnh Chu dẫn đi xuống.

Mấy ngày kế tiếp, Trầm Tĩnh Chu bị nhốt trong phòng, rốt cuộc kì sự gặp gỡ khiến hắn dở khóc dở cười.

Mỗi sáng sớm, sẽ có một thầy thuốc tiến đến, nhẹ nhàng cắt một chỗ ở cổ tay hắn, lấy một nửa bát máu tươi, rồi bôi thuốc mỡ, ngày hôm sau đổi sang bên còn lại, tiếp tục lặp lại như thế. Trầm Tĩnh Chu bị tra tấn khổ không nói nổi, lại không thể phản kháng, từ tận đáy lòng âm thầm thề rằng bản thân luôn bị người khi dễ, lần sau nếu là về đến nhà, vô luận như thế nào cũng phải học võ. Võ sư trong nhà tuy nói người trong Tuyệt y giáo không đối phó được, nhưng đối phó với cái loại du côn ác ôn như Thanh Sa bang cũng thừa sức, ít nhiều gì cũng có thể phòng thân. Hiện tại bản thân cùng phế nhân thật sự không có gì khác nhau.

Người hầu đang hầu hạ Trầm Tĩnh Chu thật ra có tâm địa rất tốt, khi đưa cơm tiến vào còn có thể cùng Trầm Tĩnh Chu nói chuyện một hồi, ngày này hai người thường nói chuyện phiếm. Người nọ bỗng nhiên nói: “Trầm công tử bị thỉnh đến điện trang ước chừng cũng được sáu bảy ngày đi?” Trầm Tĩnh Chu gật gật đầu, nói: “Cũng không biết bệnh của trang chủ khi nào mới có thể hảo.” Sắc mặt người nọ có chút do dự, nói: “Loại bệnh này, bản thân cũng không thể dự đoán được. Trước đây ta không thích ăn rau, nhưng ta nói ta bị bệnh, ăn rau sẽ khỏi. Khi đó ta tin là thật, mỗi ngày đều ăn, không nghĩ tới ha ha còn nghiện, tới bây giờ mỗi ngày đều phải ăn.” Trầm Tĩnh Chu nhìn người kia một cái, người nọ nhanh miệng nói: “Tiểu nhân cái gì cũng chưa nói”, vừa nói một bên thu thập chén đĩa, ra ngoài.

Trầm Tĩnh Chu nghĩ lại lời hắn nói, chỉ cảm thấy sau lưng một cỗ lãnh khí chạy lên, tay không tự chủ được bắt đầu phát run.

Trong phòng im ắng không có ai, trang chủ hiển nhiên là cũng không lo lắng Trầm Tĩnh Chu đào tẩu, bình thường đối Trầm Tĩnh Chu cũng có chút khách khí. Ngoài việc mỗi ngày mang đến đồ ăn ngon, đều có người hầu hạ tắm rửa thay quần áo, Trầm Tĩnh Chu vốn vẫn chưa nghĩ nhiều, lúc này nghĩ đến, không khỏi đáy lòng một trận phát lạnh, nghĩ thầm: “Này rõ ràng là đem ta thành thuốc dẫn, đối ta khách khách khí khí là sợ ta tự hại thân thể mình, đồ ăn ngon là sợ ta không đủ máu.” Tưởng tượng như vậy, nhất thời cảm thấy được rất là cổ quái, muốn cười nhưng cười không được.

Vô kể khả thi, cúi đầu nhìn cổ tay chính mình, chỉ thấy dấu vết nhàn nhạt, giống lúc trước ở trong cung Tuyệt y cung bị mảnh vỡ cắt phải, nghĩ đến Tuyệt y cung, liền nghĩ tới vị công tử thiếu niên, không khỏi mỉm cười, nghĩ thầm: “Không biết hắn đang làm cái gì, nếu biết hoàn cảnh kỳ lạ của ta, không biết sẽ nói cái gì.” Bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nghĩ tới bột kì hương đang định lấy ra đặt ở lòng bàn tay, rồi lại do dự, thủy chung cảm thấy được đi phiên toái như vậy người khác thật sự là không ổn. Suy nghĩ nửa ngày, vẫn như cũ nghĩ không ra một biện pháp nào có thể cứu bản thân.

Hắn đem hộp gỗ lấy ra để trên tay, lại nghĩ tới lời nói vừa rồi của người hầu, mồ hôi lạnh ứa ra, không hề do dự, đem bột phấn đổ một chút trên tay, chậm rãi chà xát, chỉ nghe mùi thơm ngát, nhẹ nhàng phát tán.

Hắn vốn tưởng rằng hương khí này sẽ càng lúc càng nồng, ai ngờ hương khí nhàn nhạt như có như không, thủy chung loáng thoáng. Hắn chà xát non nửa canh giờ, chỉ thấy hương khí ngay ở trong phòng cũng khó có thể phát hiện, đành phải lại đổ ra thêm một ít nữa, vẫn giống như lúc trước chà xát. Qua ba canh giờ, lại vẫn như cũ không có một chút động tĩnh, cảm thấy không khỏi có chút thất vọng, nhưng hắn không chút hoài nghi lời hứa của công tử thiếu niên kia, thầm nghĩ bằng hữu của người kia chắc là có việc không thể tới, hay là phương pháp mình thực hiện không đúng, hương khí không thể phiêu tán ra ngoài.

Mắt thấy sắc trời dần dần tối đen, trong phòng vẫn như cũ không có một chút động tĩnh. Hôm nay không biết vì sao, ngay cả những người đưa cơm cũng chưa đến, hắn chỉ cảm thấy bị cơn buồn ngủ đánh úp, chậm rãi nằm xuống giường ngủ đi.

Khi hắn tỉnh lại, bản thân đã ở trong một căn phòng tường màu vàng rực rỡ, không phải phòng hắn đang ở cũng không phải Trầm viên, chính mình nằm ở trên giường, bỗng nghe thấy một thanh âm ở cách vách nói: “Thiên Phong Đường chủ xin yên tâm.” Trầm Tĩnh Chu cảm thấy được danh hào thiên cái gì Đường chủ có chút quen tai, nhưng trong lúc nhất thời lại không thể nhớ được.

Lại ngủ một canh giờ, tỉnh lại khi chỉ thấy bên giường mình có một người đang ngồi nhìn hắn chăm chú. Hắn không tin vào mắt mình, nhìn lại thật kỹ, lúc này mới tin tưởng mình không nằm mơ, không khỏi cực kỳ kinh hỉ, nói: “Du công tử! Đã lâu không gặp... Có phải người đã cứu ta không?” Hắn quá mức kích động, nhất thời nói năng lộn xộn.

Nhưng Du Lăng Phong không có trả lời vấn đề này, chỉ mỉm cười hỏi: “Trầm công tử, người đã tỉnh? Có bị thương không?” Trầm Tĩnh Chu nói: “Không có, chẳng qua bị người uống mấy bát huyết. Đúng rồi, chính là vì cái gì cổ linh chi mà người nói.” Du Lăng Phong nói: “Hiển nhiên là cái gì cũng giống nhau, có lợi cũng sẽ có hại. Tuy nói Trầm công tử ăn được cổ linh chi trăm năm khó gặp, nhưng cũng mang đến cho người rất nhiều thống khổ.” Trầm Tĩnh Chu thấy hắn sắc mặt ảm đạm, nói: “Không cần lo lắng cho ta, qua một trận sinh tử thế này về đến nhà, ta sẽ không có việc gì. Đây là nơi nào?” Du Lăng Phong nói: “Đây là nơi ở một bằng hữu của ta Âu Dương Khiếu. Hắn là võ lâm minh chủ, không ai dám đến nơi đây đối với người bất lợi.”

Trầm Tĩnh Chu thấy cảm kích, nói: “Từ lần đó ở trên Vân Yên hồ từ biệt, chỉ sợ cũng đến nửa năm không gặp.” Du Lăng Phong cười nói: “Lúc đó người đối với ta thật quá khách khí, mỗi lần đều gọi công tử, huynh đài. Ta lớn hơn người vài tuổi, người nếu không ngại, gọi ta Du đại ca là được rồi.” Trầm Tĩnh Chu gật gật đầu, trong lòng lại vui mừng, Du Lăng Phong nói: “Ta còn nghĩ người rất hận ta.” Trầm Tĩnh Chu nói: “Đích xác như thế.” Du Lăng Phong nao nao, sắc mặt ảm đạm, lại nghe Trầm Tĩnh Chu nói: “Lần đó cùng người gặp mặt, người vội vã tiêu sái rời đi, ngay cả nửa ngày cũng không chịu ở lâu, cho tới bây giờ mới gặp được người. Hận nhất loại bằng hữu này.” Du Lăng Phong nghe hắn nói như vậy, gượng cười nói: “Cũng chỉ có như vậy thôi sao?” Trầm Tĩnh Chu nói: “Hôm nay đại ca nói chuyện kỳ kỳ quái quái, vậy đại ca còn lảm lảm ra chuyện gì phải xin lỗi ta sao?” nói xong nở nụ cười.

Du Lăng Phong là người đầu tiên hắn biết trên giang hồ, từ đó về sau, những chuyện hắn gặp đều là gian trá hiểm ác, lúc này tái kiến Du Lăng Phong, giống như gặp được thân nhân, chỉ cảm thấy những người khác đều không quá độc ác, trước mắt cùng đại ca ở cùng một chỗ thật sáng sủa ấm áp. Du Lăng Phong nghe hắn nói như vậy, cũng nở nụ cười, nghĩ thầm: “Nguyên lai người kia chẳng những không nói gì ra thân phận của hắn, cũng không có cùng Trầm công tử nói lên ta.”

Còn nói chuyện một hồi, Du Lăng Phong nói: “Ta sẽ thường xuyên đến xem người, ta còn có chuyện quan trọng, trước xin lỗi không tiếp được.” Trầm Tĩnh Chu tuy nói có chút luyến tiếc vì bằng hữu này nhưng cũng không muốn trì hoãn chuyện của hắn, lập tức gật gật đầu, cười nói: “Vậy người cứ đi nhưng nếu lại vài năm mới có thể nhìn thấy người, vậy thật sự không cần làm bằng hữu nữa.” Du Lăng Phong cười nói: “Đi không từ già, mới đúng là quy củ giang hồ.” Nào biết Trầm Tĩnh Chu nghe xong những lời này, bỗng nhiên phá lên cười, cười không ngừng. Du Lăng Phong mặc dù chỉ thuận miệng nói giỡn, sao biết được lại khiến Trầm Tĩnh Chu có phản ứng lớn như thế, nhưng nhìn Trầm Tĩnh Chu cười cực kỳ vui vẻ, lại không thể cười nổi.

Trầm Tĩnh Chu ở trong trang viên của Âu Dương Khiếu, chạng vạng hôm nay mới gặp được Âu Dương Khiếu, chỉ thấy hần diện mạo hòa nhã, hơn bốn mươi nhưng không đến năm mươi, ngôn ngữ nói với Trầm Tĩnh Chu cực kỳ cung kính, khách khí. Âu Dương Khiếu giao một khối lệnh bài cho hắn, nói: “Trầm công tử có vật này, hành tẩu giang hồ cũng không phải sợ gì nữa.” Trầm Tĩnh Chu nhận lấy, nói đa tạ, trong lòng nghĩ: “Thể diện của Du đại ca thật sự rất lớn, đường đường võ lâm minh chủ, vậy mà ngay cả cùng ta nói chuyện cũng tựa hồ có chút nơm nớp lo sợ.” Âu Dương Khiếu cùng hắn nói chuyện giải sầu, còn nói này tất cả vật phẩm trong phòng đều tùy ý dùng, rồi đi ra ngoài.

Trầm Tĩnh Chu ở trong phòng chán đến chết, liền tùy ý đi lại, chỉ thấy phòng ở rất lớn, hướng đông treo một bức tranh, mấn chỉ mặc trúc*, bút ý dày đặc, bên cạnh là một giá sách, một khối dao cầm, cũng phong nhã. Hắn đi tới, ở trên giá sách lục lọi một trận, thấy những cuốn sách này đều rất bình thường, liền tùy tay mở ra một quyển, rõ ràng nhìn thấy trang giấy hơi mỏng hé ra, nhìn kỹ rồi lại không phải giấy, là bị ép tới dẹp lép. Trầm Tĩnh Chu cảm thấy tò mò, đem nó cầm lên, lật đến lật đi cũng không biết là gì, lại thấy kích thước vật kia tựa hồ giống mặt người. Ý niệm này nảy sinh khiến hắn giật mình, nhìn kỹ lại càng cảm thấy giống, hắn hoảng sợ, nghĩ thầm: “Chẳng lẽ đây là da mặt người chết?” Đánh bạo nhìn kỹ một chút, lại ngất nhéo sờ sờ, mới tin tưởng không phải, da mặt người qua đời nhiều năm tuyệt đối sẽ không như thế, phải tiêu tụy hư thối nhiều lắm.

*tranh rùng trúc vẽ bằng mực tàu

Lại đánh giá một hồi, bỗng nhiên nhớ tới trước kia bị bắt tiến vào Tuyết y cung, cái gì Nam Cung Đường chủ từng đem mình thay đổi hoàn toàn, hắn tỉ mỉ nhìn lại thì ra là diện cụ, thật cẩn thận đem nó mang lên mặt, lại đi soi gương, quả nhiên thấy lộ ra một gương mặt hoàn toàn khác. Lúc này Trầm Tĩnh Chu nhìn đến khuôn mặt đã hoàn toàn thay đổi của mình trong gương, đã không giống lúc trước bị Nam Cung Đường chủ kèm hai bên, cảm thấy kinh khủng, mà là cảm thấy thật nực cười.

Hắn đem diện cụ bỏ lại vào trong sách, không hề suy nghĩ đến nó nữa. Dù sao bản thân không phải bị nhốt ở viên trung mà là khách nhân của Âu Dương minh chủ, có thể muốn đi đâu thì đi. Chỉ là hắn rất biết điều, chỉ ở bên trong hoa viên đi lại một chút, cùng hạ nhân chuyện nói phiếm, còn lại luôn ở trong phòng, tuyệt đối không đi đâu.

Từ sau ngày đó Du Lăng Phong không còn tới nữa, Trầm Tĩnh Chu thấy người này tuy ở trước mặt hắn cười nói sáng khoái, hình như lại luôn mang tâm sự, ánh mắt lúc đó cũng ảm ảm vẻ tang thương, so với năm ấy khuôn mặt tuấn tú có chút không giống. Trầm Tĩnh Chu từng trải qua nhiều chuyện như vậy, trong lòng suy nghĩ, cũng dần không giống ngày xưa, đã biết người trước cười to, sau lại nếm mùi sầu khổ, đáy lòng không biết vì sao, với Du Lăng Phong luôn có chút cảm giác đồng tình, có khi thậm chí hận người này không thể là thân huynh đệ của mình.

Hắn ở viên trung đi tới đi lui, thường thường cùng người nói chuyện phiếm. Theo lời hạ nhân thì nơi này nguyên lai là nơi Âu Dương minh chủ đãi khách, hắn là võ lâm minh chủ, hiển nhiên có vài trang viên khác thật lớn. Hạ nhân còn thần thần bí bí nói thêm, lão gia trong vòng ít ngày nữa nhất định là phải nghênh đón khách quý mà xưa nay chưa từng có.

Trầm Tĩnh Chu thuận miệng hỏi: “Lão gia là võ lâm minh chủ, đến lúc đó có thể có rất nhiều người trong võ lâm tiến đến đứng không?” Hạ nhân cười nói: “Đây là tự nhiên.” Trầm Tĩnh Chu trong lòng hào hứng dâng lên, nhớ tới giấc mộng bản thân mười sáu tuổi khi bước chân vào giang hồ. Tuy nói hiện tại không giao tiếp nhiều với người trong giang hồ, đã cảm thấy được không tốt đẹp giống mình tưởng tượng, nhưng những ngày mạo hiểm chống chọi trước kia, so với cảm giác bình thản khi ở trong nhà khác nhau rất lớn, nhưng mình cũng phải trả giá không nhỏ, không tránh khỏi chút nặng nề. Nghĩ đến đây, Trầm Tĩnh Chu lại thở dài.

Tiếp qua vài ngày, những người hầu cũng chỉ nói chuyện này, nguyên lai bọn họ chỉ là ở bên cạnh làm việc, mặc dù vẫn là thật cẩn thận, phép tắc vẫn là thiếu rất nhiều, hơn nữa Trầm Tĩnh Chu chính là khách quý, nói chuyện liền càng thêm cung kính, quả thực là có hồi tất đáp. Ý niệm trong đầu Trầm Tĩnh Chu muốn xem võ lâm nhân sĩ tụ tập đông đúc, càng ngày càng trở nên mãnh liệt, mà đối với đại nhân vật, lại tràn ngập tò mò.

Đến khi đi ngủ, Trầm Tĩnh Chu lại nghĩ đến chuyện này, lăn qua lộn lại ngủ không được.

Suy nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên nghĩ đến làm thế nào để thay đổi gương mặt, một chủ ý nhất thời xuất hiện.

Trầm Tĩnh Chu hưng phấn một đêm không ngủ.

Lúc bấy giờ, Âu Dương minh chủ ở trong vườn, có rất nhiều người liên tiếp đến đây, nhưng ai nấy đều có sắc mặt ngưng trọng, cũng không dám lớn tiếng ồn ào.

Trầm Tĩnh Chu mang diện cụ, xen vào bên trong đám người, nghiêng tai lắng nghe, chỉ nghe những người đó xưng hô với nhau đều là cái gì bang chủ môn chủ, cũng có một số người vô danh yên lặng, nơm nớp lo sợ đi theo phía sau.

Khi Trầm Tĩnh Chu bắt đầu tiến vào, môn đồng không cho hắn vào, Trầm Tĩnh Chu chỉ đem kim bài cho đứa bé nhìn một chút, người nọ lúc này mới cho hắn tiến vào. Trầm Tĩnh Chu giờ phút này đứng bên trong đám người ở đại đường, nghĩ thầm: “Ta vận khí thật đúng là hảo, lập tức gặp được nhiều bang phái như vậy.” Hắn né tránh, cũng không dám cùng những người đó nói chuyện, lại chỉ e Âu Dương minh chủ biết được mình xuất hiện, bởi vậy hơn phân nửa thời gian hắn đều cúi đầu rất thấp.

Lại qua một hồi, ngoài cửa đã không còn người đến, bên trong là một mảnh trang nghiêm, Âu Dương minh chủ xuất hiện, nói: “Khách quý đã đến, mọi người quỳ xuống nghênh đón.” Mọi người trầm mặc không lên tiếng, đều quỳ xuống, Trầm Tĩnh Chu không còn cách nào khác, cũng chỉ biết cúi đầu quỳ trên mặt đất, nghĩ thầm, rằng: “Đây là người như thế nào? Kiêu ngạo như vậy.”

Lại qua nửa ngày, giương mắt vừa nhìn, chỉ thấy Âu Dương minh chủ cũng quỳ gối trên mặt đất, bên trong nội đường một đoàn người mặc áo trắng mang đai lưng màu đen chậm rãi, tiêu sái xuất hiện. Loại này trang phục, Trầm Tĩnh Chu thật sự là ánh tượng sâu sắc. Hắn quỳ trên mặt đất, lại cảm thấy như đang ngã nhào trên mặt đất, chỉ biết cắn răng chống đỡ. Trong đầu một ý niệm xoay vòng: “Ngay cả lợi hại như Âu Dương minh chủ cũng sợ ma giáo sao?”

Tiếp theo có hai người xuất hiện, Trầm Tĩnh Chu vừa nhìn thấy, lại cơ hồ là muốn kinh hô thốt lên.

Nguyên lai hai người kia, một người đem mình tiến vào trong Tuyệt y cung, Nam Cung Đường chủ, người còn lại là Du Lăng Phong.

Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy trong óc trống rỗng, trong lòng mơ mơ hồ hồ đích nghĩ đến: “Du đại ca hắn..... như thế nào lại cùng người cực kỳ đáng sợ Nam Cung Đường chủ đứng chung một chỗ? Đúng rồi, hắn nhất định là biết ta hôm nay đến đây, sợ ta bị người Tuyệt y giáo cướp đi, đặc biệt tới cứu ta.” Một mặt nghĩ như thế nhưng cũng biết ý niệm trong đầu hoang đường cỡ nào, chỉ cảm thấy từng đợt tuyệt vọng đánh úp lại, cơ hồ muốn té xỉu.

Lại nghe Âu Dương Khiếu nói: “Khó được Thiên Phong Đường chủ cùng Thiên Vũ Đường chủ đồng thời xuất hiện, thật sự là vinh hạnh. Ta đã báo cho GiangNam các đại bang hội, đến đây chiêm ngưỡng phong thái của nhị vị Đường chủ.” Nam Cung Đường chủ mỉm cười: “Mười hai vị Đường chủ, hôm nay đến đây hai, nhưng Âu Dương minh chủ, lát sau còn có một vị khách quý muốn đến đây, người phải nghênh đón chính là người này không phải chúng ta.” Âu Dương Khiếu không rõ trong lời nói của Nam Cung Đường chủ có ý gì, nhìn về phía Du Lăng Phong, Du Lăng Phong cũng trầm mặc không lên tiếng, trên mặt hồ hững không có một chút vui mừng hay giận dữ.

Qua một lúc, chỉ nghe tiếng bước chân vang lên, có một người đi đến, Trầm Tĩnh Chu hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên nhìn, trong tai truyền đến thanh âm của hơn một ngàn người trật tự mà lại ẩn ẩn đựng sợ hãi: “Thuộc hạ cung nghênh giáo chủ!” Trầm Tĩnh Chu vẫn đang quỳ trên mặt đất, cũng không dám ngẩng đầu nhìn, trong óc một trận hỗn loạn sợ hãi nhớ lại: những đêm khó khăn, mặt nạ dữ tợn, màn trường âm u... Trầm Tĩnh Chu hô hấp càng ngày càng dồn dập, miễn cưỡng chống đỡ bản thân không đến nỗi ngã xuống.

Dường như giáo chủ ngồi trên ghế, nhưng không có nghe thấy y nói chuyện, Nam Cung Đường chủ nói: “Âu Dương minh chủ, âm mưu lần này của Phó minh chủ ngươi hoàn toàn không biết thật sao?” Âu Dương Khiếu ứa ra mồ hôi lạnh, quỳ trên mặt đất, nói: “Thuộc hạ quả thật không biết rõ sự tình, hắn vẫn ở trong một ngôi làng trên núi, nói muốn thoái ẩn giang hồ, đọc sách qua ngày. Thuộc hạ vẫn tin là thật, ai ngờ hắn giam cầm vị kia công tử kia, âm mưu lấy huyết luyện công, nuôi dưỡng thể lực, thuộc hạ đã mang hắn hành quyết.” Nam Cung Đường chủ còn nói thêm: “Chặt đứt trợ thủ đắc lực của ngươi, tư vị này cũng không dễ

chịu.” Âu Dương Khiếu bỗng nhiên đập đầu nói: “Thuộc hạ không dám, thuộc hạ quyết định không dám có nhị tâm, thỉnh giáo chủ yên tâm.”

Chợt nghe một thanh âm thanh nhu nói: “Từ nay về sau vị trí vô lâm minh chủ liền từ trong Tuyệt y giáo tìm người đảm nhiệm, Âu Dương minh chủ, người không cần tiếp tục lo lắng nữa.”

Trầm Tĩnh Chu nghe thanh âm này, dường như ngực bị thật mạnh đánh một chùy, hần chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn cái người đang ngồi phía trên cao kia.

Giáo chủ đang ngồi cao cao tại thượng ở trên kia đúng là Khúc Thiên Hồng.

Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp đều phát run, đầu gối không thể tiếp tục quỳ nữa, hần không chớp mắt nhìn chăm chăm vào Khúc Thiên Hồng, nếu có thể, Trầm Tĩnh Chu hy vọng mình chỉ đang nằm mơ.

Nhưng Khúc Thiên Hồng ngồi ở trên kia, giáo chúng mặc áo trắng đeo đai lưng đen đứng ở phía sau, đứng bên cạnh chính là Du Lăng Phong và Nam Cung Đường chủ. Ánh mắt của giáo chủ cùng ánh mắt Khúc Thiên Hồng dường như rất giống nhau, oánh nhuận trong suốt, sâu thẳm không thấy đáy, nhưng rồi lại có chỗ không giống, bởi vì ánh mắt Khúc Thiên Hồng dường như thực ôn nhu, nhưng ánh mắt giáo chủ lại lạnh giống hàn băng, hờ hững tìm không thấy một tia cảm tình. Hần không mang mặt nạ, so với đeo mặt nạ càng thêm đáng sợ.

Du Lăng Phong luôn mỉm cười khiến cho người ta nhìn thấy liền có cảm giác thân thiết ấm áp, giờ phút này đứng ở bên cạnh y, kính cẩn giống thuộc hạ tối trung tâm.

Mà Nam Cung Đường chủ, vẫn như cũ thần sắc lạnh như băng, gương mặt luôn mỉm cười. Đúng ra khi người này không cười, cũng không khiến kẻ khác cảm thấy lạnh lẽo đến vậy. Đây là những người như thế nào, bọn họ cuối cùng là người, hay là ma quỷ?

Trầm Tĩnh Chu đã không biết mình suy nghĩ gì, muốn làm gì, giờ hần chỉ cảm thấy không khí trong đại đường khiến hần không thể thở nổi, hần run rẩy đứng lên, chậm rãi đem diện cụ trên mặt kéo xuống, trong khoảng thời gian ngắn tất cả mọi người đều nhìn về phía hần.

Khúc Thiên Hồng cùng Du Lăng Phong, còn có Nam Cung Đường chủ cũng thấy hần.

Trầm Tĩnh Chu nhìn không thấy biểu tình trên mặt bọn họ là gì, ý thức của hần đã hoàn toàn hỗn loạn, hần không nhìn thấy ai, xoay người nghiêng ngã lao đảo rangoài, mọi người quỳ gối tạ đại sảnh thượng tất cả đều lộ ra thần sắc sợ hãi kinh ngạc. Nhưng Tuyệt y giáo chủ cùng hai vị Đường chủ đều ở trong này, bọn họ không nói gì, ai dám manh động

6. Chương 6

Trầm Tĩnh Chu chạy ra bên ngoài, hần không biết mình sẽ đi tới nơi nào, nhưng hần vẫn chạy như điên vô mục đích, Cả đời hần đều chưa từng phát điên như vậy. Dường như hần muốn đem toàn bộ sinh lực dùng cạn, nếu giờ phút này có người muốn tới giết hần, hần sẽ thật sự biết ơn.

Không ai đuổi theo hần, cho dù có người đuổi theo, Trầm Tĩnh Chu cũng không biết, hần cũng không quan tâm, hần hiện tại đã không kịp suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy tim mình xuất hiện một lỗ hổng lớn, không có cách nào lấp đầy.

Trên bầu trời xuất hiện một tia sét dài, sau đó một tiếng sấm ầm vang, sấm sét đánh xuống, kẻ khác trong lòng run sợ, nhưng Trầm Tĩnh Chu không nghe thấy, mưa tầm tã rơi xuống, một trận tiếp một trận, đánh trên mặt người đau rát, Trầm Tĩnh Chu cũng không cảm thấy, hần chỉ chạy, hy vọng có thể sớm rời khỏi địa phương khủng bố kia, càng xa càng tốt.

Không biết chạy bao lâu, hần rút cuộc chống đỡ không được, ngã xuống đất, hần chỉ hy vọng mình có thể chết đi, nhưng hần chẳng những không chết mà ngay cả chống mặt cũng không có. Hần run rẩy vươn đôi

tay thon dài trắng ngần, hấn hung hăng cắn răng hướng mặt đất cứng rắn đánh xuống. Tuy mưa đã làm ướt mặt đất, nhưng đất vẫn cực kỳ cứng rắn, Trầm Tĩnh Chu cái gì cũng không quản, liều mạng đánh, mười đầu ngón tay bắt đầu xuất huyết, nhưng hấn dường như không cảm thấy một chút đau đớn, nước mắt chảy xuống không tiếng động. Hấn muốn quát to, môi lại không ngừng run rẩy không nói được lời nào, hấn liều mạng lấy hai tay đánh xuống đất, cuối cùng cả hai tay đều bắt đầu xuất huyết.

Trầm Tĩnh Chu run rẩy lấy tay lấy ra hộp gỗ nhỏ, đem toàn bộ bột phấn ném ra ngoài trong lòng chỉ có một thanh âm duy nhất: “Các người gạt ta, các người đều gạt ta!!”

Hấn rút cục chóng mặt ngất xỉu.

Khi Trầm Tĩnh Chu mới tỉnh lại, chuyện gì cũng không nhớ được.

Hấn nhận ra gian phòng đang ở là biệt viện của Âu Dương Khiếu, hấn nghĩ mình ngủ vừa mới tỉnh lại bởi vì trên người mặc quần áo sạch sẽ, mơ hồ còn có chút hương khí sau khi tắm rửa.

Một người đến gần hấn, là Du Lăng Phong. Trầm Tĩnh Chu bình tĩnh nhìn người kia, dường như hấn biết người này, trong lòng Trầm Tĩnh Chu không biết vì cái gì bỗng nhiên nhảy dựng, ngồi ở trên giường sau này lùi ra sau một chút.

Du Lăng Phong chậm rãi ngồi xuống bên cạnh hấn, thấp giọng nói: “Nếu người cảm thấy mệt mỏi ta có thể khiến cho tâm tình người đỡ hơn thì cứ làm đi.” Nhưng Trầm Tĩnh Chu không thực sự hiểu được lời người này nói, vì cái gì phải mệt mỏi? Hấn muốn hỏi, môi động vừa khê động, nhưng không phát ra âm thanh.

Du Lăng Phong thấy nói hấn không ra tiếng: “Có một người muốn gặp người.” Trầm Tĩnh Chu bỗng nhiên run rẩy đứng lên giữ chặt tay áo Du Lăng Phong không cho hấn đi, trong ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, hấn chưa thực thanh tỉnh nhưng sau khi chịu một đả kích lớn như vậy với cái gì cũng cảm thấy sợ hãi.

Hấn nghe được tiếng bước chân, hoảng sợ nhìn người đang đi tới, người kia là ai? Một người thanh tú, tuấn nhã như vậy thật sự là hiếm thấy, Trầm Tĩnh Chu ngơ ngác nhìn người kia, lại vẫn như cũ không có cách nào nói chuyện.

Người kia ngồi ở bên giường hấn, lại quay đầu đối Du Lăng Phong nói: “Lăng Phong, người trước đi ra ngoài đi.” Du Lăng Phong lại nhìn Trầm Tĩnh Chu một cái, xoay người đi ra ngoài.

Trầm Tĩnh Chu nghe được cái kia thanh âm, toàn thân run rẩy, hấn nắm chặt chần, đau khổ suy tư, người xinh đẹp này là ai? Người này vừa rồi gọi người kia “Lăng Phong”, Lăng Phong..... Du Lăng Phong..... Du đại ca.....

Trầm Tĩnh Chu lại nhìn thoáng qua người trước mắt, thấy người này đang nhìn mình, ánh mắt rất ôn nhu, không đúng ánh mắt này sao có thể cùng với ánh mắt lạnh giá kia giống nhau, nhưng mình sao lại có ý tưởng kỳ quái như vậy chứ? Trầm Tĩnh Chu kinh ngạc nhìn người này, người nọ nhẹ nhàng cầm tay hấn, Trầm Tĩnh Chu cúi đầu nhìn thấy trên tay mình được băng bó bởi khăn mỏng có mùi thuốc đông y thật nồng.

Người nọ không nói một lời, không biết từ nơi nào lấy ra một chiếc khăn lụa, đem sa khăn trên tay Trầm Tĩnh Chu tháo ra, lần nữa băng bó cho hấn một, thủ pháp của người này nhẹ nhàng mà khéo léo. Trầm Tĩnh Chu mơ hồ cảm thấy từng gặp qua, hấn nhìn cổ tay mình còn hiện ra một đường cắt nhàn nhạt, lúc trước cũng có người băng bó tay mình, là một người mang mặt nạ, nói... nói: “Nếu người còn tìm cái chết, đêm nay sẽ giống đêm qua...” Đây là cái ý tứ cái gì, đêm nay, đêm qua, mặt nạ dữ tợn, màn trường âm u... Trầm Tĩnh Chu bỗng nhiên vùng thoát khỏi tay người này, bắt lấy chần, khóc lớn lên.

Bên trong hai mắt hấn đầm lệ, mông lung, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, bên hồ Vân Yến, liễu rủ thuyền con... Trầm công tử, nhiều ngày không gặp, ta nghĩ người thấy thư của ta sẽ không đến... dù vội vàng thế nào cũng phải tới gặp người..... Trầm Tĩnh Chu nhớ tới những lời này, khóc đến mức toàn thân run rẩy, hấn biết người này là ai vậy. Hấn lúc nào cũng nhớ tới người này.

Hấn bỗng nhiên ôm lấy Khúc Thiên Hồng, nói: “Ta vừa rồi nằm mơ, ta mơ người biến thành Tuyết y giáo giáo chủ, hù ta sắp chết, thật sự khiến ta sợ hãi.” Khúc Thiên Hồng lúc đầu để mặc hấn ôm, giờ phút này nghe hấn nói như vậy, do dự một chút, nhẹ giọng nói: “Đây không phải mơ, là sự thật.”

Trầm Tĩnh Chu chậm rãi đẩy y ra, nước mắt chảy xuống. Tâm hần đã chìm xuống nơi hắc ám nhất, tuyệt vọng nhất, sâu không thấy đáy.

Trầm Tĩnh Chu nhiều ngày nay giống như đã thay đổi thành một người khác.

Lúc này, Trầm Tĩnh Chu cuộn mình trên giường, trong tay chặt chẽ nắm chặt chần, trong mắt tràn ngập sợ hãi. Mặt hần gầy đi một chút, thường xuyên không chịu ăn, chung quy phải có người uy mới miễn cưỡng ăn một chút.

Dương quang nhàn nhạt chiếu vào phòng trong, một con chim nhỏ đứng ở trên chần song cửa sổ, Trầm Tĩnh Chu nhìn nó nửa ngày, con chim nhỏ kêu to vài tiếng rồi bay đi. Là một con chim hoàng oanh. Trầm Tĩnh Chu lại chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Có người đi đến, ngồi ở mép giường, Trầm Tĩnh Chu không có chú ý tới, mắt vẫn là nhắm. Lông mi hần không ngừng rung động, rõ ràng là dù khi hần nghỉ ngơi cũng vẫn tràn ngập sợ hãi.

Người nọ kéo chần lại cho Trầm Tĩnh Chu, ngồi ở bên giường không nói gì. Trầm Tĩnh Chu rốt cục đã nhận ra, hần mở mắt. Thấy rõ ràng người trước mắt, hần sợ tới mức lui vào trong chần, chặt chẽ ôm lấy thân mình. Người tới là kẻ hần cực kỳ không muốn gặp, Khúc Thiên Hồng.

Khúc Thiên Hồng thấy dáng vẻ này của Trầm Tĩnh Chu, cũng không nói gì. Qua nửa ngày, Trầm Tĩnh Chu nghĩ đến hần đi rồi, chậm rãi đưa đầu ra nhìn quanh lại phát hiện Khúc Thiên Hồng còn ngồi ở mép giường. Sắc mặt hần trở nên trắng bệch, lại trốn vào trong chần, hần dùng chần chặt chẽ bao lấy bản thân, ngay cả đầu đều bao thật nghiêm kín. Chỉ chốc lát sau, hần mà bắt đầu cảm thấy đầu choáng váng, nhưng hần không dám đi ra. Hiện tại Trầm Tĩnh Chu đối với điều gì cũng sợ hãi, tuy rằng không mất trí nhớ, nhưng tâm trí so với bình thường khác biệt rất lớn.

Khúc Thiên Hồng đem đầu Trầm Tĩnh Chu chậm rãi kéo ra, Trầm Tĩnh Chu gắt gao giữ lấy, giằng co một trận, Trầm Tĩnh Chu rốt cục buông tay. Hần cảm thấy được hô hấp thông thuận hơn một chút, nhưng lại sợ hãi tới mức tay chân phát run. Mắt hần cũng không dám mở.

Khúc Thiên Hồng thấp giọng nói: “Người không nên có bộ dạng này. Ta nhìn rất khó chịu.” Trầm Tĩnh Chu không nói gì, qua nửa ngày, rốt cục nhỏ giọng nói câu: “Chân bị gãy.” Khúc Thiên Hồng lấp bắp kinh hãi, nói: “Chân của người bị gãy?” Trầm Tĩnh Chu lắc đầu nói: “Không phải ta, là con thỏ con.” Khúc Thiên Hồng nghe xong, nao nao. Đây là câu đầu tiên lúc y không mang mặt nạ nói cùng Trầm Tĩnh Chu.

Khúc Thiên Hồng lại nhìn mắt Trầm Tĩnh Chu, lúc này mới đứng dậy đi ra ngoài. Trầm Tĩnh Chu rốt cục mở mắt, trong lòng vẫn là một đoàn hỗn loạn, mấy ngày nay bản thân hần cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì, thường thường nói mê sảng, vừa rồi bản thân lại sợ hãi không nhỏ. Hiện tại tốt lắm, người đáng sợ kia rốt cục đi rồi.

Lúc này hần nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy kia con chim nhỏ không biết từ khi nào lại bay trở về.

Trầm Tĩnh Chu nhìn nó, cảm thấy được trong lòng rốt cục dần dần an bình.

Chạng vạng hôm đó, Trầm Tĩnh Chu vừa tỉnh lại, liền phát hiện Khúc Thiên Hồng lại tới rồi, hần không ngừng phát run, chậm rãi trốn tránh vào góc giường. Khúc Thiên Hồng đi đến bên người hần, ôn nhu nói: “Người xem này.” Trầm Tĩnh Chu qua nửa ngày mới ngẩng đầu lên, đánh bạo nhìn thoáng qua, thấy trong ngực y bế một con thỏ con.

Khúc Thiên Hồng nói: “Đây là con thỏ bị gãy chân hồi đó, ta đã chữa thương cho nó, giờ tặng cho người.” Trầm Tĩnh Chu nhanh tay đoạt lấy, đem nó ôm vào trong ngực, qua một trận, hần hoang mang rối loạn đem con thỏ bỏ vào trong chần. Khúc Thiên Hồng chỉ nhìn kinh ngạc vạn phần.

Trầm Tĩnh Chu vẫn nhìn y tràn ngập đề phòng, con thỏ ở trên giường chui ra, chạy vào trong ngực Khúc Thiên Hồng, Trầm Tĩnh Chu bỗng nhiên vội vàng nói: “Người không cần giết nó!” Hần run rẩy vươn tay sợ Khúc Thiên Hồng sẽ giết con thỏ kia. Khúc Thiên Hồng thấy hần gần như ngã sấp xuống, nhanh tay đỡ lấy đem con thỏ đưa đến tay Trầm Tĩnh Chu, nói: “Đây là ta tặng cho người, ta sẽ không giết nó.” Trầm Tĩnh Chu ôm kia con con thỏ, nói: “Ta cầu người không cần ở lại chỗ này, ta cầu người...” bên trong ngữ thanh dẫn theo mơ hồ có chút ghen ngào.

Khúc Thiên Hồng thấp giọng nói: “Ta sẽ đi, người yên tâm. Nhưng người đừng đem nó giấu trong chăn, không ai hại nó, người như vậy sẽ khiến nó buồn.” Trầm Tĩnh Chu vẫn cúi đầu, cũng không biết nghe được không có.

Hiện giờ thỉnh thoảng Trầm Tĩnh Chu cũng sẽ ở trong vườn đi lại, nhưng vẫn có chút si ngốc ngơ ngác, hần vô luận đi đến đâu, trong tay đều ôm con thỏ con. Một ngày, một hạ nhân cười hỏi: “Trầm công tử, con thỏ trắng thật đáng yêu, không biết từ đâu tới?” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười, nói: “Trước kia ta biết một người, con thỏ này là của y ta nhớ rõ y ôm con thỏ, nói với ta, chân bị gãy...” Nói tới đây, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, tràn đầy ảm đạm vẻ, nói: “Ta không nhớ rõ, ta về phòng trước.” Nói xong chậm rãi đi vào.

Nửa đêm hôm nay, Trầm Tĩnh Chu bị phong hàn, bắt đầu phát sốt.

Hắn ở trên giường quay cuồng, vô luận như thế nào cũng không thể đi vào giấc ngủ, khó chịu cực kỳ. Hạ nhân đều đã ngủ, không ai phát hiện.

Sao ở ngoài cửa sổ nhấp nháy, phòng trong Trầm Tĩnh Chu thống khổ vô cùng, mồ hôi chảy ra khiến xiêm y ướt đầm. Hắn rất muốn rời giường uống một chút nước, chính là hắn không có khí lực cử động thân thể của mình.

Bỗng nhiên một bàn tay lạnh lẽo đặt trên trán Trầm Tĩnh Chu, tiếp theo có người quần áo cởi bỏ quần áo của hắn, khi đôi tay kia nhẹ nhàng tiếp xúc với da thịt hắn, không biết vì sao Trầm Tĩnh Chu có một loại cảm giác kỳ quái, tựa hồ rất quen thuộc, cũng thực thoải mái. Trầm Tĩnh Chu mở mắt, lại sợ tới mức cả người phát run. Người trước mắt đúng là Khúc Thiên Hồng. Y thấy Trầm Tĩnh Chu tỉnh lại, liền thấp một ngọn nến, lại ngồi ở mép giường, giúp Trầm Tĩnh Chu thoát y.

Trầm Tĩnh Chu toàn thân đều cứng ngắc, ánh nến phát ra vàng sáng vàng nhạt, bên trong chỉ nghe được tiếng hô hấp của Trầm Tĩnh Chu. Hắn nhìn Khúc Thiên Hồng, tràn đầy sợ hãi, y đến muộn như vậy, nhất định là đối với mình không có hảo ý, Trầm Tĩnh Chu nhớ tới những buổi tối ngủ cùng y, sợ tới mức muốn dùng toàn lực từ trên giường chạy đi.

Khúc Thiên Hồng ôm cổ hắn, nói: “Ta lo lắng nên đến đây xem người thế nào, không ngờ người bị bệnh.” Trầm Tĩnh Chu thoáng như không nghe thấy, vẫn liều mạng muốn giãy ra. Nhưng hắn không có khí lực, Khúc Thiên Hồng chậm rãi mang hắn đặt xuống giường.

Trầm Tĩnh Chu cảm giác được quần áo của mình đã bị cởi xuống, tiếp theo là áo lót, tiếp theo... Đến cuối cùng chiếc áo cuối cùng cũng bị cởi xuống.

Trầm Tĩnh Chu nhắm mắt lại, cảm giác nước mắt đã theo khóe mắt chảy ra, hắn đã cam chịu rồi, buông tay không phản kháng, giống một con sơn dương chờ bị giết vậy.

Hắn cơ hồ có thể đoán được thời điểm khuất nhục kia sắp đến, càng rơi nhiều nước mắt, làm gối đầu ướt một tảng lớn.

Trầm Tĩnh Chu cảm giác được mồ hôi trên người mình được lau đi, gió đêm theo song cửa sổ tiến vào, mang đến hơi thở thoải mái có chút mát mẻ. Cửa sổ bị thổi nhẹ nhàng rung động, bóng tùng hiện ra trên cửa sổ không ngừng lay động. Mồ hôi đã được lau khô, gió thổi qua thật thoải mái. Trên người tựa hồ cũng còn nóng, đoán rằng chưa tới thời điểm mình bị lãng nhục, bản thân lại được thay một bộ quần áo sạch sẽ. Mà hết tất cả những việc này đều do chủ nhân của đôi tay kia thực hiện. Trầm Tĩnh Chu mở mắt, thấy hắn muốn rời giường, chỉ một lúc sau, lại trở về, nâng Trầm Tĩnh Chu dậy, uy hắn uống hết chén trà.

Trầm Tĩnh Chu nằm ở trên giường, hắn rốt cuộc không thể tập trung ý thức, nặng nề ngủ.

Khi tỉnh lại, trên người đã thư thái rất nhiều, Khúc Thiên Hồng uy hắn uống được, Trầm Tĩnh Chu thuận theo uống một ngụm, nhưng lập tức lại phun ra toàn bộ.

Hắn bị bệnh ba ngày, Khúc Thiên Hồng bồi ở bên người hắn ba ngày, Trầm Tĩnh Chu lại giống như không nhận ra y, khi y uy hắn dùng được, hắn liền thuận theo uống xuống, nhưng vô luận y nói cái gì, Trầm Tĩnh Chu cũng đều không nghe. Chỉ chờ đến khi Khúc Thiên Hồng vừa ly khai, Trầm Tĩnh Chu liền đem những gì đã ăn toàn bộ phun ra, phun không được liền nôn ra. Lặp lại vài lần, Khúc Thiên Hồng không muốn miễn cưỡng hắn, kêu một hạ nhân đến uy, lần này Trầm Tĩnh Chu không chút nào phản kháng uống hết.

Khúc Thiên Hồng đứng trong viện tử, gió thổi rơi vài chiếc lá, dừng ở trên người y, y dường như không phát hiện, vẫn không nhúc nhích. Trong không gian núi rừng dường như có tiếng chim kêu mơ hồ, càng khiến cho nơi này thêm vài phần lạnh lẽo.

Một người từ xa đi tới, ở trước mặt Khúc Thiên Hồng hạ bái, Khúc Thiên Hồng lúc này mới phục hồi *** thần nói: “Lăng Phong, người đến xem hắc sao?”

Du Lăng Phong gật đầu, không nói gì. Khúc Thiên Hồng nói: “Ta phải về Tuyết y cung một tháng, người sau khi gặp hắc, cũng không cần ở lại đây nữa.” Du Lăng Phong ảm đạm nói: “Trầm công tử tất nhiên là không muốn thấy ta.” Khúc Thiên Hồng cười khổ một tiếng, nói: “Có lẽ nếu ta không ở nơi này, bệnh của hắc sẽ khỏi nhanh hơn, một tháng sau, ta lại đến gặp hắc.” Du Lăng Phong nói: “Ta cũng không phải vì muốn giải thích với Trầm công tử điều gì mà đến đây, ta thà rằng hắc hận ta. Trầm công tử thái độ làm người thiện lương, nếu ta đi giải thích một phen, cầu hắc tha thứ, đổi lấy tâm an nhưng cũng không phải thật sự tâm an.” Khúc Thiên Hồng nhìn lá trên cây chậm rãi rơi xuống, trầm mặc không nói, rốt cục lặng yên rời đi. Du Lăng Phong nhìn theo bóng dáng xuất thần của y, qua một trận, đi vào trong phòng Trầm Tĩnh Chu.

7. Chương 7

Trầm Tĩnh Chu thấy Du Lăng Phong đi đến, kinh ngạc nhìn người này nửa ngày, môi giật giật, nhưng không nói ra lời nào.

Du Lăng Phong nói: “Tĩnh Chu, cho dù người tức giận đến mức nào ta cũng xem người là bằng hữu tốt nhất của ta.” Trầm Tĩnh Chu vẫn không nói gì. Du Lăng Phong cũng không muốn nói thêm gì nữa, không khí dần dần trở nên lạnh lẽo.

Trầm Tĩnh Chu rốt cục nói: “Du đại ca, người trở về đi, ta không muốn gặp bất cứ ai.” Giọng hắc không lớn quả thật không có sức sống.

Du Lăng Phong thở dài, nói: “Vậy người bảo trọng.” Đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài. Trầm Tĩnh Chu đóng cửa phòng.

Qua nửa tháng không ai quấy rầy hắc, đó quả là những ngày an bình, thân thể Trầm Tĩnh Chu đã hoàn toàn khôi phục. Mặc dù *** thần có chút không phấn chấn, nhưng cũng không như nửa tháng trước thấy gì cũng sợ. Nhưng mỗi khi đến nửa đêm không có người bên cạnh, hắc sẽ hốt nhiên tỉnh lại khi đang ngủ, rồi cứ thế ngồi trơ mắt đến tận bình minh.

Hắc chưa từng sợ nỗi khổ da thịt, tuy rằng là một công tử từ nhỏ đã được mọi người yêu thương chăm sóc, nhưng những kẻ như bang chủ Quý Kiếm Thanh dù có hành hạ hắc đến chết đi sống lại hắc cũng sẽ không cầu xin tha thứ. Phó minh chủ uống máu của hắc, khi hắc nhớ lại chỉ cảm thấy thật buồn cười.

Nhưng hắc sợ nhất chính là bị bằng hữu lừa gạt. Vô luận là Du Lăng Phong, hay là Khúc Thiên Hồng, hắc đều thực tâm coi là những người bằng hữu khó khăn lắm mới gặp được, hắc đối bọn họ chưa từng có hoài nghi, thực tâm trân trọng. Riêng với Khúc Thiên Hồng, hắc vẫn luôn ngưỡng mộ.

Nhớ tới người tên Khúc Thiên Hồng, tay Trầm Tĩnh Chu không tự chủ được phát run, đầu cũng bắt đầu đau. Những đêm còn trong Tuyết y cung, tuy rằng bản thân không có chịu tra tấn quái dị, nhưng bị y mạnh mẽ đặt ở dưới thân, cùng hắc đồng giường, đã là khuất nhục lớn nhất. Từ trước đến nay Trầm Tĩnh Chu luôn cho rằng đó là hành động của những luyện đồng vậy mà chính hắc lại rơi vào cảnh ngộ như vậy. Mà người buộc hắc phải làm những việc này lại là Khúc Thiên Hồng mà hắc cho rằng xuất trần cao quý.

Nhưng khi tiếp tục hồi tưởng, Du Lăng Phong và Khúc Thiên Hồng đều không lừa gạt hắc. Du Lăng Phong cho tới bây giờ cũng không nói với hắc thân phận của y, mà hắc cũng chưa từng hỏi qua. Mà hắc từng hỏi Khúc Thiên Hồng: “Người là thuộc hạ của Tuyết y giáo giáo chủ?”

Y nói không phải.

Y vốn cũng không phải.

Bản nhân y là giáo chủ.

Đầu Trần Tĩnh Chu lại đau.

Trần Tĩnh Chu ở tại viên trung, tuy nói là được hạ nhân xưng là chủ nhân, luôn cung kính với hắn nhưng so với giam lỏng cũng không có gì khác biệt. Hắn không có khả năng một mình đi ra khỏi vườn, bản thân Trần Tĩnh Chu cũng chưa từng yêu cầu như vậy.

Hôm nay, khi Trần Tĩnh Chu trở lại phòng thấy trong phòng đã có người ngồi.

Người nọ chòm râu hoa râm, mặc thanh y, thấy Trần Tĩnh Chu tiến vào, nói: “Mạo muội quấy rầy.”

Trần Tĩnh Chu thối lui một bước, nói: “Xin hỏi tiền bối là ai?” cảm thấy lo sợ, biết người này cũng không phải hạng người tầm thường. Chung quanh nơi này đều có người canh giữ, nhưng người này có thể vô thanh vô tức đích tiến vào, hơn phân nửa là không có hảo ý.

Người nọ thần tình hiền lành, ha hả cười nói: “Công tử chính là họ Trần danh Tĩnh Chu? Quả nhiên công tử xinh đẹp.” Trần Tĩnh Chu nói vài câu khiêm tốn, vẫn đoán không ra ý đồ của người này. Nhìn dáng vẻ cũng hòa ái hiền lành, cũng không phải hạng người gian trá, nhưng lập tức nhớ tới diện mạo Khúc Thiên Hồng như vậy ấy thế mà thân phận thật sự lại là một đại ma đầu khiến người người sợ hãi. Trần Tĩnh Chu liền nhắc nhở chính mình, không thể trong mặt mà bắt hình dong.

Người nọ vẫn cười nói: “Trần công tử bị không ít ủy khuất, cũng không có võ công mà lão hủ thích nhất là bệnh vực kẻ yếu, hơn nữa lão hủ cùng Trần lão gia tử trước đây cũng có một đoạn nhân duyên.” Trần Tĩnh Chu nghe hắn nói như vậy có chút cảm động, nói: “Vãn bối chăm chú lắng nghe.”

Người nọ ha hả cười nói: “Kỳ thật nói ra thật xấu hổ nhưng nói ra cũng không sao. Thời thiếu niên ta bị cừu gia đuổi giết, còn nghèo khổ bần cùng. Ngẫu nhiên gặp lệnh tôn, lệnh tôn gặp ta quá mức đáng thương, nổi lòng trắc ẩn, tiêu phí không ít của cải cho cừu gia của ta mới cứu được một mạng này. Khi đó Trần công tử vẫn còn bọc tã.” Rồi nói một chút về tình hình hồi trẻ của Trần lão gia, Trần Tĩnh Chu thấy người này nói không sai chút nào cũng có chút kinh ngạc, cũng biết tuy cha không có võ công, lại hay bệnh vực kẻ yếu, tuy không cho con bước chân vào giang hồ nhưng bản thân cũng kết giao không ít giang hồ bằng hữu. Nhưng trong những bằng hữu này những người thuộc loại nhất lưu cao thủ cũng không nhiều.

Người nọ từ trong lòng xuất ra một cái bình nhỏ, nói: “Trần công tử bị người khi dễ, nhưng kẻ kia lại là giáo chủ Tuyệt y giáo quá mức lợi hại, lão hủ cũng vô pháp đối phó y, chỉ có thể dựa vào bản thân Trần công tử.” Nói xong đem được bình đưa cho hắn, Trần Tĩnh Chu nhíu mày nói: “Đây là cái gì?” Người nọ nói: “Đây là một loại độc dược, nhưng nó có một điểm kỳ lạ, đối với người luyện võ chỉ cần dính một chút võ công suốt đời sẽ hóa thành hư ảo, đối với người không luyện võ nửa phần hại cũng không có.” Trần Tĩnh Chu nhận lấy, hai tay có chút run rẩy.

Người nọ nói: “Ý tứ lão hủ, Trần công tử chắc cũng hiểu được, Trần công tử có nguyện ý hay không, lão hủ cũng không thể định đoạt, vậy xin cáo từ.” Trần Tĩnh Chu thấy hắn đi xa, không nói gì, chỉ nhìn được bình trong tay đến xuất thần.

Cơm chiều hôm nay Trần Tĩnh Chu cũng chưa ăn, vẫn nhìn được bình kia. Trong lòng không ngừng miên man suy nghĩ.

Hắn âm thầm đoán được, lão giả tới hôm nay nhất định là cừu gia của Khúc Thiên Hồng, người này tìm tới mình nhất định không phải vì bệnh vực kẻ yếu chẳng qua là muốn lợi dụng mình thôi. Về việc người này biết chuyện của cha cũng không có gì kỳ lạ, chỉ cần muốn tìm hiểu không có gì tìm hiểu không ra. Dù vậy hắn cam tâm tình nguyện làm một quân cờ

... Trả thù những gì người đã đối xử với ta, ta cũng cho người phải trả giá thật lớn...

Người kia nói thuốc này khiến mất hết võ công. Trần Tĩnh Chu cắn chặt răng. Nếu không chỉ như thế thì sao?

Trần Tĩnh Chu đi đến trước cửa sổ, chỉ thấy ngoài kia hoàng hôn đang dần buông, hết thấy mọi thứ đều trở nên mờ mịt lung lờ như chính tâm tình của hắn bây giờ vậy. Cả đời hắn chưa bao giờ hại người,

ngay cả ý niệm trong đầu cũng không có. Nếu hấn hại chết y, chắc chắn sẽ khiến lương tâm hấn không yên. Nhưng kẻ kia là người đã vũ nhục hấn, làm sao hấn có thể đối với y như những người khác đây?

Trầm Tĩnh Chu trong lòng lo lắng, nhớ những đêm kinh hoàng ở Cầm Tâm các, khi đó y khiến hấn phải chịu vũ nhục lớn như vậy. Nhưng một lát sau, lại nghĩ tới ánh mắt cùng thần sắc ôn hòa của Khúc Thiên Hồng khi y cùng mình nói chuyện, hấn chỉ cảm thấy càng ngày càng đau đầu. Một đoàn hỗn loạn, hấn còn cần thời gian hảo hảo ngâm lại.

Nhưng hấn đã không còn thời gian suy nghĩ, ngoài cửa một hạ nhân tiến vào nói: “Có một vị Khúc công tử muốn tới gặp người.”

Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy toàn thân đều phát run, hấn không hề do dự đem bột phấn bỏ vào trong miệng,

Không có thời gian, nếu đợi Khúc Thiên Hồng vào phòng, mình sẽ không có cơ hội.

Nếu thuốc này thật là trí mạng thì sao? Trầm Tĩnh Chu ánh mắt bỗng nhiên nóng lên.

Ta đây bồi này ma đầu cùng chết.

Hoàn toàn giải thoát.

Như vậy xong hết mọi chuyện.

Không bao giờ... thống khổ nữa...

Thời điểm Trầm Tĩnh Chu ăn độc dược, kỳ thật căn bản chưa nghĩ ra sẽ khiến Khúc Thiên Hồng trúng độc bằng cách nào. Lão giả kia nói, loại này độc dược này chỉ có tác dụng đối với người có võ công là ám chỉ Trầm Tĩnh Chu nếu không ngại thì lấy thân khiến Trầm Tĩnh Chu trúng độc, nhưng Trầm Tĩnh Chu không kịp suy nghĩ nhiều như vậy. Hấn theo bản năng nuốt độc dược vào chứ bản thân hấn cũng không để ý tới lời nói của lão giả kia. Nhưng người kia không đoán trước được ý nghĩ của Trầm Tĩnh Chu như vậy. Âm kém dương sai. Không mưu mà hợp.

Trầm Tĩnh Chu chỉ biết là mình sẽ không hạ độc trong nước trà, không hạ độc trong đồ ăn... Nếu làm như vậy hấn sẽ tự khinh thường bản thân.

Hấn kỳ thật chính là muốn giải thoát, trong lúc tâm tình hỗn loạn mà ăn độc dược, nhất định phải làm cho bản thân dính độc trước, như vậy mặc kệ Khúc Thiên Hồng có thể trúng độc hay không, y cũng không thể khiến mình thảm hại hơn nữa. Hấn biết rõ có người lợi dụng hấn, nhưng tâm tình đặc biệt khiến hấn chấp nhận, hấn một lòng muốn chết. Hấn cũng biết, cho dù Khúc Thiên Hồng trúng độc, chính mình cũng không tránh khỏi cái chết.

Trong lúc đầu óc Trầm Tĩnh Chu trống rỗng, Khúc Thiên Hồng đã đi đến. Y đứng ở cửa tà dương chiếu trên người y, nhìn ánh tà dương chạm vào Trầm Tĩnh Chu. Trầm Tĩnh Chu nhìn thấy hấn bỗng nhiên một trận hoa mắt, chỉ cảm thấy tim mình đập đều nhanh khiến hấn khó chịu.

Khúc Thiên Hồng đỡ hấn, Trầm Tĩnh Chu bắt lấy quần áo y, cảm thấy hô hấp của mình càng ngày càng dồn dập, trên mặt không khống chế được cũng đỏ lên. Khúc Thiên Hồng nhìn thấy hấn, trên mặt cũng là một mảng ửng đỏ.

Bản thân Trầm Tĩnh Chu cũng không biết sao lại thế này, nhưng hấn cảm thấy trên người từng trận nóng lên, máu nhắm hướng thẳng trên đỉnh đầu. Hấn bắt được tay Khúc Thiên Hồng, cảm thấy được khó chịu đến mức sắp mất đi ý thức. Thậm chí hấn không tự chủ được mang hai má càng ngày càng trở nên nóng bỏng đặt trên cổ Khúc Thiên Hồng. Nhưng hấn không quản được nhiều như vậy, hấn chỉ muốn bản thân thoải mái một chút.

Khúc Thiên Hồng lại hiểu lầm ý tứ của hấn, y chậm rãi đích gục đầu xuống, hôn Trầm Tĩnh Chu.

Trầm Tĩnh Chu tuy rằng ý thức hỗn loạn, nhưng còn sót lại chút thanh tỉnh. Hấn nghĩ muốn đẩy Khúc Thiên Hồng ra, nghĩ muốn đối hấn nói ngàn vạn lần không nên chạm vào mình bởi vì trên người mình có một loại kịch độc có thể làm biến mất toàn bộ võ công của y...

Nhưng không còn kịp, Khúc Thiên Hồng đã hôn hấn, hơn nữa càng hôn càng sâu.

Qua nửa ngày, Khúc Thiên Hồng chậm rãi đẩy Trầm Tĩnh Chu ra, ánh mắt nhìn không ra ý tứ, y bỗng nhiên nói: “Người không phải nghĩ muốn lấy thân làm ta trúng độc chứ?”

Trầm Tĩnh Chu tự mình đứng dậy, nhìn Khúc Thiên Hồng thấy Khúc Thiên Hồng từ trên người xuất ra một khối ngọc bội, ngọc bội kia đã biến thành màu đen, nói: “Nó đối độc vật bốn phía cực kỳ linh mãnh. Chỉ cần trên người ta dính chút độc, nó sẽ biến sắc.”

Trầm Tĩnh Chu nhìn ngọc bội, ngọc bội đã biến thành đen như mực. Đó là một loại ánh sáng quỷ dị, đen thẫm thẫm nhìn cũng đã biết loại độc kia lợi hại như thế nào.

Trong đầu Trầm Tĩnh Chu chỉ có một ý niệm, khiến cho mọi thứ nhanh chóng chấm dứt, bản thân hắn đã không còn muốn sống nên lạnh lùng nói: “Đúng, ta là một lòng muốn hại người, đây là báo ứng người phải nhận.”

Khúc Thiên Hồng mỉm cười, nói: “Nhưng người lại không biết mỗi một vị giáo chủ Tuyệt y giáo đều phải ăn một loại thần dược từ nhỏ. Dù người phục mười năm ta vẫn là bách độc bất xâm.”

Trầm Tĩnh Chu lại bị nhốt vào trong Cầm Tâm các.

Khúc Thiên Hồng nhìn hắn, không nói gì. Trầm Tĩnh Chu nản lòng thoái chí tới cực điểm. Khúc Thiên Hồng bỗng nhiên xuất ra một viên đan dược màu đỏ, đối Trầm Tĩnh Chu nói: “Người không phải là một lòng muốn tìm cái chết sao? Viên đan dược này kịch độc vô cùng, ăn vào sống còn khó chịu hơn chết, người dám không?” Trầm Tĩnh Chu nhận lấy, không nói hai lời liền ăn xuống. Khúc Thiên Hồng lặng lẽ nhìn hắn, rồi cực kỳ xoay người đi ra ngoài.

8. Chương 8

Trầm Tĩnh Chu vốn không còn ý niệm muốn sống, nhưng hiện tại Khúc Thiên Hồng muốn hắn ăn đan dược kịch độc không khiến hắn tử vong mà phải chịu giày vò, tra tấn trái lại khiến tâm lý quật cường của hắn bị kích động. Thật ra hắn muốn bản thân bị Khúc Thiên Hồng tra tấn, muốn cho y biết trên đời này cũng còn người không e ngại y, thậm chí sẽ không lấy cái chết để trốn tránh.

Hắn nằm trên giường, nhìn khắp gian phòng, tại gian phòng này lần đầu tiên hắn bị Khúc Thiên Hồng tra tấn, lãng nhục, không thể tưởng được bản thân lại trở về cái nơi ác mộng này. Bản thân giờ lại quay về nơi này, không có võ công, kết quả là lại chỉ có thể mặc người xâm lược, mặc người vũ nhục.

Cứ suy nghĩ như thế Trầm Tĩnh Chu cũng không phát hiện trời đã tắt nắng, hắn chỉ cảm thấy một trận đau đớn rất nhỏ, theo lòng bàn chân truyền đến, không lâu sau liền chậm rãi di chuyển lên trên, đến hai chân, tiếp theo là bụng, tiếp theo nữa là ngực, hai tay, đầu, toàn thân đều đau đớn không chịu nổi. Đau đớn này giống như có sinh mệnh vậy, càng lúc càng lớn, càng ngày càng bén nhọn. Hắn liều mạng nắm chặt cái gối, cắn răng yên lặng chịu đựng, chỉ hy vọng đau đớn sẽ nhanh chóng lui xuống.

Ngoài cửa sổ sắc trời không còn rõ nữa, không lâu sau đã trở nên tối đen giống như tâm tình Trầm Tĩnh Chu lúc này.

Ngày kế tiếp đối với Trầm Tĩnh Chu mà nói đơn giản là một cơn ác mộng. Cả ngày có hơn phân nửa thời gian hắn bị loại đau đớn kỳ dị này kịch liệt tra tấn, khẳng định không hề một lời, hắn muốn bản thân chịu đau tới chết. Đau đớn vừa mới chậm rãi ngừng lại, chờ hắn chậm rãi lấy lại chút hơi sức đã bắt đầu nổi lên. Trong ngày đau suốt bảy tám canh giờ, hai ba canh giờ còn lại là lo lắng đề phòng, chờ những cơn đau đớn lớn hơn kéo tới. Tư vị này so với chí tử tê rần càng thêm gian nan.

Một tiểu đồng tử đem đồ ăn tới, càng canh giữ một bên, tựa hồ nhất định phải chờ hắn ăn mới bằng lòng đi. Trầm Tĩnh Chu nhất thời phát bực, căn bản không nhìn tới đồ ăn. Đồng tử cũng không lên tiếng, tiến đến uy đồ ăn cho hắn. Trầm Tĩnh Chu không thể tránh được đành phải chậm rãi nuốt xuống. Mạnh mẽ nuốt một trận, đồng tử đem đồ ăn dọn đi, chỉ một lúc sau lại bưng nước ấm tiến vào giúp hắn lau tay lau mặt.

Ăn cơm xong không bao lâu, đau đốn lại bắt đầu kéo tới, Trầm Tĩnh Chu phải quay về trên giường một lần nữa, cắn gối, ở trên giường quần quai lẩn qua lẩn lại. Lần này đau cũng thật kịch liệt, ước chừng đau khoảng hai canh giờ, đợi cho đau đốn có chút đi xuống thì đã là sắp tới, tiểu đồng tử lại tiến vào uy hấn ăn cơm, lần này Trầm Tĩnh Chu cũng không thêm kháng cự, thật sự là nửa phần khí lực cũng không có. Uy hấn ăn cơm xong, tiểu đồng tử nhìn hấn toàn thân ướt đầm mồ hôi liền giúp hấn thay bộ quần áo.

Sau khi tiểu đồng tử rời khỏi, Trầm Tĩnh Chu quay về giường nằm, trong đầu gần như trống rỗng, lý trí của hấn bị đau đốn tra tấn lợi hại còn sót lại chỉ là một chút ý thức mơ hồ, chỉ cảm thấy cả đời chưa từng có một ngày gian nan như vậy. Nếu việc này là có người muốn tra tấn mình, vậy tâm địa người này không nói cũng biết là một kẻ ngoan độc... Người ngoan độc như vậy thật không hổ là ma giáo giáo chủ. Viên đan được màu đỏ kia thật sự là.....

Trầm Tĩnh Chu đã đau suốt ba bốn canh giờ.

Đau đốn làm cho người ta thống khổ rất cực dần dần đi xuống.

Hấn nằm ở trên giường nghỉ ngơi, bỗng nhiên một tiểu đồng tử đi đến, nói: “Giáo chủ mời người qua gặp.” thấy Trầm Tĩnh Chu không thêm để ý tới, tiểu đồng tử còn nói thêm: “Giáo chủ lưỡng lự trước Trầm công tử hơn phân nửa là không dám đi.” Trầm Tĩnh Chu nghe vậy lập tức mặc quần áo đứng lên, theo tiểu đồng tử đi ra ngoài.

Vừa tới một tòa tiểu kiều, đồng tử liền khoanh tay đứng lại, nói: “Giáo chủ ở chỗ này, thỉnh Trầm công tử tự mình qua.” Trầm Tĩnh Chu khẽ gật đầu, đi lên cầu.

Qua cầu chỉ thấy một cái ao sen, bên cạnh có một mái đình, một người mặc quần áo màu lục nhạt đang ngồi ở đó, đúng là Khúc Thiên Hồng.

Y không có quay đầu lại, ánh mắt chỉ nhìn ao sen, trên ao có gió thổi qua khiến áo vạt áo y nhẹ nhàng phiêu động. Trầm Tĩnh Chu đứng ở bên cạnh y, mặc không lên tiếng, sắc mặt lạnh như băng.

Khúc Thiên Hồng ngồi ở trên thạch đăng*, cũng không nhìn Trầm Tĩnh Chu, nói: “Người thật sự hận ta như vậy?” Trầm Tĩnh Chu nói: “Muốn ta không hận người, trừ phi ta chết. Đến chết cũng sẽ không buông tha người.” Khúc Thiên Hồng nghe xong những lời này, đứng lên, tựa tiểu phi tiểu nhìn Trầm Tĩnh Chu, nói: “Không biết có một ngày nào đó người cầu ta cùng người một đêm xuân không nhỉ?” Trầm Tĩnh Chu giận dữ khiến mặt đỏ hồng, qua nửa ngày chỉ nói một câu: “Nằm mơ.” rồi xoay người bước đi, chỉ nghe thấy sau lưng truyền đến thanh âm: “Đêm nay chúng ta có thể thử xem.” Trầm Tĩnh Chu nghe xong lời này, cắn răng bước càng nhanh, trong lòng phẫn nộ thật sự tới cực điểm.

* ghé đá

Chạng vạng hôm nay, đồng tử lại giúp hấn lau toàn thân, rồi lui ra ngoài. Hấn lẳng lặng nằm trên giường, chỉ có khi ở đây hấn mới có thể nhớ lại phong cảnh Trầm viên, trong vườn hoa có lẽ đã nở...

Trong khi đang mơ mơ màng màng, Trầm Tĩnh Chu cảm thấy được mình giống như đã trở về Trầm viên, đứng bên trong hoa viên, thấy đủ loại hoa màu sắc rực rỡ lúc ẩn lúc hiện, trước mắt một công tử thiếu niên tuyệt mỹ bỗng nhiên đi tới, mà mình thì giống như mất hồn ngơ ngác nhìn y, công tử đó nói: “Ta thích người. Ta không muốn rời xa người nữa.” Nói xong đem hấn ôm lấy. Bỗng nhiên hoa viên kia biến mất, mình đi vào bên trong một phòng ngủ hoa mỹ, công tử tuấn mỹ kia chậm rãi cởi áo rồi thắt lưng của hấn... Mà bản thân hấn, lần đầu tiên cảm thấy hết sức nóng ruột, hận đôi tay kia không thể giúp hấn nhanh chóng thoát khỏi trói buộc của y phục, rất muốn nam tử kia ôm chặt lấy mình. Trong lòng hấn mơ hồ biết rằng không thích hợp, nhưng dần dần loại dục vọng này càng ngày càng lợi hại, quả thực tới nỗi không thể khống chế. Hấn ép buộc bản thân tập trung ý chí mở mắt, chỉ thấy một đôi mắt như mộng ảo đang nhìn mình. Hấn nghĩ, chẳng lẽ bản thân vẫn còn mơ vẫn chưa tỉnh lại sao?

Người kia ngồi ở bên giường hấn, nguyên lai không phải mộng, người này nhìn sao có chút quen mặt, Trầm Tĩnh Chu nhìn thấy y nhếch miệng cười, trong đầu điện quang chọi lóe, lập tức hiểu được.

Lần này tỉnh táo lại, dục vọng nhất thời tiêu thất hơn phân nửa. Hấn ở trong lòng ngàn vạn lần nguyện rửa kẻ đề tiện trước mắt. Bản thân nhất định là ăn nhầm xuân dược, nếu không sẽ không xuất hiện giấc

mơ dị thường này. Lúc này hần không còn biện pháp nào khác là giữ bản thân thanh tỉnh mới không làm ra những chuyện khiến bản thân hổ thẹn.

Khúc Thiên Hồng nhìn Trầm Tĩnh Chu, vẻ mặt cũng không chút gì là đắc ý, y chậm rãi y cúi người y xuống, đem Trầm Tĩnh Chu ôm y trong ngực, nói: “Đêm nay muốn ta cùng ngươi hay không?” Trầm Tĩnh Chu nghe thanh âm ôn nhu, lại hấp dẫn, nhin không được mặt đỏ tai hồng. Hần không dám nhìn Khúc Thiên Hồng, biết rõ mình hiện tại tâm trí cực kỳ khác thường, căn bản không dám suy nghĩ nhiều.

Khúc Thiên Hồng lại hỏi: “Hiện tại ngươi còn có thể tiếp tục chịu đựng sao?” Trầm Tĩnh Chu thầm mắng to y vô sỉ, rồi lại cảm thấy nói không ra, cảm giác Khúc Thiên Hồng dính sát vào nhau thân thể mình, tỏa ra nhiệt khí làm cho lỗ tai hần ngứa ngáy, rốt cuộc giữ không được, đưa tay ôm cổ Khúc Thiên Hồng, hôn đi xuống, Khúc Thiên Hồng cũng là nhiệt tình đáp lại, đầu lưỡi hai người găt gao quấn lấy nhau. Thân thể cũng càng dán càng chặt, đều khó kìm lòng nổi.

Khúc Thiên Hồng một bên cùng hần hôn sâu, một bên đưa bàn tay tiến tới y khẩu, kết tử trên người Trầm Tĩnh Chu từng chiếc, từng chiếc tháo ra, đưa tay qua lại vuốt ve trên người hần. Hai người hôn hấp càng ngày càng nặng nề, Khúc Thiên Hồng nằm ở trên người hần, bắt đầu thoát quần áo còn sót lại trên người hần, một bên nhẹ nhàng nói: “Ta hiện tại sẽ... ngươi, được không?” Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy người mình như bị lửa thiêu, nhiệt tình như lửa, trong mắt đều là hơi nước, một mảng sương mù mênh mông, chỉ nhìn thấy ảo giác kiều diễm, lại nghe thấy những lời ôn nhu hấp dẫn, cả người đều thần sắc câu nhân, nói: “Ta..... rất thích ngươi. Ta cũng muốn ngươi.” Trên mặt Khúc Thiên Hồng cũng là một mảnh ửng hồng, Trầm Tĩnh Chu thần chí vẫn không rõ, hàm hàm hồ hồ nói: “Ta thật sự rất thích ngươi, cả ngày nghĩ tới ngươi.” Khúc Thiên Hồng lại tiếp tục hôn sâu.

Đợi đến khi hai người đều lỏa thể *** Trầm Tĩnh Chu càng tăng lên, hần đã hoàn toàn mê loạn, nhắm mắt lại mơ hồ nói: “Ôm chặt ta, cầu ngươi ôm chặt ta.” Khúc Thiên Hồng quả nhiên ôm chặt lấy hần, vuốt ve lưng hần. Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy dị thường thoải mái, nhẹ nhàng rên rỉ. Đến lúc này *** của Khúc Thiên Hồng cũng tăng vọt, hai tay chậm rãi vuốt ve, không bao lâu lại găt gao ôm lấy hần. Hai người ở trên giường quấn quýt không thôi.

Khúc Thiên Hồng đầu tiên vuốt ve bụng hần, lưng hần, tiếp theo đem dục vọng của y hướng nơi riêng tư của Trầm Tĩnh Chu đỉnh nhập. Trầm Tĩnh Chu hơi hơi rên rỉ, dù đau đớn nhưng vẫn cảm thấy vô cùng thoải mái. Mơ mơ hồ hồ cảm thấy được một loại khát vọng của bản thân được thỏa mãn, tuy rằng vẫn có đau đớn, nhưng có thể chịu được, mà khoái cảm khó hiểu cũng làm cho hần cất tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn.

Khúc Thiên Hồng ở trong thân thể Trầm Tĩnh Chu trêu cảo, ý thức Trầm Tĩnh Chu hỗn loạn, hần một bên rên rỉ hô đau, một bên lại cầu Khúc Thiên Hồng tiến vào sâu hơn, còn vô tình nắm tay Khúc Thiên Hồng vuốt ve trên thân thể hần. Khúc Thiên Hồng nghe được tiếng rên rỉ cực kỳ khiêu khích, cũng ý loạn tình mê, không thể tự kiềm chế. Trầm Tĩnh Chu ôm chặt y, ánh mắt mê loạn, hai người triền miên ước chừng một canh giờ, rốt cuộc ngừng lại, cũng không tách ra, găt gao ôm lấy nhau.

Cũng không biết qua bao lâu, Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy ý thức bản thân dần dần ở khôi phục, cảnh trước mắt càng ngày càng thấy rõ, hần mà lại cùng một người găt gao ôm nhau. Hần liều mạng tập trung *** thần, chỉ thấy người nọ đang nhìn mình, không khỏi ngẩn ngơ nửa ngày mới phản ứng lại, nguyên lai người hần đang ôm là kẻ hần không bao giờ muốn nhìn thấy nữa, Khúc Thiên Hồng. Mà hiện tại hai người đều không mặc quần áo.

Một khi đã thanh tỉnh, chuyện vừa rồi cũng chậm chậm hiện lên. Đúng rồi, hần là hần đã ăn cái được vật gì khiến suy nghĩ của hần trở nên khác thường, sau đó.....

Trầm Tĩnh Chu nghĩ đến đây, đẩy mạnh Khúc Thiên Hồng ngồi dậy, lại lấy xuống nhất kiện y phục ở trước mặt mình. Hần liều mạng lắc đầu cũng không có cách nào đuổi đi hình ảnh hần chủ động hôn ma đầu này, giống một kẻ cực kỳ *** đang ở dưới thân y rên rỉ cầu hoan..... Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy mình đã không mặt mũi nào gặp người khác.

Khúc Thiên Hồng cũng ngồi dậy, đem nhất kiện y phục khoác lên người Trầm Tĩnh Chu ôm lấy hần. Trầm Tĩnh Chu mạnh mẽ giãy ra, Khúc Thiên Hồng thấp giọng nói: “Vừa rồi ngươi đã nói cái gì, ngươi còn nhớ rõ không?” thấy Trầm Tĩnh Chu trầm mặc không lên tiếng, liền nói tiếp: “Ngươi vừa rồi nói, ngươi thích

ta.” Một câu này vừa nói ra, Trầm Tĩnh Chu hô lớn: “Không cần nói nữa!! Người rõ ràng là cho thuộc hạ của người thả xuân được trong đồ ăn của ta, người là tiểu nhân đê tiện vô sỉ!” Khúc Thiên Hồng nói: “Ta cũng không có thả xuân được, là bản thân người dục hỏa đốt người.” Trầm Tĩnh Chu thấy hắn nói chuyện quá mức vô liêm sỉ, không nhiều lời, nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo.

Bỗng nhiên một trận đau đớn quen thuộc kéo tới, Trầm Tĩnh Chu kêu thảm một tiếng quỵ xuống đất. Khúc Thiên Hồng thấy thế, vội vàng đi xuống, ôm hắn trở lại trên giường, Trầm Tĩnh Chu tính phản kháng, nhưng không có khí lực.

Từ đêm Trầm Tĩnh Chu chủ động cầu hoan này trở đi, hắn với Khúc Thiên Hồng càng thêm lạnh nhạt, thông thường cả ngày cũng không nói một câu, Khúc Thiên Hồng tựa hồ cũng để ý.

Trầm Tĩnh Chu ngủ yên ở trong phòng, bên dòng suối cạnh cửa sổ lại có hai người ngồi. Một người tuổi đã cao, một đầu bạc trắng, chính là một trong nhật nguyệt *** tam công của Tuyết y giáo Lãnh Nguyệt công, người còn lại mặc một thân tố đạm y thường, là Khúc Thiên Hồng, đôi mắt y sáng như thu thủy, nhìn thanh sơn xa xa, không nói bất cứ điều gì, tựa hồ xem đến ngáy giấc.

Qua nửa ngày, Lãnh Nguyệt nói: “Giáo chủ, thuộc hạ có một chuyện muốn người nói rõ.....” Khúc Thiên Hồng mỉm cười nói: “Mời nói.” Lãnh Nguyệt nói: “Giáo chủ, thiên dương thần của người luyện thể nào?” Khúc Thiên Hồng nhún mày nói: “Tiến triển không lớn, tựa hồ càng ngày càng chậm.” Lãnh Nguyệt nói: “Thuộc hạ đã làm chuyện đại nghịch bất đạo, lừa gạt giáo chủ.” Khúc Thiên Hồng nao nao, nhìn Lãnh Nguyệt. Lãnh Nguyệt nói: “Thiên dương thần công của giáo chủ là do giáo chủ đời trước, Long giáo chủ trước khi quy thiên dặn dò, muốn giáo chủ luyện thành võ công. Nhưng võ công này có một chỗ kỳ quái, chỉ có thân đồng nam mới có thể luyện thành. Tuyết y giáo giáo chủ, cũng không cho phép cùng nữ tử tiếp xúc, giáo quy này được truyền qua nhiều thế hệ. Mỗi vị giáo chủ cho đến lúc qua đời đều là thân đồng nam, cho nên Long giáo chủ nghĩ đó là điều đương nhiên không đặc biệt dặn dò người. Nhưng bí mật này thuộc hạ cũng biết đến. Đây cũng là sơ xuất duy nhất trong cuộc đời Long giáo chủ.”

“Nhưng vì sao Long giáo chủ lại không luyện môn võ công này? Nguyên nhân, thuộc hạ cũng hiểu rõ, môn võ công này luyện càng lâu, kinh mạch càng chịu nhiều tổn thương, về sau người luyện võ công này sẽ thường xuyên ho khan, khạc ra máu, từng huyết vị đều đau đớn không gì sánh nổi.”

“Long giáo chủ làm như vậy, cũng không phải do người muốn hại giáo chủ, mà là người tự nhận bản thân mình thiên tư hữu hạn, vị tất luyện thành*. Nhưng giáo chủ từ nhỏ đã có thiên phú dị bẩm*, là kỳ tài hiếm có, hơn nữa người thủy chung kiên trì cho rằng, sự nguy hại của môn võ công cũng không lớn như trong truyền thuyết, mà uy lực của nó lại cũng không gì sánh kịp. Người hy vọng giáo chủ trở thành giáo chủ tuyệt thế vô địch. Nhưng thời điểm giáo chủ bắt đầu luyện môn võ công Long giáo chủ đã tạ thế, đương nhiên cũng sẽ không nhìn thấy tình hình giáo chủ khi luyện tập sẽ như thế nào.”

* chỗ này có thể hiểu là Long giáo chủ nghĩ mình không được thông minh cho lắm nên không luyện được cũng là chuyện thường

* chỗ này không giải thích chắc ai cũng hiểu mà ha, là thiên tài bẩm sinh khác với người thường

“Thuộc hạ khi đó đã phát hiện giáo chủ bắt đầu khạc ra máu, lúc ấy giáo chủ mới luyện môn võ công này không quá ba tháng. Trong lòng thuộc hạ thường xuyên run sợ, cảm thấy được môn võ công này nguy hại quá lớn. Cho nên ta do dự, chỉ hy vọng giáo chủ không luyện tiếp nữa, rồi lại không biết mở miệng như thế nào.”

“Ngày ấy Lăng Phong trở về, trong lúc vô ý cùng ta nói chuyện, y quen biết một vị Trầm gia công tử ở Giang Nam, vị Trầm công tử kia tuy rằng không có võ công, nhưng tay trái đã ba điểm đỏ. Hắn nhiên là đã ném qua kì ngọc, cổ linh chi. Loại cổ này thập phần khó cầu, sau khi dùng thể chất liền khác hẳn với thường nhân. Đối người luyện võ, lại có chứa nhiều kỳ diệu. Lăng Phong còn nói, tuy rằng Trầm gia ở sau lưng là đại ân giúp đỡ rất nhiều bang phái trong chốn võ lâm, nhưng cũng chỉ là một đại phú gia mà thôi, không thể làm nên hành động gì lớn lao. Thuộc hạ nghe y nói, tuy rằng y cùng Trầm công tử kia mới gặp mặt một lần, nhưng tựa hồ đã coi người kia là bằng hữu, ngụ ý là hy vọng có thể không khiến Trầm gia khó xử.”

“Lăng Phong tâm địa thiện lương, mà thuộc hạ cũng biết giáo chủ quyết không ra tay đối với một kẻ chỉ là một đại phú nhân gia bình thường, không môn không phái. Lúc ấy trấn an y vài câu. Nhưng sau đó thuộc

hại bỗng nhiên nghĩ ra một chủ ý.” Nói tới đây, ngữ thanh phát run, không dám nói tiếp.

Khúc Thiên Hồng nhìn thấy núi non xa xa, nhẹ giọng nói: “Vì thế ngươi liền nói với ta, nếu cùng thiếu niên đã nếm qua kì ngọc, cỗ linh chi mập hợp, hơn nữa mỗi ngày uống một ly máu của hắc, võ công sẽ tiến bộ rất nhanh. Mà ngươi cũng hiểu, thứ nhất ngươi ở trong bản giáo đức cao vọng trọng, là người mà Long giáo chủ xem như huynh đệ, ta luôn luôn đối với ngươi rất tin tưởng, không nghi ngờ. Thứ hai ta vì luyện võ cho tới bây giờ luôn liêu lĩnh. Ngươi cũng liền thuận theo, không thẳng thắn can gián, nhưng lại âm thầm làm trái không nói cho ai, hơn nữa tiên trăm hậu tấu, làm ta không thể đối ý. Hiện tại ta nếu không còn là thân đồng nam, thiên dương thần công không bao giờ... có thể luyện nữa.”

Lãnh Nguyệt trên đầu mồ hôi lạnh thánh thót rơi xuống, nói: “Ta lừa gạt giáo chủ, không dám sống tiếp, thỉnh giáo chủ ban tử.”

Khúc Thiên Hồng chậm rãi lắc đầu nói: “Lúc ta luyện kia võ công này, đã mơ hồ cảm thấy được nó nguy hại quá nhiều, nhưng ta lúc ấy một lòng muốn luyện thành, cái gì cũng không nghĩ nhiều, người một lòng lo cho ta, ta sẽ không trách tội ngươi.”

Lãnh Nguyệt trong lòng kích động, quỳ rạp xuống đất, nói: “Đa tạ giáo chủ!”

Khúc Thiên Hồng nâng y dậy, hòa nhã nói: “Ngươi đối Long giáo chủ cùng ta trung thành và tận tâm, ta cũng không phải không phân biệt thị phi, ngươi yên tâm.” Lãnh Nguyệt trong lòng cảm động, đôi mắt hàm lệ.

Qua một lúc sau, Lãnh Nguyệt cảm xúc dần dần bình phục, nói: “Thế nhưng sau khi uống máu Trầm Tĩnh Chu, võ công đích thật là có tăng tiến, luyện một ngày võ công có thể thắng người khác luyện mấy năm. Tuy rằng thiên dương thần công không thể luyện nữa, nhưng nếu giáo chủ luyện những loại võ công khác thì không có gì phải e ngại cả. Thuộc hạ không rõ giáo chủ vì sao lại không có.....”

Khúc Thiên Hồng nói: “Ta không đành lòng uống máu hắc.” Lãnh Nguyệt nói: “Giáo chủ trạch tâm nhân hậu, nhưng tuy Trầm Tĩnh Chu nửa phần võ công cũng không biết, lại vẫn như cũ trăm phương ngàn kế muốn đẩy giáo chủ vào chỗ chết.” Khúc Thiên Hồng cũng không trả lời, qua một lúc, nói: “Hắc muốn hại ta, cũng là đương nhiên, ta chưa từng có trách tội quá hắc. Ta suy nghĩ thấy việc này thật sự có chút kỳ quái.” Lãnh Nguyệt biến sắc, nói: “Hay là trong đó có ẩn tình?” Khúc Thiên Hồng gật đầu nói: “Hắc trúng một loại độc quỷ dị đáng sợ, bên trong vài loại độc tính xen lẫn với nhau, kịch độc vô cùng, rõ ràng là muốn đưa người vào chỗ chết. Với bản tính của vị Trầm công tử cả ngày không bước chân ra khỏi cửa này mà nói, hắc cũng không thể cùng kỳ nhân kết giao, hơn phân nửa chính là nhất thời hồ đồ, bị mê hoặc mà thôi. Chẳng qua là phía sau chuyện này có chút bí ẩn, ta hiện tại cũng chỉ là ở giữa phỏng đoán.” Lãnh Nguyệt thấy y không muốn nói tiếp, đành nói: “Trầm Tĩnh Chu trên người trúng chi độc, thật sự quá mức cổ quái, thiên tâm hoàn hồn đan cũng chỉ tạm thời áp chế độc tính, giáo chủ còn có biện pháp khác sao?” Khúc Thiên Hồng không đáp, ánh mắt bỗng nhiên nhìn phía tiểu kiều bên kia.

Bên kia một người quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Khởi bẩm giáo chủ, Thiên Phong Đường chủ cầu kiến.”

Trầm Tĩnh Chu tuy rằng đối Khúc Thiên Hồng không chút nào phản ứng, lại phát hiện thân thể của mình chậm rãi nổi lên biến hóa.

Trước kia hắc đối với việc ngủ cùng Khúc Thiên Hồng thì cực kỳ chán ghét, hiện tại khi hắc một mình nằm trên giường, trong đầu không tự chủ được sẽ hiện lên hình ảnh y, có đôi khi bụng hắc sẽ có một cỗ nhiệt lưu xuất hiện, thậm chí ngay cả hạ thân hình như cũng đứng lên.

Hắc không biết đây là vì cái gì, từ trước đến nay chưa từng có, hiện tại lại càng ngày càng rõ ràng.

Có khi hắc nghĩ có phải là Khúc Thiên Hồng hạ độc trong đồ ăn hàng ngày của hắc hay không, nhưng khi nghĩ kỹ lại lại thấy không cần thiết, nếu y muốn cùng ngủ căn bản không cần phiền toái như thế, dù sao mình cũng không thể chống cự. Mà kỳ quái chính là, cái loại đau đớn này tra tấn mình ngày này qua ngày khác nhưng cũng không phát tác thường xuyên. Cho dù ngẫu nhiên có phát tác, cũng không phải không thể chịu được như trước kia. Cái loại đau đớn này bỗng nhiên càng ngày càng nhẹ nhưng đau đớn lại không giống như hoàn toàn giảm bớt mà giống như bị cái gì mạnh mẽ áp chế không phát tác được. Mặc kệ như thế nào, Trầm Tĩnh Chu cũng không muốn nghĩ nhiều, dù sao thân thể cũng không đau đến chết đi sống lại.

Thời điểm dục vọng khó nhịn, hẳn thậm chí hy vọng Khúc Thiên Hồng lại đây cùng mình ngủ chung, nhưng cuối cùng một chút lý trí còn sót lại, nhớ tới y dùng đủ loại lảng nhục với mình, một phen nghiêng răng nghiêng lợi đem dục vọng mạnh mẽ áp chế.

Đêm hôm nay, hẳn đang nằm trên giường, vốn ban đêm không khí trong lành, mát mẻ, Trầm Tĩnh Chu lại cảm thấy khô nóng không chịu nổi. Hắn nhắm mắt lại, trước mắt lại hiện ra hình ảnh mỹ lệ, lúc thì thấy Khúc Thiên Hồng lại đây ôm lấy mình, lúc lại thấy y hướng mình nói lời yêu thương..... Trầm Tĩnh Chu thống khổ tới cực điểm, liều mạng dìm cái niệm giường, miệng hàm hàm hồ hồ, bản thân cũng không biết mình đang nói cái gì.

Bỗng nhiên cảm giác được một người ôm lấy mình, tiếp theo đem mình quay lại đối mặt với y, Trầm Tĩnh Chu tập trung nhìn, đúng là Khúc Thiên Hồng, trong lòng không biết là tư vị gì, hình dáng mình chật vật như vậy rõ ràng đều đã bị hắn nhìn thấy hết, thật sự xấu hổ vô cùng.

Ánh mắt Khúc Thiên Hồng nhìn hắn, ôn nhu nói: “Ta đến qua đêm cùng ngươi.” Trầm Tĩnh Chu trước kia nếu nghe được y nói như vậy, nhất định lại mắng hắn vô sỉ hạ lưu, nhưng giờ phút này nghe câu này, hẳn cũng không biết vì sao lại không thể phản bác.

Khúc Thiên Hồng chậm rãi để Trầm Tĩnh Chu nằm xuống giường, thoát y phục của hắn, Trầm Tĩnh Chu trong lòng mặc dù cảm thấy nhục nhã, nhưng lúc này lý trí của hắn đã bị dục niệm bóp nghẹt, thật sự là bé nhỏ không đáng kể. Tay phải hắn đặt ở trên cổ Khúc Thiên Hồng, tay trái hắn hướng thân người kia sờ soạng qua lại, tuy run run rẩy rẩy nhưng là muốn đi cởi bỏ y phục của Khúc Thiên Hồng, rõ ràng là chủ động cầu hoan.

Lúc này đây Khúc Thiên Hồng cũng không nói điều gì chế giễu hắn chỉ thấp giọng an ủi: “Ngươi trấn định một chút.” Trầm Tĩnh Chu thấy y nói như vậy, cũng biết bản thân dị thường tới cực điểm, trên mặt ửng đỏ, cánh tay ở trên cổ Khúc Thiên Hồng nhanh chóng hạ xuống. Khúc Thiên Hồng nói: “Ngươi ôm ta. Đừng sợ.” nói xong vuốt ve vuốt ve ngực Trầm Tĩnh Chu. Trầm Tĩnh Chu nhin không được phát ra tiếng rên rỉ.

Khúc Thiên Hồng không ngừng an ủi, tách ra hai chân run rẩy của Trầm Tĩnh Chu, đem vật cứng rắn của mình đi vào, Trầm Tĩnh Chu thấp giọng hô đau, Khúc Thiên Hồng liền ngừng lại, rút ra một chút, một lát sau, thấy hai hàng lông mày của Trầm Tĩnh Chu giãn ra, liền chậm rãi sáp nhập. Trầm Tĩnh Chu lại là hô nhỏ một tiếng, nhưng lúc này Khúc Thiên Hồng không có đi ra, thân thể y nghiêng về phía trước, nâng hai chân Trầm Tĩnh Chu, ở trong hậu huyệt Trầm Tĩnh Chu cấp trều hoãn sáp*, Trầm Tĩnh Chu cũng rên rỉ liên tục.

* cấp trều hoãn sáp: theo ta chém gió thì nó có nghĩa là nhanh chóng đi ra mà chậm rãi đi vô á o////////o

Hai người mây mưa một thời gian dài, Trầm Tĩnh Chu dần dần thanh tỉnh, hẳn thở dài, cũng không tái đối Khúc Thiên Hồng chửi ầm lên, miễn cưỡng khởi động thân thể vô lực, khoác lên nhất kiện y phục.

Khúc Thiên Hồng thấy hắn mặc dù không nói lời nào, nhưng thần sắc ảm đạm, đầu cũng thấp, đoán được tâm sự của hắn, thanh âm ôn hoà nói: “Không cần buồn bã như vậy, không có gì phải xấu hổ.”

Trầm Tĩnh Chu nghe y nói như vậy, ngẩng đầu lên, lại thủy chung không dám nhìn vào mắt Khúc Thiên Hồng. Qua nửa ngày, bỗng nhiên có đủ dũng khí, nói: “Ta hiểu được.”

Khúc Thiên Hồng hỏi: “Ngươi hiểu được cái gì?”

Trên mặt Trầm Tĩnh Chu tràn đầy vẻ ảm đạm, thấp giọng nói: “Ta hiện tại càng ngày càng... thấp hèn, trong lòng..... trong lòng thâm nghĩ làm cái loại sự tình này. Còn có, ta tuy rằng rất muốn làm cái loại sự tình này, nhưng ta cũng không muốn cùng nữ tử, ta chỉ muốn cùng.....” Khúc Thiên Hồng nghe hắn nói không muốn cùng nữ tử hoan hảo, nao nao, không nói gì, Trầm Tĩnh Chu ánh mắt đỏ lên: “Ta sẽ không lừa mình dối người, ta là thực tủy tri vị*, thấp hèn vô cùng, người từng đối ta như vậy, ta cũng từng muốn hại chết người, tuy không thành. Là lão thiên gia không giúp ta, trách không được người khác đều nói người tốt mệnh không dài, ác nhân sống ngàn năm. Ta cũng không muốn tính toán gì nữa. Chúng ta từ nay về sau hai người không ai thiếu nợ ai. Người thả ta, ta coi như chưa từng biết người.”

* thực tủy tri vị: không hiểu lắm, có lẽ là làm nhiều riết ghiền nhĩ

Khúc Thiên Hồng thấy hấn rơi lệ, sắc mặt thống khổ cực kỳ, liền giúp hấn mặc quần áo, nói: “Người cần bản không phải tự nguyện thấp hèn, cũng không phải thực tủy tri vị, người sở dĩ như vậy, là bởi vì trúng độc.”

Trầm Tĩnh Chu nghe xong lời này, kinh ngạc nhìn Khúc Thiên Hồng, thấy thần sắc y không phải đang nói giỡn càn kinh ngạc.

9. Chương 9

Khúc Thiên Hồng nói: “Người nói người sẽ không lừa mình dối người, ta cũng sẽ không.” Trầm Tĩnh Chu kinh ngạc nhìn y, còn không có hiểu được ý tứ trong lời nói của y.

Khúc Thiên Hồng nói: ” Thuốc bột lúc trước người ăn vào, là kịch độc trên đời, sau khi ăn vào, đầu tiên là sẽ đau bụng như giảo*, tiếp theo là toàn thân đau đớn không chịu đựng nổi, có thể còn đau tới chết.”

*giảo: vặn, xoắn, khoan

Trầm Tĩnh Chu nói: “Ta cho rằng loại độc này chỉ hữu dụng với những người có võ công thì cũng chỉ khiến võ công hoàn toàn biến mất, không nghĩ tới nó sẽ tra tấn người ta như vậy.” Khúc Thiên Hồng lắc đầu, cười nói: “Nếu kịch độc như vậy, làm sao có thể đối với người bình thường vô hại chứ, kịch độc này khiến cho người đau đến chết đi sống lại, nếu mạng người lớn không chết, cũng không chắc sẽ chịu được độc tính của xuân dược bên trong.” Trầm Tĩnh Chu nghe đến đó, lại giật mình, mặt lại đỏ.

Khúc Thiên Hồng bỗng nhiên mỉm cười nói: “Phương diện này sở dĩ có độc tính của xuân dược quả thật cùng với việc phê bỏ võ công có quan hệ, có lẽ chỉ riêng với ta nó lại có ích. Tuy chỉ có chút sự tình nhưng không phải ai cũng có thể đoán ra được.*” Trầm Tĩnh Chu dù nghe không hiểu lắm, cũng không muốn hỏi.

*Ta độc cũng không hiểu lắm, nhưng mún hỏi lại chẳng biết hỏi ai T.T. Ta đoán anh ý nói thế là vì khi TTC trúng xuân dược thì anh ý là người được lợi. He he

Khúc Thiên Hồng nói tiếp: “Nhưng nếu là xuân dược thông thường độc tính cũng chỉ nhất thời, lúc phát tác cũng chỉ làm lòng người mê loạn, qua một lúc sẽ không gặp quá nhiều trở ngại, còn loại độc dược này thì cực kỳ lợi hại, sẽ làm người luôn có khát vọng cùng người hoan hảo, một ngày còn chưa giải độc, loại độc tính này sẽ kéo dài không dứt, nếu không phát tiết đúng lúc, cả người sẽ thần chí không rõ, dần dần điên, chết trong vòng một tháng. Cho dù cùng người hoan hảo, nếu tạm thời trì hoãn, sẽ chết trong vòng một năm là không cần nghi ngờ.” Trầm Tĩnh Chu chỉ nghe xong toàn thân phát run: “Người vì sao vẫn gạt ta?”

Khúc Thiên Hồng cầm tay hấn, nói: “Ta sợ người lo lắng sợ hãi, bởi vì loại độc này là không thể giải.” Trầm Tĩnh Chu ngồi ở chỗ kia, không biết nói gì cho phải.

Khúc Thiên Hồng còn nói thêm: “Không phải sợ, người còn nhớ rõ viên đan dược màu đỏ? Đó là thần dược của Tuyết y giáo, thiên tâm hoàn hồn đan, không cần biết độc dược như thế nào, cũng có thể bảo toàn ba năm sinh mệnh. Người không bị tra tấn đau đớn đến chết cũng là nhờ dược lực của loại dược này. Còn có, ta đã cho Lăng Phong đi tìm chỗ ở của thiên hạ đệ nhất danh y, có lẽ có thể cứu người.”

Trầm Tĩnh Chu nói: “Vậy lúc trước vì sao người nói viên đan dược màu đỏ kia là độc dược?” Khúc Thiên Hồng mỉm cười, nói: “Vì ta cho là người hận ta.” Trầm Tĩnh Chu ngẩn ra, Khúc Thiên Hồng nói: “Lúc ấy người một lòng muốn chết, ta sợ người nhất thời nghĩ quẩn, mà ta biết, nếu một người trong lòng tràn đầy hận ý với người khác sẽ không đi tìm cái chết. Hấn sẽ càng muốn sống sót.”

Trầm Tĩnh Chu nghe được ngậy người, nghĩ thầm nếu Khúc Thiên Hồng lúc trước nói thẳng mình trúng độc, lại có độc tính cổ quái như thế, mình nhất định sẽ không tin.

Khúc Thiên Hồng lại hỏi: “Độc dược này người lấy ở đâu?” Trầm Tĩnh Chu đem tình cảnh ngày đó ra nói, Khúc Thiên Hồng lại hỏi hấn tướng mạo lão giả kia, rồi trầm ngâm không nói. Qua một lúc, dường như có

chút đăm chiêu nói: “Người này võ công rất tốt a. Cự nhiên có thể tránh thoát tai mắt xung quanh nơi này.” Trầm Tĩnh Chu nghe xong lời này, vẫn như cũ không quá hiểu được.

Một lúc sau Khúc Thiên Hồng còn nói thêm: “Lăng Phong ngày hôm qua trở về, báo cho ta chỗ ở của thần y, ta hôm nay đến đây chính là vì muốn cùng người nói chuyện này.” Trầm Tĩnh Chu nghe xong lời y nói, kinh ngạc không nói gì, qua nửa ngày, mới nghe hiểu được ý tứ trong lời y nói: “Người là một người đứng đầu một giáo phái, chẳng lẽ còn cùng với ta ở bên ngoài đi tìm thầy thuốc?” Khúc Thiên Hồng mỉm cười nói: “Chỉ cần có hy vọng, ta sẽ cố gắng hết sức.” Trầm Tĩnh Chu bỗng nhiên lắc đầu, sắc mặt lộ vẻ sầu thảm, nói: “Vẫn là không cần đâu, ta một lòng muốn hại người, là ta tự làm tự chịu.” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Người muốn hại ta? Thật sự là không biết lượng sức a.” Trầm Tĩnh Chu thấy hần thần sắc tuyệt không tức giận, đem việc mình hại hần nhẹ nhàng nói một câu rồi bỏ qua, trong lòng cũng không biết là tư vị gì, nhưng vẫn như cũ đối với việc y dẫn hần đi chữa bệnh không mấy tình nguyện.

Khúc Thiên Hồng nói: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta ngày mai sẽ xuất môn.” Trầm Tĩnh Chu nói: “Nhanh như vậy? Còn có, chỉ hai người chúng ta?” Khúc Thiên Hồng mỉm cười nói: “Khó có thể nào là người muốn giống hoàng đế đi tuần nhỉ?” Trầm Tĩnh Chu vội vàng lắc đầu nói: “Không, không phải cái ý tứ kia.” Nguyên lai hần nghĩ cùng với Khúc Thiên Hồng hai người ở bên ngoài hành tẩu, trong lòng liền bất ổn. Ở sâu trong nội tâm, vẫn là hy vọng hần có thể thả mình về.

Khúc Thiên Hồng kéo chiếc chăn mỏng, giúp Trầm Tĩnh Chu nằm xuống, nói: “Nghe lời hảo hảo nghỉ ngơi, ta đêm nay còn có việc, sáng mai chúng ta đi. Sớm một giải độc một chút, người liền ít thống khổ một ít.” Nói xong lại liếc mắt nhìn Trầm Tĩnh Chu một cái, lúc này mới xoay người đi ra ngoài. Trầm Tĩnh Chu thấy hần đã đi ra ngoài, đành nằm xuống.

Đêm nay Trầm Tĩnh Chu như thế nào cũng không ngủ được, thức đến khi sắc trời gần sáng, đơn giản rời giường mặc quần áo.

Mở cửa chỉ thấy Khúc Thiên Hồng đã đứng ở ngoài hành lang, ngoài hành lang đình hoa vũ tế, thủy thụ phong nhàn*, Trầm Tĩnh Chu thấy Khúc Thiên Hồng mặc áo trắng, mơ hồ có chút hoa văn màu tím, càng nổi bật thanh tư thanh nhã của y, cảm thấy trước mắt sáng ngời, ngỡ người ngẩn ngơ, qua một trận mới nói nói: “Người dậy thật là tốt sớm.” Khúc Thiên Hồng mỉm cười, nói: “Ta tối hôm qua không ngủ, sự tình nhiều lắm, chỉ bằng làm một lần cho xong.”

* đình hoa vũ tế, thủy thụ phong nhàn: ặc thôi thì cứ hiểu là cánh hoa mỏng manh rơi như mưa xuống đất tạo thành từng lớp từng lớp, cây xanh, gió nhẹ

Trầm Tĩnh Chu rất kinh ngạc: “Người một đêm không ngủ, sáng sớm lại ở chỗ này chờ ta dậy?” Khúc Thiên Hồng cười không đáp, chỉ nói: “Bên ngoài xe ngựa đã chuẩn bị hảo, xin đợi Trầm công tử đại giá.” rồi đưa tay cầm lấy tay hần, cũng không quản Trầm Tĩnh Chu hơi hơi kháng cự, kéo lên xe ngựa.

Trầm Tĩnh Chu cùng Khúc Thiên Hồng ngồi ở trong xe ngựa, Trầm Tĩnh Chu cũng không biết là đang đi hướng nào, Khúc Thiên Hồng không nói, hần cũng không muốn hỏi.

Hai người ban ngày ngồi bên trong xe ngựa, ban đêm liền ở khách *** dừng chân, lúc Trầm Tĩnh Chu độc phát, Khúc Thiên Hồng cũng sẽ cùng hần đồng giường thân thiết một đêm, sang ban ngày liền tuyệt không nhắc tới việc buổi tối. Trầm Tĩnh Chu thường tự xấu hổ, thấy Khúc Thiên Hồng điềm nhiên như không, lúc này mới tự tại một chút. Hần lần nào cũng bối rối như thế, nếu không cùng Khúc Thiên Hồng thân mật, bản thân sẽ toàn thân khô nóng, tư vị so với xuống địa ngục thật sự không có gì khác nhau, nếu cùng y đồng giường, mình lại cảm thấy khuất nhục vạn phần. Nhưng lúc độc phát, thần chí không rõ, chỉ thầm nghĩ làm cho Khúc Thiên Hồng ôm lấy mình, cùng mình thân thiết. Cũng may Khúc Thiên Hồng đối hần thật là ôn nhu, có khi Khúc Thiên Hồng đã ngủ, Trầm Tĩnh Chu cũng cố gắng nhắm nhin lần qua lộn lại, lúc này Khúc Thiên Hồng đành phải rời giường đến bên giường Trầm Tĩnh Chu cùng hần qua đêm. Trầm Tĩnh Chu nói lời cảm tạ cũng không phải, cự tuyệt cũng không phải, chỉ phải mỗi lần đều trầm mặc không lên tiếng. Ở sâu trong nội tâm, hần đối với Khúc Thiên Hồng vẫn có hận ý. Cho dù hần không còn nghĩ tới những khuất nhục đã phải chịu đựng, nhưng chỉ cần ngấm lại, y là ma giáo giáo chủ, kẻ mà người trong giang hồ chỉ cần nghe tới là khiếp sợ, hần sẽ không nguyện ý cùng y nói chuyện thân cận. Hần là người cực kỳ thẳng thắn, trong lòng nghĩ gì, đều thể hiện trên mặt, bởi vậy mỗi lời nói, cử động trong lúc đó đối với Khúc Thiên Hồng đều có chút kháng cự.

Đêm nay hắt lại cùng Khúc Thiên Hồng ngủ chung, hai người mây mưa một canh giờ, sau Trầm Tĩnh Chu toàn thân bủn rủn, động cũng không động được, Khúc Thiên Hồng giúp hắt mặc quần áo, khoác nhất kiện quần áo trở lại giường mình. Còn một mình Trầm Tĩnh Chu nằm trên giường bỗng nhiên cảm thấy được băng lãnh, vô vị. Trong lòng là phiền muộn, là mất mát, lần đầu tiên hy vọng y cùng mình nói chuyện, tiếc rằng lúc này Khúc Thiên Hồng đang nằm trên một chiếc giường khác đưa lưng về phía hắt.

Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy trong lòng từng đợt phiền muộn.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, hai người lại muốn gấp rút lên đường, trong lòng Trầm Tĩnh Chu có một cỗ lửa giận vô danh, bản thân cũng không biết vì ai sinh khí. Ngồi bên trong xe ngựa, không nói một lời, Khúc Thiên Hồng cũng không nói gì. Một lúc sau, Khúc Thiên Hồng rốt cục mở miệng nói: “Người hiện tại còn thoải mái?” Trầm Tĩnh Chu lạnh lùng nói: “Không cần người quản.” Khúc Thiên Hồng nghe hắt nói như vậy, cũng không nói nữa.

Giữa trưa, hai người ở khách *** nghỉ ngơi, hầu phòng đưa lên đồ ăn *** mỹ, thanh đạm đều được làm *** tế, lịch sự, tao nhã. Hai người ngày thường đều ăn không nhiều lắm, hơn nữa Khúc Thiên Hồng ăn rất ít, lúc này hắt cũng chỉ ăn một chút đồ vật này nọ, liền dừng lại không ăn.

Trầm Tĩnh Chu trong lòng buồn bực, vẫn không nhúc nhích ngồi một chỗ, Khúc Thiên Hồng nói: “Có phải ăn không ngon? Đổi món khác đi.” Trầm Tĩnh Chu lắc đầu nói: “Không muốn ăn.” Khúc Thiên Hồng thấy hắt thần sắc băng lãnh, thở dài nói: “Ta thật sự không rõ ngươi vì sao suốt ngày mang cái mặt nổi giận đùng đùng. Có phải nhìn thấy ta sẽ sinh khí?” Trầm Tĩnh Chu bị y nói trúng tâm sự, có chút xấu hổ, nói: “Ta vì sao phải giận dữ với ngươi? Rõ ràng là ngươi tự mình đa tâm.” Suy nghĩ một chút thấy mình quả thật sinh khí với Khúc Thiên Hồng, cũng không biết nguyên do của nộ hỏa vô danh này. Khúc Thiên Hồng đi đến bên người Trầm Tĩnh Chu trêu tức nói: “Có phải muốn ta uy mới ăn?” Trầm Tĩnh Chu đỏ mặt, thật sự không nghĩ tới y sẽ nói như vậy, vội vàng nói: “Ta có tay.” Khúc Thiên Hồng mỉm cười, nói: “Vẫn là để ta uy ngươi a. Người giận ta, cũng không cần gây khó dễ bản thân như vậy.” Trầm Tĩnh Chu nghe y nói như vậy, trong lòng một thanh âm nói: “Không phải như vậy.....” Rồi lại không biết phản bác như thế nào. Mất thấy Khúc Thiên Hồng nhìn mình, trên mặt còn có chút tươi cười, ánh mắt vẫn cực kỳ động lòng người như vậy, chỉ cảm thấy không riêng mình hắt mà sợ là thiên hạ bất luận kẻ nào cũng không kháng cự được. Tâm thần hắt bất định, tùy Khúc Thiên Hồng chậm rãi uy hai khẩu, lúc này mới phục hồi *** thần, mặt đỏ đến tận đỉnh, đành đoạt lại đây, không để y tiếp tục uy nữa, lửa giận trong lòng không biết vì sao cũng biến mất.

Lúc này hầu phòng đưa lên nước ấm, Trầm Tĩnh Chu do dự một chút, cũng không đứng dậy. Khúc Thiên Hồng đối hầu phòng nói: “Phòng cách vách ta cũng đã bao hạ, thỉnh ngươi đem thủy bồn* tới đó.” Người nọ đáp ứng một tiếng rồi đi xuống thực hiện. Trầm Tĩnh Chu trong lòng cảm kích, biết y là mình xấu hổ khi cởi áo tắm rửa trước mặt y mới phân phó như vậy. Tuy rằng bề ngoài lúc hai người trụ lại khách ***, Khúc Thiên Hồng vẫn phân phó như vậy, nhưng tắm rửa mỗi đêm, lần nào cũng đều phiền toái như vậy vẫn cảm thấy được có chút áy náy, vừa nghĩ như vậy hắt liền quyết định, về sau ở trước mặt y cởi áo tắm rửa nhưng chỉ mới nghĩ như vậy, mặt lại có chút nóng.

* thủy bồn: không biết là gì???

Cứ như vậy qua hơn nửa tháng, thời tiết dần dần rét lạnh, hai người ở chung, vẫn là quả ngôn thiếu ngữ, có khi tình cờ nói chuyện, chưa nói được vài câu, Trầm Tĩnh Chu liền nhịn không được nói lời châm chọc, Khúc Thiên Hồng cũng không cùng hắt đối chọi. Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy Khúc Thiên Hồng mặc dù không lạnh mạc, lại luôn có dáng vẻ không thể tiếp cận, tuy trong trẻo nhưng lạnh lùng, mà bản thân trong lòng vẫn còn hận ý, không đến vạn bất đắc dĩ, cũng quyết không cùng Khúc Thiên Hồng nói chuyện. Hai người ngày ngày ngồi bên trong xe ngựa, buổi tối liền ở khách *** dừng chân, xa phu thân thủ mạnh mẽ, nhưng cũng không mở miệng, buổi tối cũng ngủ nơi khác. Lúc đầu Trầm Tĩnh Chu còn cảm thấy có chút không được tự nhiên, lâu ngày tập mãi cũng thành quen.

Đêm nay hai người lại dừng chân trong khách ***, nơi đây đã cách Giang Nam khá xa, ngay cả cái lạnh cũng hơn xa vùng Giang Nam, tuyết lớn khắp trời như lông ngỗng, ngày qua ngày rơi mãi không ngừng, người ở cũng từ từ trở nên thưa thớt.

Trầm Tĩnh Chu mất thấy ngoài cửa sổ đại tuyết bay tán loạn, trong phòng tuy có chậu than, vẫn cực kỳ

rét lạnh. Hắn trời sanh tính sợ lạnh, khó có thể ngủ say, lại không muốn nói với Khúc Thiên Hồng, trong lòng chính là kêu khổ. Vừa quay đầu thấy Khúc Thiên Hồng đã ngủ say, lúc này lặng lẽ ngồi dậy, hai tay tạo thành chữ thập cầu nguyện trời mau mau ấm áp, lúc này mới nằm xuống.

Chợt nghe Khúc Thiên Hồng nói: “Người rất lạnh sao? Lại đây cùng ta ngủ.” Trầm Tĩnh Chu nghe y nói “cùng nhau ngủ”, mặt đỏ lên, do dự. Khúc Thiên Hồng cười nói: “Sẽ không làm gì người đâu. Người yên tâm.” Trầm Tĩnh Chu lấy hết dũng khí từ trong chăn của mình chui ra, chỉ cảm thấy trên người lạnh buốt, chạy nhanh chui vào chăn của Khúc Thiên Hồng, nằm xuống.

Vừa nằm xuống, đã cảm thấy một cổ tức khi ấm áp vây quanh mình, Khúc Thiên Hồng đưa tay ôm chặt hẳn, Trầm Tĩnh Chu đánh bạo, cũng quay lại ôm lấy Khúc Thiên Hồng, càng cảm thấy ấm áp thoải mái. Ngoài cửa sổ tuyết vẫn đang rơi trong im lặng, tiếng gió vẫn gào thét từng cơn, trên cửa sổ bóng cây lay động, tiếp theo một nhánh cây bị gió bẻ gãy kêu lên răng rắc. Trầm Tĩnh Chu nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ một hồi, lại cảm thấy hai chân bị đông lạnh của mình hình như ấm lại một chút. Thật sự thoải mái. Tâm tính trẻ con muốn chơi đùa trời dậy, thật cẩn thận đem đôi tay đông cứng lặng lẽ hướng phía trong quần áo Khúc Thiên Hồng nhét vào, Khúc Thiên Hồng chưa mấy may phát hiện, Trầm Tĩnh Chu trong lòng cười trộm, mạnh một chút đưa tay đặt phía trên ngực Khúc Thiên Hồng. Quả nhiên, Khúc Thiên Hồng kinh hô một tiếng, nói: “Đây là cái đồ vật gì? Giống như móng heo vậy, lạnh như băng. Người nói thực cho ta biết, người hôm nay có phải ăn cái móng heo gì đó, chứa lại chút xương cốt vừa lãnh vừa cứng, hiện tại lấy đến hại ta?” Trầm Tĩnh Chu nhăn cười đưa tay rút về, Khúc Thiên Hồng cười nói: “Móng heo để ở nơi đó, làm nóng lên rồi nhắm rượu cũng tốt.” Trầm Tĩnh Chu lại nhin không được ý cười, liền bắt tay đặt ở nơi đó, mặc dù cảm thấy ấm áp thoải mái, nhưng tay mình tiếp xúc với khuôn ngực trần trụi của Khúc Thiên Hồng, không khỏi sinh ra cảm giác khác thường.

Hắn đã quen biết Khúc Thiên Hồng một thời gian, lúc này nghe y cùng mình trêu đùa, không biết vì sao lại có chút ngượng ngùng. Cũng hiểu được rằng đã có chút thay đổi, giáo chủ mang mặt nạ làm cho hắn cảm thấy âm trầm đáng sợ, Khúc Thiên Hồng không mang theo mặt nạ làm cho hắn thoáng như nhìn thấy thế ngoại cao nhân, mà hai loại người này đều không thể ngủ cùng một chỗ với mình như cái người đang nằm bên cạnh này được, nhưng rõ ràng đó là cùng một người a, Trầm Tĩnh Chu suy nghĩ một trận, nhin không được thở dài.

Tuyết rơi ngày một nhiều, Trầm Tĩnh Chu thường xuyên cảm thấy lạnh, không biết như thế nào cho phải, Khúc Thiên Hồng liền thường thường ôm lấy hắn, buổi tối cũng cùng giường mà ngủ, luôn luôn thân thiết. Mặc dù trong lúc đó hai người nói chuyện cũng không thân thiết, nhưng cả ngày dính cùng một chỗ, Trầm Tĩnh Chu ngược lại cảm thấy được tâm tình của mình so với trước đây tốt lên rất nhiều. Hắn cũng không nghĩ ra nguyên nhân tại sao. Nhưng đôi khi nghĩ tới loại độc được thần bí đáng sợ này, vẫn khiến tâm hồn sợ hãi.

Đêm nay hắn ngủ trong ***g ngực Khúc Thiên Hồng, Khúc Thiên Hồng đã ngủ, Trầm Tĩnh Chu lại có tâm sự, không ngủ được. Hắn rốt cuộc còn chưa đến hai mươi tuổi, lúc này nghĩ đến bản thân không thể cùng cha mẹ gặp lại, lại không biết là đi phương nào, cũng không biết chính mình đến tột cùng còn có thể sống bao nhiêu ngày nữa, đủ loại sự tình, đều dâng lên trong lòng.

Khúc Thiên Hồng bỗng nhiên đưa tay ôm chặt hẳn, nói: “Làm sao vậy? Có phải không thoải mái?” Trầm Tĩnh Chu lắc đầu không nói, đáy lòng lại có chút áy náy. Minh hơi có động tĩnh y liền tỉnh lại, lo lắng cho mình có hay không không thoải mái, y là người đứng đầu một giáo phái, ở trước mặt Trầm Tĩnh Chu, cũng không vênh mặt hất hàm sai khiến. Tuy rằng trong lời nói cũng không có chút nhiệt tình nào, nhưng Trầm Tĩnh Chu cũng không thể làm như không thấy, đối lại nếu mình phải đối xử với Khúc Thiên Hồng thực nhiệt tình, mình cũng không thể làm được.

Trầm Tĩnh Chu thấy Khúc Thiên Hồng lại bị mình đánh thức, vội vã nói: “Ta không sao.” Khúc Thiên Hồng bỗng nhiên hôn Trầm Tĩnh Chu một chút, nhẹ giọng nói: “Người còn nhớ rõ ta nói gì không? Ta nói rồi, chỉ cần có ta đây sẽ không cho người chết. Cho dù trời sập, cũng có ta đây.” Trầm Tĩnh Chu thấy y bỗng nhiên nói như vậy, cảm thấy một tia lay động kỳ diệu, ấm áp xuất hiện, trên mặt từng trận nóng lên, đánh bạo ở ngoài miệng Khúc Thiên Hồng hôn một chút. Khúc Thiên Hồng đem Trầm Tĩnh Chu ôm chặt, hai người cùng nhau dây dưa, đều cảm thấy được tình ý kéo dài, loại cảm giác kỳ dị này từ trước cũng chưa từng có. Trong đêm yên tĩnh, đều nghe được tiếng tim đập của đối phương.

Sáng sớm hôm sau, Trầm Tĩnh Chu chậm rãi hồi tưởng lại, không khỏi then thừng, hận không thể tìm ra cái kẻ nào mà chui xuống, lại đổi bản thân có chút cấu giận, hoàn hảo Khúc Thiên Hồng cũng không có nhắc tới chuyện Trầm Tĩnh Chu chủ động hôn hân, Trầm Tĩnh Chu từ từ cũng trở lại như cũ, nhưng mỗi khi hân bị ôm, không tự chủ được tim đập nhanh.

Hôm nay hai người xuống xe ngựa, chỉ thấy phía trước không còn đường bộ, mà là biển rộng mênh mông, sóng hết ngọn này tới ngọn khác thi nhau vỗ bờ. Trầm Tĩnh Chu từ nhỏ sống gần sông, nhưng chưa từng nhìn thấy biển, không khỏi sợ hãi than một tiếng. Khi nhìn lại, chỉ thấy một chiếc thuyền lớn đậu trên mặt nước ở cách đó không xa.

Khúc Thiên Hồng dặn dò xa phu vài câu, xa phu vốn cũng là một giáo chúng của Tuyệt y giáo võ công rất cao, vẫn luôn trầm mặc ít nói, giờ phút này cũng không nhiều lời, nhảy lên xe ngựa tuyệt trần mà đi.

Thuyền lớn chậm rãi tiến lại gần, những người chèo thuyền đều còn trẻ. Trên người mặc đều là giáo phục của Tuyệt y giáo. Khúc Thiên Hồng nhìn thấy Trầm Tĩnh Chu, mỉm cười nói: “Mời Trầm công tử du ngoạn trên biển một lần.” Nói xong kéo tay hân lên thuyền.

Trầm Tĩnh Chu nhìn không được hỏi: “Đây là đi nơi nào?” Khúc Thiên Hồng nói: “Dĩ nhiên là đi Tiên sơn, sau đó mặc người ở nơi, cho người chết tha hương tha hương, đại gia ta cũng được thanh tịnh.” Trầm Tĩnh Chu nghe vậy giận dữ, mặt đỏ lên, Khúc Thiên Hồng thấy mình đùa hơi quá, vội vã nói: “Đây là chỗ ở của thiên hạ đệ nhất danh y, hân ở trên biển bên trong Tiên sơn, ngồi thuyền không bao lâu sẽ tới, nhưng điều này chỉ có vài người biết mà thôi.” Lúc đầu Trầm Tĩnh Chu nghe hân như vậy nói, trong lòng kỳ thật cũng biết hân là đang nói chơi, không biết vì sao vẫn là tức giận đến phát run.

Sau một vài canh giờ, thuyền tiến lại gần bờ, phóng mắt nhìn, Trầm Tĩnh Chu lại rất ngạc nhiên.

Nguyên lai phía trước là một núi nguy nga, cực kỳ hiểm trở, giống như đao chém, gọt dưa, càng kì là không có một cái sơn đạo nào giúp người ta đi lại. Trên núi là tuyết đọng ngàn năm, tuyết đọng phản quang chiếu đến chói lóa khiến mắt người không mở ra được, dưới chân núi chỉ đơn độc một túp lều tranh, sân trước là một gốc hoa mai, trên đóa hoa cũng tràn đầy tuyết đọng. Trầm Tĩnh Chu thầm nghĩ: “Hay là đây là ngàn điệp thúy mai? Thật sự là khó gặp.”

Một trận gió thổi qua, Trầm Tĩnh Chu lạnh tới phát run, Khúc Thiên Hồng liền đưa hân ôm vào trong ngực, nói: “Nhấn một chút. Sẽ không lâu lắm.”

Chợt thấy một lão nhân lưng còng, sức yếu đang gánh củi đi tới, Khúc Thiên Hồng đi về phía trước, chấp tay hỏi: “Xin hỏi vị lão bá, người có biết chỗ ở của thiên hạ đệ nhất danh y ở đâu không?”

Lão nhân ngẩng đầu lên, run run rẩy rẩy nói: “Hai vị thật sự không tồi, có thể tìm tới nơi này, vị thiên hạ đệ nhất danh y này ở trên đỉnh Tuyết sơn. Y tính tình cổ quái, từ trước đến nay chỉ chữa trị cho người hữu duyên, nhưng vách núi Tuyết sơn dựng đứng, có đi lên được hay không cũng phải xem vận khí!”

Khúc Thiên Hồng nói tạ ơn, quay sang Trầm Tĩnh Chu nói: “Người nhấn một chút, ta ôm người đi lên, nếu không thoải mái người nói với ta.” Lập tức đem quần áo Trầm Tĩnh Chu quần chặt lại, bế ngang người hân.

Trầm Tĩnh Chu lại nói: “Người thả ta xuống, người cũng không cần đi lên đó.”

Khúc Thiên Hồng ngẩn ra, hỏi: “Vì cái gì?”

Trầm Tĩnh Chu cười khỏ nói: “Ta biết võ công người tốt lắm, nhưng núi này cao ngàn thước, vạn nhất có cái sơ xuất, người không cần mất mạng vì ta.”

Khúc Thiên Hồng mỉm cười, nói: “Nhưng một ngọn núi cũng không làm khó được ta.” cũng không tiếp tục nhiều lời, bế Trầm Tĩnh Chu đi về phía chân núi.

Y hít nhẹ một hơi, hai chân nhảy lên, nhẹ nhàng khéo léo đứng trên một khối sơn thạch, rồi phi thân lên giống như kinh hồng. Tuy rằng trong ngực y còn bế thêm một người nhưng vẫn như cũ nhẹ nhàng, bay bổng nhìn không phải cố gắng chút nào. Chỉ một lát hai người đã ở trên sườn núi, Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy tiếng gió gào thét từng trận lướt qua, cực kỳ rét lạnh, mà Khúc Thiên Hồng mặc dù đang ôm mình, lại đi trên Tuyết sơn hiểm trở như đi trên đất bằng, quả nhiên là võ công cao đến không thể tưởng tượng.

Trong lòng đang sợ hãi than không thôi, chợt nghe Khúc Thiên Hồng mở miệng hỏi: “Người không sao chứ?” Trầm Tĩnh Chu trăm triệu không thể tưởng được tại thời điểm này y còn có thể mở miệng nói chuyện, vội vã nói: “Ta không sao, người không cần vì ta mà phân tâm.” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Ta nói rồi, Tuyết sơn như thế này không làm khó được ta.” Trong lúc nói chuyện đã tiến thêm mấy trăm thước.

Không bao lâu đã lên tới đỉnh, thân hình Khúc Thiên Hồng phóng lên, mũi chân điểm trên khối cự thạch nhô ra ở phía trên, mượn chút lực ôm Trầm Tĩnh Chu thêm vững vàng đứng trên đỉnh núi, ngẩng đầu nhìn lên, một viên từng thật lớn, một phần lẫn vào trong mây.

Chỉ thấy trước mắt một lão giả đang đứng, hạc phát đồng nhan*, trong tay là một thanh cổ kiếm, tay vuốt râu dài, cười nói: “Tuyết y giáo giáo chủ, quả nhiên danh bất hư truyền.”

* phát đồng nhan: theo QT: già những vẫn trắng kiện

Khúc Thiên Hồng khom người một chút, xem như hoàn lễ, mỉm cười nói câu: “Tiền bối quá khen.” nhưng không buông Trầm Tĩnh Chu.

Trầm Tĩnh Chu nhìn kia lão giả, thầm nghĩ: “Đó là thiên hạ đệ nhất thần y sao? Hắn chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra Khúc Thiên Hồng là Tuyết y giáo giáo chủ, quả là rất giỏi.” Một bên nghĩ loạn, một bên kinh ngạc vì sao Khúc Thiên Hồng còn ôm mình.

Lão giả cười nói: “Lão hủ thật vất vả thỉnh được Tuyết y giáo giáo chủ đại giá, coi như là lão hủ vẫn còn chút mặt mũi, bất quá lại nói tiếp, vị công tử trong ngực giáo chủ này thể diện cũng thật lớn, giáo chủ vì sao còn chưa buông hắn xuống?”

Khúc Thiên Hồng mỉm cười nói: “Trên đỉnh núi lạnh lẽo, hắn lại không có võ công, nếu thoát ly khỏi ta chỉ sợ sẽ lập tức bị tổn thương do giá rét.” Lão giả ha hả cười, Trầm Tĩnh Chu trong lòng có chút ngượng ngùng.

Lão giả nói: “Giang hồ đồn đãi, giáo chủ Tuyết y giáo võ công thâm sâu khó lường, Khúc giáo chủ võ công độc bộ thiên hạ*, so với Long giáo chủ năm đó chỉ hơn không kém. Không biết lão hủ tuổi già, còn có duyên được nhìn thấy tuyệt thế thần công của giáo chủ đích hay không?”

* độc bộ thiên hạ: Hừ, nó tương tự như đệ nhất thiên hạ á

Khúc Thiên Hồng mỉm cười nói: “Trong chốn giang hồ nghe nhầm đồn bậy, dĩ nhiên không phải thực.” Lão giả hai mắt khê đảo, trong mắt *** quang bắn ra bốn phía, âm u nói: “Nếu lão hủ nhất định phải xem?”

Khúc Thiên Hồng lại khom người một chút, nói: “Tại hạ cúng kính không bằng tuân mệnh, tự nhiên phụng bồi.”

Trong tay lão giả cầm một thanh cổ kiếm, nói: “Không biết Khúc giáo chủ bình thường quen dùng binh khí gì?”

Khúc Thiên Hồng cười nói: “Cuộc đời ta chưa từng dùng đao kiếm.”

Hàng lông mày của lão giả lại trở thành một hàng thẳng, nói: “Chẳng lẽ giáo chủ không nhận được chuôi kiếm này của ta sao?”

Khúc Thiên Hồng nói: “Thượng cổ thần khí, trăm long kiếm.”

Lão giả ha ha cười nói: “Đã như thế, giáo chủ tay không cùng ta tỷ thí, liền khiến lão hủ thành kẻ không đáng giá một đồng.”

Khúc Thiên Hồng tùy tiện bẻ một nhánh cây, cười nói: “Tại hạ không dám tự phụ*. Nhưng vị Trầm công tử cũng không thể thả hắn xuống. Tiền bối thứ lỗi.”

*Chỗ này QT dịch là “thác đại”, mà ta thì không hiểu nên đành chém bừa

Lão giả nặng nề nở một nụ cười, giơ kiếm tề mi*, sắc mặt dần chuyển sang ngưng trọng.

* tề mi: ngang mi

Khúc Thiên Hồng vẫn mang gương mặt mỉm cười, đối Trầm Tĩnh Chu nói: “Người nếu không thoải mái liền nói cùng ta.”

Trầm Tĩnh Chu vội la lên: “Người đừng luôn hỏi cái câu này, ta một chút khó chịu cũng không có, chính là người tự lo lắng cho mình đi.” Nói xong câu này đỏ bừng cả mặt, từ khi cùng Khúc Thiên Hồng quen biết, đây là lần đầu bản thân biểu lộ tâm ý, rồi lại cảm thấy được thẹn thùng. Khúc Thiên Hồng nhìn hẩn cười, lại ôm hẩn chặt hơn một chút.

Hai người ở chỗ này nhàn nhã nói chuyện, lão giả cũng không dám phân tâm, căn bản chưa từng lưu ý bọn họ nói cái gì. Hẩn đưa trường kiếm từ trái sang phải tạo thành một vòng tròn, chỉ nghe được ầm ầm tiếng sấm nổ mạnh, Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy gương mặt dường như bị kiếm khí kia tước cắt*, khó chịu cực kỳ.

*tước cắt: “tước” đoạt, vót, gọt, “cắt” chia cắt, tách rời

Khúc Thiên Hồng một tay cầm nhánh cây, một tay ôm Trầm Tĩnh Chu, đối với kiếm khí mạnh mẽ phát ra từ cổ kiếm coi như không, mắt thấy kiếm khí đã đem hai người vây lại, Khúc Thiên Hồng đột nhiên nhảy lên cao, nhánh cây trong tay vươn ra, tình cờ mượn lực của cây tòng phía trên, không bao lâu cả hai đã ở trên cây, kiếm khí nhất thời không tới gần hai người được.

Lão giả có chút chau mày, thân hình đứng thẳng lên, vũ động trường kiếm, theo sát phía trên. Ý đoán kinh công Khúc Thiên Hồng dù có giỏi đến đâu nhưng trong tay còn ôm thêm một người, vô luận như thế nào cũng chịu ảnh hưởng lớn. Nhìn thấy thân hình Khúc Thiên Hồng dịch chuyển vô cùng uyển chuyển, lão giả cũng không dám xao nhãng, chỉ dám liếc mắt trộm xem cảm thấy thân pháp Khúc Thiên Hồng nhẹ nhàng cực kỳ, giống như niêu hoa mỉm cười, đẹp dễ thanh lịch, xem mãi không chán.

Lão như vậy ngốc đến ngẩn ngơ, kiếm pháp trong tay không khỏi chậm lại, nhưng cũng không dám phân thân, tất cả lực đạo, đều dồn trên tay cầm kiếm. Lão đoán rằng, dù cho mấy cao thủ hợp lực, cũng không có khả năng khiến kiếm lay động nửa phần, thấy nhánh cây của Khúc Thiên Hồng đưa ra, ở trên mũi kiếm của lão nhẹ nhàng chạm tới, lão giả nhất thời cảm thấy được hổ khẩu đại chấn*, trong ***g ngực khí huyết sôi trào, trường kiếm dẫn đao không xong, rời tay mà ra.

* hổ khẩu: khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ, đại chấn: rung động mạnh

Trường kiếm chịu hai lực ngược nhau, mất đi khống chế, liền hướng chân núi rơi xuống. Khúc Thiên Hồng phi thân xuống, mũi chân chạm vào chuôi kiếm, đá bay lên trời, một tay đem cổ kiếm cung kính đưa cho lão giả kia, mỉm cười nói: “Đa tạ.”

10. Chương 10

Nhưng lão giả kia dường như không nghe thấy, ngơ ngác nhìn chăm chăm vào thân cây tòng cao trăm thước, chỉ thấy trên thân cây xuất hiện dòng chữ, hữu lực, khỏe khoắn, phiêu dật tiêu sái, vỏ cây màu xanh đen nên những chữ này dưới tuyết quang chiếu rọi trở nên cực kỳ bắt mắt. Đọc lần lượt từ trên xuống dưới chính là mười chữ lớn “Lạc diệp mãn không sơn, hà xử tầm hành tích”*. Mỗi chữ đều viết rõ ràng, sắc nét, nhưng lại chỉ do nhánh cây mềm mại viết ra, thật sự làm cho người ta sợ hãi.

*Lá rơi khắp trong núi, tìm dấu tích nơi đâu

Lão giả đang mất hồn thì hoảng hốt bừng tỉnh, nhìn vào cây kiếm đang cầm trong tay, lại ngẩng người một hồi lâu, trong miệng thì thào nói: “Một chiêu đã thất bại...” Đột nhiên tiến đến bái lạy, nói: “Cuộc đời này lão hủ có may mắn gì mà có thể nhìn thấy tuyệt thế thần công của Khúc giáo chủ, lại còn thêm dung mạo như thiên nhân, suốt quãng đời còn lại cũng chẳng thể quên. Lão hủ cuồng vọng đắc tội, thỉnh Khúc giáo chủ thông cảm.”

Khúc Thiên Hồng mỉm cười nói: “Tiền bối không nên đa lễ.” Đưa tay ra đỡ không để lão giả cúi xuống.

Khúc Thiên Hồng cười nói: “May mắn được gặp Cô Đồng tiền bối, văn bối cũng là tam sinh hữu hạnh.” Lão giả kia ngẩn ra, Khúc Thiên Hồng vừa mỉm cười, nhảy ra ngoài khoảng không, lão giả kia còn đang ở trạng thái xuất thần, lúc này thấy Khúc Thiên Hồng nhảy ra, lấy làm kinh hãi, lớn tiếng nói: “Giáo chủ xin mời quay về! Xuống núi có cách khác!” Lại nghe từ lưng chừng núi truyền đến thanh âm Khúc Thiên Hồng: “Không dám phiền, đa tạ tiền bối!”

Khúc Thiên Hồng tại một nhánh cây mọc ngang nhẹ nhàng điểm mũi chân, thân hình hướng xuống, đồng thời từ trên sườn núi dốc đứng mà xuống núi. Chuyện xuống núi này so với lên núi càng khó hơn, Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy bản thân giống như đã bay lên trời, ước chừng sau nửa chén trà nhỏ, hai người đã trở lại chân núi Tuyết Sơn, Khúc Thiên Hồng ôm Trầm Tĩnh Chu đi tới nhà tranh trước kia, lão giả lúc trước gánh củi đang chẻ củi ở trước cửa, đối với hai người làm như không thấy.

Khúc Thiên Hồng nói: “Văn bối Khúc Thiên Hồng, ra mắt Hạc Mai* tiền bối.” Lão giả kia đột nhiên ngừng đầu lên, liếc mắt nhìn hai người một cái, Trầm Tĩnh Chu cảm thấy trong lòng rung mình. Khúc Thiên Hồng còn nói thêm: “Tiền bối vốn là thiên hạ đệ nhất danh y, văn bối mạo muội khẩn xin tiền bối điều trị cho Trầm công tử.” Trầm Tĩnh Chu nghe xong lời này, cơ hồ không tin vào lỗ tai của mình. Chẳng lẽ người mới rồi trên vách núi kia không phải là thiên hạ đệ nhất danh y sao? Sao Khúc Thiên Hồng lại gọi lão giả hồ đồ này là thiên hạ đệ nhất danh y?

*Chỗ này QT dịch là Sấu Mai với Gậy Mai đều có nghĩa là gậy, nhưng ta không thích, nếu nói tới gậy thì ta muốn nói tới Hạc ah. Nên cái tên này là sự phá phách của ta. Hi vọng không bị la ó.

Lão giả kia nói: “Giáo chủ biết từ lúc nào?”

Khúc Thiên Hồng nói: “Văn bối trước khi lên núi đã biết.”

Lão giả kia bất động thanh sắc, nói: “Người ta nói Khúc giáo chủ thông minh tuyệt đỉnh, liệu sự như thần. Quả nhiên danh bất hư truyền, nói vậy chuyện của mấy lão hủ chúng ta, giáo chủ đều nhất thanh nhị sở rồi.”

Khúc Thiên Hồng cười nói: “Không dám.”

Lão giả kia nói: “Đã như thế, chúng ta cũng không cần nói vòng vo, Khúc giáo chủ võ công làm cho người ta nghe tới mà sợ hãi, ta không dám cùng người tỷ thí, nhưng lại muốn cùng người luận văn, mong rằng người có thể làm cho lão hủ khai mở nhãn giới.”

Khúc Thiên Hồng nói: “Cung thỉnh tiền bối ra đề.”

Lão giả kia mắt nhìn bầu trời, thấy trên không vài con chim không biết tên đang bay qua, càng bay càng cao, đến khi trên trời chỉ còn lại một điểm nhỏ, lão giả kia mới nói: “Đây là thần điêu của Tuyết Sơn, tên là Hiệt Nhật, lão hủ ngày thường luôn nhìn thấy, đã từng nghĩ tới nếu làm chim bị thương một bên chân và một bên cánh không biết có thể điều trị hay không. Nhân tiện cũng muốn có một cọng lông của nó, đáng tiếc nó bay rất cao, lão hủ không bắt được nó.”

Khúc Thiên Hồng mỉm cười, ba ngón tay chụm lại, giống như cầm vật gì, nhu hòa cực kỳ, đột nhiên bắn ra bên ngoài, chỉ nghe tiếng xé gió kéo dài không dứt, qua hồi lâu, một con chim lông màu đen sẫm rơi trên mặt đất. Trầm Tĩnh Chu mở to hai mắt, nhìn kỹ con chim kia, bên trong lông màu đen sẫm là quang mang màu xanh biếc mơ hồ thoáng hiện, hai tròng mắt khép hờ, hiển nhiên còn sống. Khúc Thiên Hồng đem nó nhặt lên, đưa cho lão giả kia, nói: “Tại hạ đã làm nó bị thương chân trái và cánh trái, khẩn xin tiền bối điều trị cho nó.”

Lão giả kia run nhẹ, qua hồi lâu, mới tới nhận lấy, tiện tay vừa đỡ lên một ít được cao, vừa dứt lấy một ít lông chim. sau một lúc, con chim rít lên một tiếng, bay lên trời cao*, càng bay càng cao, thoáng chốc lại thành một điểm đen, Trầm Tĩnh Chu không nhìn được tầm tắc lấy làm kinh ngạc nhưng trên mặt lão giả kia lại chẳng có thay đổi gì. Lão nhìn Khúc Thiên Hồng, nói: “Thần công của Khúc giáo chủ thật sự trên đời hiếm có. Nếu như vậy, lão hủ đơn giản thỉnh giáo chủ hỗ trợ. Tại chỗ sâu nhất trong vực Hàn Tuyền dưới chân núi có một hộp nhỏ, bên trong là một viên kỳ châu. Do lão hủ mười mấy năm trước làm rơi, đáng tiếc nơi này vừa đến mùa đông, Hàn Tuyền đã kết một lớp băng dày, không cách nào phá vỡ. Cho dù là lúc tuyết tan, nước cũng rét lạnh thấu xương, lão hủ căn bản không cách nào xuống lấy. Không thể làm gì khác là phiền Khúc giáo chủ rồi.”

*Chỗ này QT dịch là Nhất Phi Thiên Không, nhưng ta lại chẳng biết dịch nó ra hành động như thế nào cho phải (lập lại sai lầm) ~.

~Khúc Thiên Hồng còn chưa nói, Trầm Tĩnh Chu đã vội vàng nói với y: “Người đừng đi! Cho dù người võ công tốt, nhưng nếu cứ đi rồi bị đông lạnh thì thực sự rất khó chịu. Dù không như vậy, vị danh y này đưa ra yêu cầu gian xảo như vậy đối với người, thật sự là khinh người quá đáng rồi!”

Khúc Thiên Hồng ôn nhu đối nói với hắn: “Người không cần lo lắng cho ta. Chỉ là ta lần này đi, sẽ có một hồi nhìn không thấy người, nơi này lạnh như thế, người chịu được không?”

Trầm Tĩnh Chu nói: “Lạnh thế này ta chịu một chút cũng không sao, nhưng người thật sự không nên đi xuống.”

Khúc Thiên Hồng vẫn ôn nhu an ủi, nói: “Ta đi một lát sẽ lên.”

Nói xong đi tới trước Hàn Tuyền, chỉ thấy phía trên một mặt dày bằng, giống như gương, không cần thận rất dễ trượt chân. Khúc Thiên Hồng đi tới, đứng ở phía trên mặt bằng, đột nhiên thân hình trầm xuống, phá băng mà vào, Trầm Tĩnh Chu chỉ nhìn tới lòng bàn tay xuất mồ hôi, nước lạnh như thế, nếu mình phải chạm vào một chỗ rét lạnh như vậy thì chưa tới nơi đã chết chắc. Vậy mà Khúc Thiên Hồng hết lần này tới lần khác cứ khẳng khẳng muốn trầm đến chỗ sâu nhất, còn muốn đi tìm kiếm kia cái gì trên châu, không đông chết cũng khó tránh khỏi cái chết, nghĩ đến đây, hướng lão giả kia hung hăng nhìn một cái, thấy lão ngay cả chớp mắt cũng không có, chăm chăm nhìn vào mặt hồ.

Chỉ một lúc sau, Khúc Thiên Hồng đã khinh phiêu phiêu từ trong nước phi thân ra, trong tay cầm một hộp nhỏ, y đi tới, đưa cho lão giả kia, Trầm Tĩnh Chu đưa tay sờ nhẹ trên y phục của y, thấy y phục của y vẫn khô ráo, không khỏi kinh ngạc. Lão giả kia nói: “Vị công tử này tựa hồ không biết võ công, người không biết với công phu của Khúc giáo chủ, chỉ với chốc lát đi từ đó tới đây, làm khô y phục quả thực là dễ như trở bàn tay.”

Khúc Thiên Hồng cười cười, đối với Trầm Tĩnh Chu nói: “Người không bị đông lạnh chứ?” Trầm Tĩnh Chu lắc đầu, trong lòng cảm kích, muốn nói cũng không nên lời.

Lão giả kia nói: “Lão hủ lại mặt dày còn một yêu cầu với giáo chủ. Lão hủ từng có một quyển khúc phổ, nhưng bản bạc kia thật cổ quái, thỉnh giáo chủ đánh giá.” Nói xong vừa lấy ra một quyển sách mỏng đưa cho Khúc Thiên Hồng, vừa lấy ra một cây sáo bạch ngọc, nói: “Đây vốn là tiêu phổ, nhưng trên tay lão hủ không có tiêu, không thể làm gì khác hơn là thỉnh giáo chủ cố thực hiện.”

Trầm Tĩnh Chu nhìn kỹ cây sáo lão đưa, biết lão vẫn muốn làm khó dễ, liền nói: “Sáo ngọc của tiền bối chính là cây sáo bạch ngọc trong vô song tiêu dịch, cùng lục ngọc tiêu cho tới bây giờ vốn thành đôi thành cặp mà song hành, vĩnh viễn không xa rời nhau, vì sao giờ lại chỉ có sáo?” Nói xong cầm lấy nhạc phổ, một bên xem xét một bên cau mày, nói: “Bản nhạc kỳ kỳ quái quái, âm luật không đúng, cho dù thổi trúng cũng cực kỳ khó nghe, bên trong không biết còn có huyền cơ gì hay không? Tỷ như trong tiêu phổ dấu điểm dịch phổ? Chỉ bằng chiếu khúc phổ khác mà diễn tấu?”

Lão giả mỉm cười nói: “Trầm công tử thật sự là vô cùng thông minh, nhưng có một số việc khéo quá hóa vụng, trong nhạc phổ này nửa điểm huyền cơ cũng không có.”

Khúc Thiên Hồng tiếp nhận cây sáo cùng tiêu phổ, lão giả kia chợt nói thêm: “Lão hủ còn có một chuyện muốn nói. Khúc giáo chủ thiên nhân chi tư, lão hủ quả thật rất may mắn mới có thể nhìn thấy tuyệt thế dung nhan như vậy, còn có thể ở dưới Thiên Diệp Thúy Mai nghe giáo chủ tấu một khúc nhạc, cuộc đời này của lão hủ cũng không còn tiếc nuối.” Lão giả nói những lời này rất chân thành, thấy Khúc Thiên Hồng không nói gì, còn nói thêm: “Chỉ là lão hủ chung quy luôn thích nhìn thấy những chuyện kỳ lạ, hy vọng lúc giáo chủ thổi sáo có thể thổi hạ mười đóa Tuyết Mai.”

Trầm Tĩnh Chu mở to hai mắt, chỉ cảm thấy lão giả này quả thực điên rồi. Hắn hạ giọng nói với Khúc Thiên Hồng: “Người không nên để ý đến hắn, ta mới vừa nhìn bản nhạc tất cả đã nhớ kỹ rồi, ta đối phó hắn. Bản nhạc vốn là cung điệu, khi thổi ta sẽ chuyển sang thương điệu, tuy nói vẫn như khó nghe như cũ, nhưng có thể nhu hòa đi một chút. Chỉ là thổi xuống hoa mai và vân vân, quả là làm khó.”

Khúc Thiên Hồng mỉm cười, nói: “Cứ để ta làm là được rồi. Người lão muốn làm khó dễ là ta mà.”

Khúc Thiên Hồng đi tới dưới cây mai, Trầm Tĩnh Chu nhìn y, thấy hai tay của y cùng sáo bạch ngọc không có gì khác nhau, ngón tay thon dài, trắng trẻo không khỏi động lòng, nhớ tới lúc đầu mình cùng y cũng phong tư như vậy, mình mặc dù không nói, nhưng quả thật là khó có thể quên được. Thăm nghĩ như vậy, khi quay sang nhìn Khúc Thiên Hồng, thấy y đem khúc phổ trả lại cho lão giả kia, hơi ngưng thần, rồi bắt đầu thổi sáo.

Thanh âm vang lên, Trầm Tĩnh Chu chấn động toàn thân, tiếng sáo vốn có chút bén nhọn, tiếng tiêu thấp lại uyển chuyển, du dương. Nhưng Khúc Thiên Hồng dùng cây sáo, thổi được thanh âm của tiêu. Bản nhạc kia vốn lúc cao lúc thấp, cực kỳ khó thổi, nhưng y ngay cả ở những chỗ rất rất nhỏ cũng thổi cực kỳ chính xác khiến khúc nhạc trở nên kỳ diệu. Kể khác vừa nghe xong, tâm động thần điều, y đứng dưới cây mai, nhả nhặn thanh nhã, không giống như một người có võ công chỉ là một công tử thanh nhã động lòng người, tình cờ hoa mai rơi, phong vận tình trí, khó có thể dùng lời để nói. Trầm Tĩnh Chu nghe khúc nhạc tuyệt vời như vậy, lại nhìn lúc Khúc Thiên Hồng thổi sáo thanh tao, đẹp đẽ, trong một thoáng thậm chí đã quên mình cùng y ân ân oán oán, chỉ thấy tình cảnh này làm cho người ta mất hồn.

Khi thổi xong khúc nhạc, Trầm Tĩnh Chu cùng lão giả kia *** thần còn mơ hồ, tựa như còn đắm chìm trong tiếng nhạc tuyệt vời cùng phong tư thanh nhã, qua hồi lâu, lão giả kia mới nói: “Giáo chủ thật sự là thần nhân, này khúc phổ dài như thế, người chỉ nhìn một lần đã thổi không sai chút nào. Lão hủ cũng nghĩ không ra cái gì biện pháp gì để khảo người rồi.”

Khúc Thiên Hồng mỉm cười, đem sáo ngọc trả lại cho lão giả kia, nói: “Thỉnh Hạc Mai tiên bối điều trị cho Trầm công tử.”

Lão giả kia ngửa mặt lên trời rồi gật đầu, nói: “Phía trước vốn là hàn xá, giáo chủ cùng Trầm công tử thỉnh dời bước.”

Trầm Tĩnh Chu thấy lão giả kia dùng một cái bát ngọc đựng mười đóa mai mà mới rồi bị Khúc Thiên Hồng thổi hạ, không nhiều không ít, đúng mười đóa, vừa mở ra hộp nhỏ lấy lên từ Hàn Tuyền, từ bên trong lấy ra một hạt châu lớn bằng ngón cái, nếu nói là chân trâu, nhưng lại mơ hồ có tử sắc quang màu, có chút hiếm thấy, trong lòng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ mấy thứ này chính là thuốc dẫn?”

Khúc Thiên Hồng cùng Trầm Tĩnh Chu theo Hạc Mai lão nhân đi vào trong phòng, nói cũng kỳ quái, trong phòng không nhóm lửa vậy mà vẫn rất là ấm áp, Trầm Tĩnh Chu cảm thấy kỳ lạ, Khúc Thiên Hồng chỉ vào đồng tảng đá lớn ở góc phòn nói: “Người xem.” Trầm Tĩnh Chu thấy kia hòn đá đen bóng, không có gì đặc biệt. Khúc Thiên Hồng nói: “Đây là kỳ thạch khó gặp, người ngồi trên đó không bao lâu sẽ đem người nướng chín luôn.” Trầm Tĩnh Chu cười, nói: “Ta đây muốn đem người đẩy lên.” Khúc Thiên Hồng cũng không nhịn được cười nói: “Người không ngại cứ thử xem.”

Hạc Mai lão nhân nói: “Giáo chủ hảo nhân lực.” vừa nói vừa khêu lên một tiểu hỏa lò, rồi lại cầm qua một cái chén đem hoa mai bỏ vào trong, rồi đem hạt châu bỏ vào, rồi cầm lấy một cái chày nhỏ nện mạnh xuống vậy mà cái chén không mấy may biến đổi. Hạc Mai lão nhân lại dùng chày nhỏ giã nhuyễn, qua một trận, đem bát ngọc đặt trên hỏa lò, đem một ít hoa tuyết mai cùng một ít tuyết trên đó bỏ vào trong bát, đem bột phấn mới nghiền bỏ vào, thổi lửa trong hỏa lò, chỉ một lúc sau, nước đã dần sôi, Hạc Mai lão nhân cầm lấy bát ngọc đổ nước thuốc vào một chén nhỏ khác, rồi dùng lông của chim Hiệt Nhật nhẹ nhàng khuấy trộn rồi đưa cho Trầm Tĩnh Chu, nói: “Trầm công tử, thỉnh uống ngay.” Nhưng Trầm Tĩnh Chu không lập tức tiếp nhận, hắn đưa mắt nhìn Khúc Thiên Hồng, thấy Khúc Thiên Hồng gật đầu, lúc này mới uống thuốc trong cái chén kia, ngay lúc đó liền cảm thấy mùi quái dị, vừa đắng lại vừa ngọt.

Hạc Mai lão nhân thở dài, nói: “Khúc giáo chủ, thực không dám dấu diếm, tuy nói người thông minh tuyệt đỉnh, liệu sự như thần, nhưng không phải chuyện gì cũng nhất thanh nhị sở, trong chuyện này có rất nhiều ẩn tình. Nói ra thật sự rất xấu hổ, ta sẽ nhất nhất cùng giáo chủ nói rõ, vừa lúc Trầm công tử ở đây, cũng nghe một chút, chỉ hy vọng Trầm công tử sẽ không đập bàn mắng to thì tốt rồi.”

Trầm Tĩnh Chu cười nói: “Tiền bối đã cứu một mạng này của ta, văn bối sao lại có thể giống một kẻ không hiểu phép tắc mà hành động như vậy.”

Hạc Mai lão nhân cười, chậm rãi nói tiếp.

“Ngọn nguồn chuyện này nếu nói hết ra thật sự là không tránh khỏi bị chê cười, sư huynh đệ ba người chúng

ta, Hạc Mai, Cô Đồng, Kính Tùng, lúc bước chân vào giang hồ khi tuổi còn trẻ, tự cho rằng võ công mỗi người đều là thiên hạ đệ nhất, bởi vậy trong mắt không người nào. Cứ ngang ngược nhiều năm như thế đến một lần bị Long giáo chủ đón không dám trở lại võ lâm Trung Nguyên, còn bị buộc phải thề rằng cả đời chỉ có thể ở trên núi tại Thiên Vực này, từ khi đó ba người chúng ta đã hận Tuyết y giáo nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng qua nhiều năm như vậy, vô luận hận đến thế nào, cũng đã không còn gì nữa, ba người chúng ta đều đã già. Cuộc đời ta đặc ý nhất không phải là võ công, mà là y thuật. Cô Đồng trên đỉnh núi luyện võ, chỉ vì muốn thấu hiểu một bộ kiếm pháp ảo diệu, kỳ thật chúng ta tuổi cũng lớn như vậy rồi, làm sao còn cơ hội cùng người trên giang hồ tranh cao thấp nữa chứ? Những thứ này cũng chỉ là thú tiêu khiển mà thôi. Chỉ có Kính Tùng, khi đó tuổi trẻ bồng bột lại bị Long giáo chủ hung hăng giáo huấn, vẫn tâm tâm niệm niệm nhớ mãi, không quên báo thù. Mười mấy năm qua, ta cùng Cô Đồng ẩn cư ở trên núi Thiên Vực, cho dù có vài người còn nhớ tới lúc chúng ta còn trẻ đến đây khiêu chiến, chúng ta cũng cự tuyệt không gặp, càng không nói tới những người tìm được tới đây, vốn cũng là trong vạn người cũng khó mà tìm được. Chỉ là khi Kính Tùng ở bên ngoài, vẫn như cũ là một cỗ tính tình quật cường tàn nhẫn, gây không ít chuyện, chúng ta khuyên bao nhiêu lần, hắn cũng không chút động lòng.

Có một lần Kính Tùng trở về, đột nhiên nói muốn chúng ta đánh cuộc, thần khí hấn lúc ấy, ta bây giờ còn nhớ kỹ thanh thanh sở sở. Hắn nói, đều nói tân giáo Tuyết y giáo chủ võ công vô cùng tốt, hắn không tin, khi còn trẻ bị thua cũng bởi vì có chút sơ sẩy khinh địch. Bởi vậy hắn nhất định phải nghĩ ra cách thắng giáo chủ Tuyết y giáo.

Lúc ấy chúng ta cũng không biết hắn có là cái chủ ý gì, chỉ cảm thấy chuyện này cũng khá vui, mấy người chúng ta tuy nói đã già, không có ý cùng người tranh đấu, nhưng luồng ngạo khí trong lòng vẫn không thay đổi, nguyên nhân sâu xa không muốn cùng người tranh đấu, có lẽ cũng vì xem thường những kẻ trên giang hồ. Nhưng nếu là giáo chủ Tuyết y giáo, chúng ta lại cực kỳ muốn tỷ thí một phen. Lúc ấy chúng ta ước định, bằng bản lãnh của mỗi người. Cho dù không thể đánh bại giáo chủ, cũng muốn áp chế tài năng của giáo chủ một chút.

Nhưng giáo chủ hành tung vô định, trên giang hồ mặc dù có đủ loại tin đồn về giáo chủ nhưng từng chính thức gặp qua giáo chủ thì không có mấy ai. Lại nghe thấy giáo chủ mắt cao hơn đỉnh, cũng không bao giờ cùng người giao đấu, nghĩ đến cũng là muôn vàn chuyện khó khăn rồi.

Nhưng Kính Tùng bị quỷ mê tâm hồn, không biết hắn dùng cái thủ đoạn gì, lại dùng Trầm công tử làm mồi hạ độc, mà Trầm công tử không có võ công, lại không có kinh nghiệm giang hồ, sẽ dễ dàng điều khiển.”

Khúc Thiên Hồng nghe đến đó, mỉm cười, nghĩ thầm: “Hắn nghe lời Kính Tùng, không phải bởi vì ít kinh nghiệm giang hồ.” Khi quay sang nhìn Trầm Tĩnh Chu, chỉ thấy trên mặt hắn quả nhiên có vẻ thống khổ.

“Sự tình từ đó về sau, giáo chủ cũng biết rồi. Kính Tùng có một lần cùng ta nói chuyện, trong lời nói đặc ý dáo dạt không nhin được mà lộ ra, lúc ấy ta đã rất tức giận. Ta nói với hắn, người muốn cùng giáo chủ tranh cao thấp, sao lại sử dụng loại thủ đoạn này, làm hại người một chút võ công cũng không có như Trầm công tử, làm hại người vô tội. Khi đó ta cũng không biết, giáo chủ đã ngăn chặn độc tố trên người Trầm công tử. Ta tưởng rằng Trầm công tử đã chết, giận dữ công tâm, phé đi võ công của Kính Tùng, lệnh hắn đi Ngọc Linh sơn xuất gia, ta là đại sư huynh, hắn tự nhiên không thể làm khác.”

Trầm Tĩnh Chu nghe đến đó, đột nhiên hỏi: “Tiền bối, ta có một chuyện không rõ, hắn làm như thế nào biết được có thể dùng ta làm mồi?” Hỏi xong câu này, trên mặt có chút nóng lên.

Hạc Mai lão nhân nhìn hắn cười, nói: “Việc này ta cũng hỏi qua hắn, ta còn muốn hắn kể lại từ đầu chí cuối chuyện đã lợi dụng người như thế nào. Nguyên lai có một việc hắn không nói dối. Nhưng chính vì vậy mà tội lại càng không thể tha thứ.”

Trầm Tĩnh Chu không nói gì, chỉ im lặng nghe lão giả nói tiếp.

Hạc Mai lão nhân thở dài, nói: “Có phải Kính Tùng nói với Trầm công tử, hắn từng nhận ân cứu mạng của lệnh tôn?” Trầm Tĩnh Chu gật đầu, Hạc Mai lão nhân nói: “Chuyện này hắn không nói dối. Hắn từng có một lần phạm một sai lầm lớn, bị sư phụ phé đi võ công, trục xuất khỏi sư môn. Nhưng sư phụ là một người nhân từ đã để lại cho hắn một cánh tay, nói hắn nếu như sửa đổi làm lại, sẽ có thể luyện võ một lần

nữa. Vì vậy hắn chạy trốn tới Trung Nguyên, nhưng lại bị cừu gia đuổi giết, lũ cừu gia này vốn cũng chỉ là một bọn đầu trộm đuôi cướp, nói rõ chỉ cần đưa đủ bạc sẽ để lại cho hắn một con đường sống. Cũng không biết cơ duyên thế nào, hắn tìm được lệnh tôn, đau khổ khẩn cầu, lệnh tôn lúc ấy vừa mới có con, nói muốn làm nhiều việc thiện, vì tiểu công tử tích phúc. Vì vậy lệnh tôn đã khăng khải mở hầu bao, giúp Kính Tùng trả bạc, cứu hắn một mạng. Khi Trầm công tử bảy tuổi, Kính Tùng đến thăm lệnh tôn, cũng vì muốn đáp tạ ân cứu mạng năm đó, lúc ấy lệnh tôn đã mang tiểu công tử bé ra, vì vậy Kính Tùng đã thấy được điểm đỏ trên tay Trầm công tử, cũng biết Trầm công tử trời giáng kỳ duyên, ăn được cỏ linh chi.”

Trầm Tĩnh Chu đột nhiên hỏi nói: “Tại sao lúc đó hắn không trực tiếp bắt ta, uống máu luyện công?”

Hạc Mai lão nhân cười nói: “Trầm công tử thật sự là thông minh. Nhưng vốn có một số việc, lại thiếu đi chút kinh nghiệm giang hồ, lại vô cùng thiện lương. Người có điều không biết, tình hình sư đệ ta tuy nóng nảy, nhân phẩm tương đối có vấn đề. Đối lập với hình dáng văn nhược của hắn là lòng dạ độc ác, đối với chuyện bản thân nhận thấy không có phần thắng thì dù có tàn nhẫn, cũng sẽ không tự mình mạo hiểm gây chuyện. Hơn nữa nếu như muốn uống máu luyện công, cũng phải uống suốt ba năm, một hài đồng bảy tuổi sẽ không chịu nổi sự hành hạ như vậy, chỉ bằng đợi Trầm công tử mười bảy tám tuổi thì không còn vấn đề gì nữa.”

Trầm Tĩnh Chu lấy làm kinh hãi, nói: “Muốn uống máu ta ba năm? Ta đây coi như là một thanh niên trai tráng hai mươi tuổi cũng sẽ uống đến chết.” Nói xong vươn tay đến, rồi so với một vóc dáng của tráng hán, Khúc Thiên Hồng nhìn hắn, không cười không được.

Hạc Mai lão nhân cũng cười nói: “Nếu như lấy huyết đúng cách, uống trên ba năm là chuyện cực kỳ dễ dàng, nhưng Trầm công tử chắc chắn là nguyên khí đại thương. Kính Tùng một mực tổn công chờ cơ hội, hắn muốn tìm một người gan dạ là kẻ thù của Tuyệt y giáo, một người vừa có công phu vừa có thể lực, mà Kính Tùng lại muốn đặt mình ngoài chuyện này. Vừa lúc đó giáo chủ nhất thống giang hồ, Âu Dương minh chủ cùng toàn thể bang phái Giang Nam thần phục giáo chủ, Kính Tùng nghĩ rằng tất sẽ có người muốn tạo phản.

Đầu tiên hắn tìm đến Âu Dương Khiếu, nhưng Âu Dương Khiếu lại cực kỳ e ngại giáo chủ, vì vậy hắn lại tìm tới kẻ khôn ngoan sắc sảo, võ công cũng cực cao, Phó minh chủ. Hai người quả thật ăn ý với nhau, Kính Tùng đã đem chuyện Trầm công tử từng ăn qua cỏ linh chi nói cho Phó minh chủ, còn nói cho hắn biết chỉ cần uống máu một ngày, công lực sẽ tăng tiến bằng mấy năm. Những chuyện về sau này, Trầm công tử cũng biết rồi, nhưng Kính Tùng không ngờ tới, Trầm công tử được người cứu nhanh như vậy, hơn nữa còn cùng Tuyệt y giáo có liên hệ sâu sắc. Lúc ấy Kính Tùng đã hoài nghi Trầm công tử cùng giáo chủ hoặc Thiên Phong Đường chủ có tư giao hay không. Đại hội võ lâm ngày ấy, hắn trà trộn trong đó, nhìn thấy Trầm công tử hành động dị thường, sau lại thấy Trầm công tử bị Tuyệt y giáo bảo vệ, tâm tư liền càng lại sáng tỏ, vì vậy hắn tương kế tựu kế, dùng Trầm công tử làm mồi hạ độc. Hắn võ công rất cao, vận khí cũng không tồi, tránh được tai mắt của thuộc hạ giáo chủ, gặp được Trầm công tử. Nhưng hắn thật sự quá mức tiện lợi, đối với công tử là con của ân nhân cứu mạng lại có thể xuống tay hạ độc thủ. Nhưng hắn lại chưa từng đoán được một việc, giáo chủ thần công cái thế, sao có thể để hắn làm thương tổn chứ. Về phần báo ứng sau này của Kính Tùng cũng là hắn tự chuốc lấy thôi.”

Trầm Tĩnh Chu nhớ tới Khúc Thiên Hồng từng nói, giáo chủ Tuyệt y giáo đã uống thần dược bách độc bất xâm thân, hắn liếc mắt nhìn Hạc Mai lão nhân một cái, những lời này không nói ra, nghĩ thầm: “Người trong giang hồ tâm tư hiểm ác, không thể đối với người không rõ lai lịch mà nói hết ra sự thực.”

Hạc Mai lão nhân nói tiếp: “Nhưng lòng ta vẫn nhớ mãi không quên việc này, nhất định phải cùng giáo chủ nói rõ, nhưng rốt cuộc dù không hài lòng với hành động của Kính Tùng nhưng đối với hắn vẫn còn chút thương xót, cũng biết dựa vào Kính Tùng, tuyệt đối không cách nào làm thương tổn giáo chủ, đáy lòng vẫn muốn cùng giáo chủ tỷ thí một phen, vả lại trong đầu luôn tồn tại ý niệm Tuyệt y giáo thần thông quảng đại, có lẽ độc tố trong người Trầm công tử đã được áp xuống, vẫn chưa bị độc phát bỏ mình cũng chưa biết chừng, hoặc có thể vì muốn giải độc cho công tử mà tới nơi này. Vì vậy ta dốc lòng suy nghĩ, rốt cục tìm được biện pháp giải độc. Nhưng chúng ta từng bị Long giáo chủ bắt phải thề độc tới cuối đời cũng không thể rời khỏi Tuyệt sơn, mà Long giáo chủ cũng đáp ứng không bao giờ nói với người thứ hai. Suy nghĩ làm cách nào thỉnh giáo chủ đến đây, ai ngờ giáo chủ thần thông quảng đại, suy đoán chân tướng sự việc không sai chút nào, còn tra được nơi lão hủ đang sống, thật sự là làm cho ta bội phục sát đất. Sau khi giáo chủ

đến nơi đây, sư huynh đệ hai người chúng ta không nhịn được, muốn chứng kiến thần công của giáo chủ, thật sự là làm cho người ta không còn lời nào để ngợi khen. Trầm công tử cũng là một quân tử khiêm tốn, âm nhĩ*, nhân hậu. Lão hủ có thể nhìn thấy nhị vị, cũng đã sống thỏa cuộc đời này.” Nói xong thở dài một hơi.

*âm nhĩ: ôn hòa, thanh cao

Trầm Tĩnh Chu cười nói: “Tiền bối giải độc cho ta, ta không biết nói lời cảm ơn như thế nào cho phải, sao có thể dập bàn măng to chứ?”

Hạc Mai lão nhân cười khỏ nói: “Trầm công tử vô tội trúng độc, bị Kính Tùng lợi dụng, độc này khi phát tác sẽ vô cùng đau đớn, công tử nhanh như vậy đã không nhớ rõ? Chỉ có thể nói công tử vốn là đại nhân có đại lượng thôi. Còn có một chuyện, thật sự khó có thể mở miệng...” Nói tới đây, nhìn mắt Khúc Thiên Hồng. Khúc Thiên Hồng nói: “Tiền bối thỉnh nói thẳng.” Hạc Mai lão nhân nói: “Lúc này tuy tính mạng Trầm công tử đã không còn gì đáng ngại, nhưng dư độc trên người qua ba tháng mới có thể hoàn toàn tiêu trừ. Trong ba tháng này, tuyệt đối không thể cưỡng chế dục hỏa, nếu không sẽ lại tái phát, qua ba tháng này thì có thể yên tâm. Nhưng độc này với kịch độc là không gì khác biệt, chỉ cần là người từng trúng độc, cả đời sẽ không cách nào sinh con.” Nói xong một tiếng thở dài.

Trầm Tĩnh Chu nghe xong, ngồi thẩn ra, nói không ra lời. Khúc Thiên Hồng đứng lên nói: “Như thế, đa tạ ân cứu mạng của tiền bối.” Nói xong nâng Trầm Tĩnh Chu dậy, chậm rãi tiêu sái đi ra.

11. Chương 11

Vô cùng cảm ơn bạn MeteoraX vì đã giúp mình chú giải những đoạn thơ trong chương này.

Hai người trở lại thuyền lớn, Trầm Tĩnh Chu thủy chung ngơ ngác không nói lời nào, Khúc Thiên Hồng nhẹ nhàng ôm lấy hắn: “Thật sự không thể buông người ra được.”

Trầm Tĩnh Chu tựa hồ không nghe thấy, qua hồi lâu mới nói: “Người thiên tân vạn khổ dẫn ta đến đây lại vì ta chịu nhiều khổ cực như vậy, có cái gì đối với ta không được?”

Khúc Thiên Hồng nghiêm mặt nói: “Tất cả việc này đều có nguyên nhân từ ta, bọn họ ngay từ đầu tìm người hại chính là ta không phải người. Là ta làm phiền người, người không nên cảm kích ta.”

Trầm Tĩnh Chu hình như vẫn không nghe thấy.

Khúc Thiên Hồng thấp giọng nói: “Hạc Mai lão nhân nói như thế, người cũng nghe thấy rồi, cho dù người chán ghét ta đến thế nào trong ba tháng này ta sẽ không thả người đi. Người luôn luôn ru rú trong nhà, vậy ta mang người bước chân vào giang hồ, xem hết những chuyện kỳ lạ, thưởng thức những thú vui trong thiên hạ, thấy thế nào?”

Trầm Tĩnh Chu nghe y nói “Bước chân vào giang hồ”, trong lòng liền động.

Khúc Thiên Hồng còn nói thêm: “Không nên suy nghĩ bậy bạ, chuyện sau này để sau này tính.”

Trầm Tĩnh Chu miễn cưỡng gật đầu. Chỉ thấy hướng thuyền lớn đi không giống như lúc đến, thời gian đi hình như cũng dài hơn trước, không nhịn được hỏi: “Đang đi đâu vậy?”

Khúc Thiên Hồng cười nói: “Khi đi chúng ta chỉ một lòng muốn đến đây, bây giờ thay đổi mục tiêu, sẽ đi hướng khác. Từ nơi này nếu quay về Tuyết y cung mặc dù xa hơn một chút nhưng nếu quay về Trầm viên đường đi sẽ gần hơn, khí hậu cũng ấm áp hơn nhiều, lại vừa náo nhiệt, ta mang người hảo hảo đi chơi thưởng ngoạn.”

Trầm Tĩnh Chu nghe y nói “Trầm viên”, rốt cục cao hứng mỉm cười.

Hai người xuống thuyền, giáo chúng không nói một lời lập tức quay đầu thuyền rời đi, không biết hướng đến nơi nào.

Trầm Tĩnh Chu quay đầu nhìn, chỉ thấy hai người đang đứng ở một thị trấn thật lớn, tiếng người huyên náo, sôi động và náo nhiệt. So với Trầm viên nơi mình sinh sống có tiểu kiều nước chảy quả thật không giống chỗ nào, so với Tuyết y giáo u tĩnh thanh nhả lại càng khác biệt. Người đi đường chỉ mặc áo đơn, so với kia Thiên Vực Tuyết sơn quả thật ảm áp hơn nhiều.

Khúc Thiên Hồng đi mua hai con ngựa, cười nói với Trầm Tĩnh Chu: “Người có thể lên ngựa không? Hay là để ta đỡ người?” Trầm Tĩnh Chu bình thường thường luôn nhốt mình trong phòng, *** thần buồn bực, lúc này đi ra bên ngoài, chỉ cảm thấy mọi chuyện đều mới mẻ, nói: “Để ta thử xem.” Cuối cùng nhớ lại khi còn bé đã từng nhìn thấy người khác cưỡi ngựa, vì vậy cũng dễ dàng leo lên lưng ngựa. Khúc Thiên Hồng vỗ tay khen ngợi, cười nói: “Hảo!” rồi bản thân cũng nhảy lên lưng ngựa, Trầm Tĩnh Chu chưa bao giờ nhìn thấy y kỳ mã, lúc này thấy tay áo y tung bay phấp phới, một tay nắm dây cương, thần thái tiêu sái tuấn dật, không khỏi nhìn không chớp mắt, Khúc Thiên Hồng hướng hân mĩm cười, nói: “Đi thôi!”

Hai người chậm rãi mà đi, cưỡi ngựa một lúc, rồi lại xuống đi một đoạn, Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy mọi chuyện đều mới mẻ, không hỏi không được, Khúc Thiên Hồng cũng rất kiên nhẫn trả lời. Trầm Tĩnh Chu càng nghe càng cao hứng, kỳ thật ở sâu trong nội tâm, đối với chuyện lấy vợ sinh con cũng không mấy để ý, nhưng nghĩ đến mình vốn là con trai độc nhất của cha mẹ, sợ cha mẹ chịu không được đả kích này mà thôi. Giờ phút này nghe Khúc Thiên Hồng cùng mình nói chuyện trời đất, chuyện kia cũng không nghĩ đến nữa, nghĩ thầm trời không tuyệt đường người, cho dù nhận nuôi một hài tử cũng được.

Qua một lúc sau, Trầm Tĩnh Chu nói với Khúc Thiên Hồng: “Người có biết ta thường mơ ước điều gì không?” Khúc Thiên Hồng nói: “Những chuyện này đoán không ra.” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười nói: “Bước chân vào giang hồ, bênh vực những kẻ yếu thế để mỗi người đều gọi ta là Trầm đại hiệp.” Khúc Thiên Hồng đột nhiên quay đầu đi, hai mắt nhìn mặt đất, Trầm Tĩnh Chu thấy bả vai y có chút run rẩy, hỏi: “Người làm sao vậy? Cảm giác có gì không ổn sao?” Khúc Thiên Hồng quay đầu, nghiêm mặt nói: “Trầm đại hiệp, người lương thiện, nhân từ, hành vi hiệp nghĩa khiến tại hạ bội phục.” Trầm Tĩnh Chu phá lên cười, thầm nghĩ chỉ có ở trước mặt y mới có thể nói như thế, nếu là ở nhà, chắc chắn sẽ bị mắng cho một trận nên thân.

Buổi tối hôm ấy, hai người ở tại khách ***, Khúc Thiên Hồng đang đọc sách, khi ngẩng đầu thấy Trầm Tĩnh Chu ngồi ở trước bàn, đối mặt với giấy Tuyên Thành mà suy nghĩ xuất thần, trong lòng có cảm giác kỳ quái, nhưng cũng không hỏi.

Đột nhiên nghe Trầm Tĩnh Chu thấp giọng nói: “Người lại đây một chút.” Khúc Thiên Hồng nghe vậy, liền buông sách đi tới.

Trên tay Trầm Tĩnh Chu cầm một cây bút, cũng không nhìn Khúc Thiên Hồng, thấp giọng hỏi: “Người buồn ngủ sao? Ta ngủ không được.” Khúc Thiên Hồng hỏi: “Có phải không thoải mái?” Trầm Tĩnh Chu khẽ lắc đầu, vẫn kiên trì hỏi: “Người muốn nghỉ một chút sao?” Khúc Thiên Hồng thấy lúc nói chuyện hân vẫn không nhìn mình, đang định trêu chọc hai câu, nghĩ lại, liền nhịn xuống không nói, chỉ ôn tồn hỏi: “Có phải muốn ta cùng người ngủ?” Trầm Tĩnh Chu đỏ mặt lên, vội vàng lắc đầu nói: “Không phải! Ta nghĩ mời người viết chữ cho ta, lại sợ quấy rầy đến việc nghỉ ngơi của người.” Khúc Thiên Hồng nghe hân nói như vậy, liền ngồi ở hân bên cạnh, nói: “Ta sẽ không ngủ sớm như vậy, người muốn cùng ta nói chuyện đến khuya cũng được.” Cầm lấy bút trong tay Trầm Tĩnh Chu hỏi: “Viết cái gì?” Trầm Tĩnh Chu hơi do dự, nói: “Ngày đó tại Cẩm Tâm các, ta thấy trên tường người có trên một bức tự. Sau lại thấy chữ người viết trên cây. Ta rất thích, chỉ không biết người dùng loại này bút pháp nào để viết ra?” Khúc Thiên Hồng mỉm cười, nói: “Chữ ta viết cũng không đẹp, cũng chỉ có người mới thích.” Trầm Tĩnh Chu trong lòng giật mình, rồi lại không biết phản bác như thế nào, trong lòng nói: “Chữ viết của người thật sự rất đẹp đó.”

Khúc Thiên Hồng cầm bút trong tay, không bao lâu múa trên mặt giấy, Trầm Tĩnh Chu ngồi một bên, cẩn thận nhìn nét bút đưa qua, chờ y viết xong, liền cầm lấy bút, phỏng theo như vậy mà tập viết. Khúc Thiên Hồng thấy bộ dạng hân nghiêm túc, nhẹ nhàng nói: “Chuyện này chỉ cần xem cho biết, không cần chăm chú như vậy. Ngàn vạn lần không nên quá mệt mỏi.” Trầm Tĩnh Chu hình như không nghe thấy, vẫn từng chút từng chút luyện tập.

Khúc Thiên Hồng yên lặng nhìn hân, qua một trận, thấy hân vẫn ở nơi đó cẩn thận tập chép tự, đột nhiên

hai trông mắt nóng lên, vội vàng quay đầu.

Qua hồi lâu, Trầm Tĩnh Chu thở dài, nói: “Tại sao học như thế nào cũng không giống.” Lời tuy nói như thế, nhưng tay lại thủy chung không dừng lại.

Trầm Tĩnh Chu ở trên bàn cẩn thận viết, đột nhiên cảm giác được có một bàn tay nhẹ nhàng nắm tay mình, chậm rãi từng nét từng nét đưa tới. Trên mặt Trầm Tĩnh Chu nóng lên, cảm thấy mơ hồ không nhận ra là đang viết cái gì. Qua một trận, Khúc Thiên Hồng buông xuống bút, thấp giọng nói: “Không cần khổ cực như vậy, nghỉ ngơi sớm đi.” Trầm Tĩnh Chu gật đầu.

Ngày kế, hai người lại bắt đầu đi, khi bóng tối buông xuống đã tới rồi một thị trấn thật lớn.

Hai người tại khách *** sắp xếp hành lý, phân phó chủ quán hảo hảo cho ngựa ăn, rồi lững thững đi ra ngoài.

Trên đường đi loanh quanh một hồi, thấy thị trấn này rất lớn, cực kỳ phồn hoa, thuận miệng hướng người qua đường hỏi thăm, nguyên lai nơi đây tên là Thạch Kiều trấn, người qua đường kia có chút miệng lưỡi, thao thao bất tuyệt nói: “Nhị vị công tử ước chừng không phải người địa phương? Các người có điều không biết, ngày mai bốn thành mười hai tài tử đẹp nhất sẽ ở Yên đình tỷ thí, mười hai vị công tử này đều là những người nổi danh phong lưu, văn nhã. Bất quá ta hôm nay nhìn thấy nhị vị, mới biết được tuần mỹ thiếu niên đích thực là như thế nào. Nhị vị công tử nếu không tin, ngày mai nhân tiện đi qua xem thử thế nào? Ta tin rằng nhị vị so với bọn họ chắc chắn hơn xa.” nói một phen khiến cả hai người đều mỉm cười.

Trở lại khách ***, tắm rửa sạch sẽ, Khúc Thiên Hồng ở trong phòng đọc sách, thấy Trầm Tĩnh Chu vẫn muốn viết chữ, liền nói: “Người khó có khi nào xuất môn, ngày mai còn không mau chân đến xem náo nhiệt?” Trầm Tĩnh Chu cũng có chút động tâm, gật đầu. Đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nói: “Người ngoài hành tẩu ở bên như vậy, không sợ nhân vật giang hồ nhận ra người?” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Không dễ dàng như vậy, người từng gặp qua ta không phải bang chủ thì cũng là môn chủ, bọn họ cũng có chuyện khó lòng mà rong chơi được như thế này. Đều là tọa trấn một phương, tác uy tác phúc*.” Trầm Tĩnh Chu cười nói: “Người cũng không phải giống họ sao? Chỉ sợ mấy người tác uy tác phúc này thấy người ngay cả thở mạnh cũng không dám.” Khúc Thiên Hồng cũng cười nói: “Chúng ta dĩ nhiên đều là những kẻ tà ác. Cho nên Trầm đại hiệp càng phải đảm nhận trọng trách nặng nề, diệt ác trừ gian, vì dân trừ hại a.” Trầm Tĩnh Chu rốt cục không nhịn được phá lên cười ha ha.

* tác uy tác phúc: làm mưa làm gió

Ngày kế tỉnh lại, hai người thay đổi một chút, chọn mặc đồ y, rồi đi đến Yên đình. Thấy trước đình là một mảnh đất trống thật lớn, người đứng không ít. Trầm Tĩnh Chu cùng Khúc Thiên Hồng ăn mặc cực kỳ mộc mạc, lại trốn trong đám người, cũng không ai chú ý. Sau một lúc lâu, chỉ thấy mọi người xôn xao một trận thật lớn, nguyên lai trên đài cao một nữ tử thướt tha đi ra.

Mặc dù dung mạo nữ tử này đến mức thập phần xinh đẹp, nhưng cũng có bảy tám phần tư sắc, cũng xem như là một mỹ nhân. Nàng mặc sa la y* mỏng manh, ôm tỷ bà lẳng lặng ngồi xuống, mặc dù không phải rất đẹp nhưng lại có một loại phong tư riêng. Thấy mọi người phía dưới xôn xao, ồn ào không cách nào có thể đàn được, chỉ thấy nàng che miệng cười khẽ, nhất thời phong thái quyền rũ, xinh đẹp lộ ra khiến những người phía dưới đang xôn xao cũng nhanh chóng trở nên yên lặng.

*sa la y: một loại vải làm bằng lụa

Nữ tử sửa sang lại la y, nhẹ nhàng, uyển chuyển đứng lên cúi chào, rồi lại ngồi xuống, nghiêng đầu yên lặng xuất thần, sau một lát, những ngón tay mang ngân giáp bắt đầu lay động, tiếng tỷ bà vang lên, giống như tiếng suối trong vắt đang chảy qua, cực kỳ êm tai.

Tiếng ngân ngân nga vang lên trong gió: “Lâu tiền tương vọng bất tương tri, mạch thượng tương phùng cự tương thức? Tá vấn xuy tiêu hướng tử yên, tăng kinh học vũ độ phương niên. Đắc thành bỉ mục hà từ tử, nguyện tổ uyên ương bất tiện tiên. Bỉ mục uyên ương chân khả tiện, song khứ song lai quân bất kiến?...”*

*Đây là một đoạn trong Trường An cổ ý của Lư Chiêu Lân. Vì không tìm thấy bản dịch thơ nên ta để nguyên phần Hán Việt.

Đây vốn là một bản trường thi, nàng lại chỉ chọn đoạn này chậm rãi xướng lên. Nghe giọng xướng nhu mì, uyển chuyển như gió nhẹ thổi trên mặt nước tạo nên những gợn sóng nhỏ lăn tăn, hơn nữa nữ tử này rất có phong tình, trời sinh một cỗ mỹ thái, dưới đài có lẽ một hơn phân nửa người ở đây tuy không hiểu nàng xướng gì, nhưng đều nhìn không chớp mắt, im lặng như tờ.

Trầm Tĩnh Chu yên lặng lắng nghe, trong lòng xuất hiện những xung động nhỏ triền miên không dứt, cũng không biết loại tâm tư này từ đâu mà có, vừa quay đầu thấy Khúc Thiên Hồng nhìn lướt qua mình liền đỏ mặt.

Nàng xướng hết một khúc, dưới đài nổi lên một trận hưởng ứng sôi nổi. Nàng cúi đầu tạ ơn rồi lập tức lui ra.

Tiếp theo một nữ tử khác đi lên, tướng mạo tuy bình thường, nhưng có làn da trắng muốt, đứng trên đài cất lên tiếng nói líu lo: “Mời Vương công tử.”

Có tiến ti trúc vang lên, sau đó một vị thiếu niên công tử tay cầm chiết phiến nhũ vàng từ từ đi lên, ấn tượng đầu tiên khi vừa nhìn vị công tử này là một người màu mè, nhìn kỹ thì thấy ngũ quan cũng không mấy đoan chính.

Vị Vương công tử kia buông chiết phiến, đưa tay cầm lấy cây sáo bằng bạch ngọc, lắc đầu ảo não ngâm: “Nhà ai sáo ngọc tiếng mơ màng, theo gió xuân vào khắp Lạc-dương.”* Ngâm xong, liền ung dung thổi sáo.

*Đây là 2 câu đầu trong bài Xuân dạ Lạc thành văn dịch của Lý Bạch, bản dịch thơ của Đỗ Bằng Đoàn & Bùi Khánh Đản. Nguồn: hoasontrang.us/tangpoems/duongthi.php?loi=285

Tuy rằng Trầm Tĩnh Chu không xuất thân trong gia đình quan lại, nhưng cũng là con nhà gia thế, từ nhỏ đã hưởng sự giáo dục từ những sư phụ giỏi nhất, mặc dù hẳn không học võ, nhưng cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú đều *** thông. Lúc này nghe vị công tử kia thổi một khúc nhạc, rõ ràng là bài “Lạc Mai”, không khỏi mỉm cười. Đây cũng chính là khúc nhạc mà hẳn thường thổi, chỉ không biết đã bao lâu không chạm vào cây sáo, nhớ tới ngày ấy Khúc Thiên Hồng thần hồ kỳ kỳ, lại vô ý mà quay sang nhìn.

Nghe xong một đoạn lại có cảm giác kỳ quái, nói khẽ với Khúc Thiên Hồng nói: “Sao ta thấy đoạn nhạc này hình như có chút kỳ quái.” Khúc Thiên Hồng nhin cười, thấp giọng nói: “Ta biết “Lạc Mai”, chỉ không biết khúc nhạc vị công tử này thổi tên là gì.” Trầm Tĩnh Chu thấy hắn nói như vậy, nhất thời không nhin được chút nữa là cười thành tiếng, may mà cuối cùng kịp thời nhin xuống.

Sau khi kết thúc khúc nhạc, bên dưới cũng có một trận vỗ tay hoan hô, cô nương kia nói: “Khúc nhạc này quả thật chỉ có ở trên trời, nhân gian đâu mấy người có diễm phúc được nghe. Đa tạ diệu khúc của Vương công tử.” Vương công tử chấp tay tạ ơn, trên mặt thần sắc cực kỳ đắc ý.

Cô nương kia lại nói: “Mời Lý công tử.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy một vị công tử cao gầy đi lên, vị này sảo mi khổ kiếm, nàng mỉm cười nói: “Lý công tử đã nhiều năm mặt ủ mày chau, bỗng thành mọi người đều biết. Xin hỏi công tử có chuyện gì buồn bực không vui sao?” Lý công tử thở dài, nói: “Ta chán ghét trần thế nhiều nhường, chỉ hy vọng tìm một nơi núi rừng yên tĩnh, trở thành một ẩn sĩ thanh cao.” Nàng nghiêm nghị nói: “Công tử quyết tâm lớn lao, thật sự khiến kẻ khác bội phục. Chỉ không biết hôm nay công tử dâng lên tài nghệ là...?” Lý công tử vẫn thở dài một tiếng, nói: “Ta sẽ vẽ một bức tranh thủy trúc, ký thác chí hướng cuộc đời này.” Sau đó gia phó của vị Lý công tử này đưa lên văn phòng tứ bảo, Lý công tử liền chấm mực, bắt đầu vẽ tranh.

Trầm Tĩnh Chu thấy bức tranh thủy trúc kia hình thù lạ lùng, vô cùng kỳ dị, thật sự không thể nhin được nữa, nói với Khúc Thiên Hồng: “Người đứng che phía trước ta đi.” Khúc Thiên Hồng không biết hắn muốn làm gì, theo lời hắn đứng che phía trước, Trầm Tĩnh Chu chậm rãi dựa vào lưng y, Khúc Thiên Hồng trong lòng lay động, không rõ kẻ luôn ngược ngung như hắn vì sao lại đột nhiên thân mật với mình trước bàn dân thiên hạ như thế này. Nhưng y phát hiện Trầm Tĩnh Chu dựa trên lưng mình cười không dứt, nguyên lai hẳn không muốn ở trước mặt mọi người thất lễ cười to, không thể làm gì khác hơn là nhờ Khúc Thiên Hồng làm tấm bia chắn phía trước.

Khi đang cầm lấy quần áo Khúc Thiên Hồng cười đến phát run, chợt nghe Khúc Thiên Hồng thấp giọng nói: “Có trò hay, có trò hay, không nên bỏ qua, mau nhìn.” Trầm Tĩnh Chu tò mò, lại ngược mắt nhìn lên,

rất cục cũng không nhin được, cười thành tiếng.

Trên đài xuất hiện một vị công tử trên người kim quang lấp lánh khiến hai mắt mọi người không mở lên nổi, vị công tử này mặt ngăm đen, tướng mạo thật sự không thể nói đẹp mắt, chỉ nghe vị công tử lớn tiếng nói: “Các người đều là công tử văn nhược, tay trái gà không chặt. Tổng khuê ta tuy không phải xuất thân từ võ lâm thế gia, nhưng bái được sư phụ, từ khi bước chân vào giang hồ tới nay chưa từng có địch thủ.” Cô nương kia hé miệng cười nói: “Tin tưởng không bao lâu sau, thiên hạ đệ nhất võ công không phải ai khác ngoài Tổng công tử. Chỉ là không biết hôm nay công tử dâng lên tài nghệ gì làm cho chúng ta đại khai nhãn giới?” Tổng Khuê lớn tiếng nói: “Ta sẽ tự mình múa một bộ kiếm pháp kinh thế*.” Nói xong hào khí tận trời đích uống một chén rượu, sau đó tiện tay ném xuống đất, lớn tiếng quát to rồi bắt đầu múa kiếm.

*kinh thế: ta nghĩ là nó nằm trong cụm “kinh thế hải tặc” tức là muốn kẻ khác phải kinh ngạc, sợ hãi

Trầm Tĩnh Chu nhin cười nói với Khúc Thiên Hồng: “Người này võ công như thế nào?” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Ta dạy cho người một canh giờ, người có thể đánh hấn tan tác tôi bởi.”

Hai người đứng ở đó vừa xem vừa cười, thật là vui vẻ. Trầm Tĩnh Chu nhin xung quanh một hồi, rồi liếc mắt một cái nhin Khúc Thiên Hồng, gập y vẫn đang nhin trên đài, cười không dứt, trong lòng thầm nghĩ: “Nguyên lai khi người này cười rộ lên, lại trong sáng đáng yêu như vậy, không còn một chút bóng dáng nào của ma giáo giáo chủ cả.”

Hai người xem hơn nửa canh giờ, chỉ thấy trò hay thay nhau nổi lên, kẻ khác ôm bụng cười, cũng thấy rằng chuyển đi này không tệ. Thật vất vả mười hai vị công tử cũng diễn xong, lại một trận võ tay rung trời vang lên, sau đó khi mọi người đang chuẩn bị đi về, chợt nghe một âm thanh trong trẻo: “Cái đám tài tử vô dụng như thế này, cả đám người không đáng giá một văn!” Lời còn chưa dứt, trước mắt một bóng người mặc hoa phục phi thân lên đài. Mọi người chăm chú nhin lên, chỉ thấy nam tử kia mặt như quan ngọc, tuổi còn rất trẻ, vẻ mặt hăng hái. Mười nhị công tử kia nhất thời cùng lộ ra vẻ mặt khinh thường. Những người đang đứng dưới đài nghe nam tử này ăn nói kiêu ngạo, không lưu tình, không ít người bắt đầu nhú mày. Tuy nói mười hai vị công tử này không ra sao, nhưng đều là con nhà quyền quý tại nơi này, nói sao thì cũng muốn tán tụng một chút, dù gì khen một tiếng cũng không chết ai, cũng không ảnh hưởng gì tới mình, hà tất nhất định phải nói thật ra? Trầm Tĩnh Chu vốn bản tính thiện lương, đồng thời có giáo dục cao, tuy nói đối với mười hai người này khinh thường, nhưng cũng không muốn dạy dỗ người khác, ra mặt chỉ trích, lúc này thấy vị công tử kia nói chuyện sảng khoái, cũng hiểu được có chút thú vị, khi quay sang nhin Khúc Thiên Hồng, thấy y cũng đang mỉm cười nhin vị công tử trên đài kia.

Vị công tử kia mặc dù trên người mặc quần áo hoa diễm, nhưng không tục khí, đưa mắt lạnh lùng nhin mười hai vị công tử đang ngồi trên đài, cười lạnh không nói. Tiểu cô nương có làn da trắng muốt kia lại không sợ chút nào, hé miệng cười nói: “Vị công tử này khẩu khí thật lớn, vậy cũng mời người hiến nghệ, để cho mọi người được thưởng thức.” Lời nói này rất sắc sảo, vị công tử trẻ tuổi vừa cười lạnh vừa nói: “Ta cũng không có tài nghệ gì khác, chỉ là đem những tài nghệ đã thể hiện lúc trước của những vị tài tử này thể hiện lại thôi!” Tất cả mọi người đều xôn xao.

Chỉ thấy vị công tử kia thật sự diễn lại từ đầu, đem những thứ tài nghệ loạn thất bát tao từng cái từng cái thể hiện lại, nhưng người này quả thật cao thủ, những tài nghệ loạn thất bát tao này dưới sự thể hiện của hấn lại trở nên cực kỳ đặc sắc. Nhất là bộ kiếm pháp của Tổng công tử, lại càng làm cho mọi người không thể dứt mắt ra, múa đến cuối cùng, dưới đài nổi lên một tràng pháo tay kinh thiên động địa.

Khúc Thiên Hồng vẫn mỉm cười nhin, đột nhiên nói với Trầm Tĩnh Chu: “Chúng ta trở về đi thôi.” Trầm Tĩnh Chu cũng cảm giác bắt đầu nóng không chịu, liền theo y đi ra khỏi đám người, lúc đi ngang qua đài, hình như cảm thấy Khúc Thiên Hồng liếc mắt một cái nhin về hướng đài cao.

12. Chương 12

Hai người trở lại khách ***, uống chén trà, nhìn thất sắc trời bên ngoài đã nhá nhem tối, trên cửa đột nhiên truyền đến gõ nhẹ.

Khúc Thiên Hồng nói: “Cửa không đóng, mời vào.” Cửa chậm rãi được mở ra, Trầm Tĩnh Chu có một chút ngây người, nguyên lai người tới người chính là vị công tử ngạo mạn vừa rồi lên đài diễn nghệ. Nhưng lúc này cung cần* dị thường, đi tới trước mặt Khúc Thiên Hồng, vừa cúi lạy vừa nói “Thuộc hạ Vạn Sĩ Vân, tham kiến giáo chủ.” Khúc Thiên Hồng mỉm cười nói: “Không cần đa lễ, đứng lên đi.” rồi lại hướng Trầm Tĩnh Chu mỉm cười nói: “Đây là Thiên Vân Đường chủ của Tuyệt y giáo, trên giang hồ mọi người gọi là Vạn Sĩ Vô Thương.”

*cung cần: kính cần và trang trọng

Trầm Tĩnh Chu vừa nghe xong, không khỏi ngây người. Nguyên lai lúc hắn ở nhà, đã hơn một lần nghe mọi người nhắc tới Vạn Sĩ Vô Thương, người này hành tung không xác định, vốn là đạo tặc nhưng những gia đình phú hào bình thường sẽ không hạ thủ mà chỉ chuyên đi trộm lấy những bảo vật quý hiếm trong hoàng cung thâm sâu. Tuy những gia đình phú hào bình thường biết những tài vật trong nhà mình chưa chắc đã lọt vào mắt người này nhưng vẫn luôn cảm thấy bất an, run sợ. Nếu nói người trong giang hồ nghe thấy tên Tuyệt y giáo liền biến sắc, thì quan phủ và những gia đình phú hào chính là nghe thấy tên Vạn Sĩ Vô Thương liền biến sắc. Lúc này chính tai nghe được người này là Vạn Sĩ Vô Thương, ban ngày chứng kiến một vị công tử tuổi trẻ tài cao đã khiến hắn kinh sợ, giờ thấy người này hướng Khúc Thiên Hồng tự xưng thuộc hạ lại khiến hắn càng thêm kinh sợ, thật sự là bị kích động, hồi lâu nói không nên lời.

Khúc Thiên Hồng cười nói: “ Cái tính thẳng như ruột ngựa của ngươi vẫn không đổi được, ngay cả loại sự tình này cũng xen vào. Tỳ bà Thánh Thủ mời một đồng ngu ngốc như vậy đến diễn nghệ, đơn giản chính là muốn ngươi xuất hiện. Quả nhiên ta đoán trúng.” Vạn Sĩ Vô Thương cười nói: “Sao ta lại không biết nàng vẫn luôn đứng quan sát chứ, nhưng người nữ nhân này quả thật rất thú vị. Tuy nói khi nhần tâm có thể uy hiếp tính mạng người khác, nhưng tới thời điểm quan trọng đều khiến mọi người vui vẻ, khiến ta chơi vui vô cùng.” Khúc Thiên Hồng mỉm cười lắc đầu, nói: “Nàng vì muốn ngươi xuất hiện, lại có thể tự mình lên đài diễn nghệ, tự mình đàn một thủ khúc trăm năm khó gặp, cũng xem như không tồi.” Vạn Sĩ Vô Thương cười ha ha, nói: “Nếu không phải vì thủ khúc này, ta đã không xuất hiện. Chỉ không biết lần này nàng nhận tiền của nhà nào, muốn diệt trừ ta.” Khúc Thiên Hồng nói: “Nàng cũng không phải người thập ác không thể tha thứ.” Vạn Sĩ Vô Thương cười nói: “Giáo chủ yên tâm. Thuộc hạ không dám tùy tiện giết người. Cùng này nữ tử đầu trí đầu dũng, cũng là một chuyện vui mà.”

Sau đó Vạn Sĩ Vô Thương còn nói tới những chuyện thú vị mà mình từng trải qua, Khúc Thiên Hồng cũng mỉm cười lắng nghe, Trầm Tĩnh Chu thấy Vạn Sĩ Vô Thương khi nói chuyện mi phi sắc vũ*, cùng Khúc Thiên Hồng thường thường vỗ tay cười to, trong lòng không khỏi có chút kỳ quái. Mỗi thuộc hạ của Khúc Thiên Hồng đều đối với y cung cần dị thường, chỉ duy nhất cái vị Vạn Sĩ Vô Thương này là cử chỉ tùy ý. Khi nhìn, chỉ thấy nhất cử nhất động của người này đều sôi nổi, hoạt bát, khi cười khi tựa hồ có thể làm người khác cười theo, khi giận cũng có thể khiến kẻ khác giận cùng, thẳng thắn cởi mở, hoạt bát cực kỳ. Trầm Tĩnh Chu cũng bị câu chuyện của người này hấp dẫn, nghe tới những đoạn thú vị cũng nở nụ cười, thầm nghĩ: “Người này quả là một người thú vị không dễ gì tìm được. Chỉ sợ dù nghe hắn nói ba ngày ba đêm, cũng không thấy chán.”

* mi phi sắc vũ: mặt mày hớn hở, tươi như hoa

Vạn Sĩ Vô Thương đối với Trầm Tĩnh Chu lúc đầu cũng rất khách khí, nhưng sau vài ba câu nói thì đã đối với hắn như một người bằng hữu quen biết đã lâu. Ba người còn nói chuyện một lúc nữa, sau đó Vạn Sĩ Vô Thương thấy sắc trời đã tối, nói với Khúc Thiên Hồng: “Nguyệt hắc phong cao, thủ hạ đi đối phó tỳ bà *** vậy!” Nói xong cúi lạy rồi mới cáo từ. Khúc Thiên Hồng mỉm cười lại nói với hắn mấy câu, sau đó mới đóng cửa phòng, trên mặt vẫn có ý cười, đối với Trầm Tĩnh Chu cười nói: “Tính cách hắn luôn luôn như thế, thích nói chuyện, huống chi chúng ta đã thật lâu chưa gặp mặt.” Trầm Tĩnh Chu cười nói: “Hắn dĩ nhiên đối với giáo chủ đại nhân ngài đây mong nhớ ngày đêm rồi.” Khúc Thiên Hồng mỉm cười nói: “Người cũng không nên ăn bậy dấm chua.” Trầm Tĩnh Chu đỏ mặt lên, những lời vừa rồi của mình, tuy nói ra mà chưa suy nghĩ chỉ là buột miệng nhưng khi nghĩ lại cũng thấy hình như có chút ghe tuông, càng nghĩ như

thế lại càng không dám nhìn tới Khúc Thiên Hồng, không thèm nhắc lại, tắm rửa rồi lên giường.

Hắn nhắm mắt nằm trên giường, nhưng cảm giác trên người càng ngày càng nóng, lăn qua lăn lại không ngủ được.

Trầm Tĩnh Chu trần trọc suy nghĩ, trong lòng vô cùng bức bối, biết là dư độc phát tác nhưng lại không thể tránh được. Đột nhiên cảm thấy có một tay nhẹ nhàng đặt trên trán mình, không cần đoán cũng biết là Khúc Thiên Hồng, hai tay không tự chủ được nắm lấy chần mỏng.

Khúc Thiên Hồng thổi tắt nến, nhưng ngoài cửa sổ ánh trăng chiếu vào có thể nhìn thấy thanh thanh sở sở.

Y chậm rãi cởi quần áo, trước kia khi Trầm Tĩnh Chu cùng y đồng giường, chưa từng thấy bộ dạng toàn thân xích lô của y, cho dù có ánh sáng, hắn cũng gắt gao nhắm chặt hai mắt, xấu hổ không dám nhìn sự tình này. Nhưng lúc này lại không nhận được mở to hai mắt, vừa nhìn thấy không tự chủ được hít một hơi.

Chỉ thấy trên người Khúc Thiên Hồng đã không còn quần áo, dưới sự chiếu rọi của nguyệt quang, hai chân thon dài *** mỹ, cơ bụng cùng cơ ngực rắn chắc, khiến hai mắt không cách nào dời đi được, Trầm Tĩnh Chu cảm thấy vô cùng xấu hổ, vội vàng nhắm hai mắt lại.

Khúc Thiên Hồng cởi quần áo Trầm Tĩnh Chu, rồi tách hai chân Trầm Tĩnh Chu đặt ở hai bên thắt lưng, đêm nay không biết vì sao Trầm Tĩnh Chu đặc biệt sợ hãi, không tự chủ được lùi về phía sau, tay càng nắm chặt chần mỏng.

Khúc Thiên Hồng thấp giọng an ủi, nhưng động tác không chút nào dừng lại. Y đem hai chân Trầm Tĩnh Chu kéo lại một ít, Trầm Tĩnh Chu cảm giác nơi riêng tư hoàn toàn lộ ra trước mắt Khúc Thiên Hồng, muốn kéo chần lên che.

Thắt lưng Khúc Thiên Hồng hạ xuống, chậm rãi đem dục vọng bản thân tiến vào, mi tâm Trầm Tĩnh Chu nhú sít lại, cảm thấy nơi riêng tư của hai người đang mập hợp cùng nhau, cái thứ cứng rắn kia đang cắm sâu trong hậu huyệt của mình, tuy thỏa mãn nhưng cũng đau đớn, thật sự nói không ra là tư vị gì.

Nhưng Khúc Thiên Hồng không lập tức bắt đầu, y đột nhiên đem *** khí của mình rút ra, Trầm Tĩnh Chu cảm thấy nhẹ nhõm, Khúc Thiên Hồng lại đem bắp đùi Trầm Tĩnh Chu kéo lại, rồi tiếp tục xuyên vào, Trầm Tĩnh Chu kêu thảm một tiếng, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra.

Lúc đầu Khúc Thiên Hồng vốn định nhẹ nhàng đi vào, nhưng sau đó tình cảm mãnh liệt khó nhịn, không cách nào khác đành cấp bách quất khoái xuyên vào. Mặc dù Trầm Tĩnh Chu thấy khó chịu, nhưng chung quy so với khi bắt đầu đã đỡ hơn nhiều, tuy bên ngoài đau đớn, nhưng bên trong lại là một loại khoái cảm tê dại, hai người không biết triền miên bao lâu, cuối cùng ôm lấy nhau. Một lúc lâu sau, Khúc Thiên Hồng buông hai tay, nhưng Trầm Tĩnh Chu lại ôm lấy y không buông. Trái tim Khúc Thiên Hồng nóng lên, nằm ở bên cạnh hắn, trước kia hai người chưa từng thân thiết như vậy, lúc này cảm thấy đặc biệt quyến luyến.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, Trầm Tĩnh Chu mới vừa mở mắt, đã thấy Khúc Thiên Hồng ngủ trên giường mình, khuôn mặt tuần mỹ kia quả thật không có gì có thể hình dung, mà trên người y không có y phục, mỗi một tác da thịt cũng làm cho người ta nhìn đến ngây người. Khi nhìn lại bản thân, mặc dù lý y* vẫn còn mặc trên người nhưng hạ thân cũng không có một mảnh vải, nhớ tới chuyện đêm qua, mặt đỏ lên, vội vàng lặng lẽ rời giường mặc quần áo.

*lý y: áo trong

Hắn vừa động, Khúc Thiên Hồng cũng tỉnh lại, thấy trên mặt Trầm Tĩnh Chu xuất hiện vẻ xấu hổ, cũng xem như không có việc gì nói: “Sắc trời còn sớm, sao không ngủ thêm lát nữa? Dậy sớm, hàn khí quá nặng, chỉ sợ đối với thân thể của ngươi bất hảo.” Trầm Tĩnh Chu khẽ lắc đầu, nhưng không có trả lời y, Khúc Thiên Hồng thở dài, cũng ngồi dậy mặc quần áo.

Hai người tắm rửa thay quần áo, hai mắt Trầm Tĩnh Chu không dám nhìn Khúc Thiên Hồng, hắn mặc kệ cùng Khúc Thiên Hồng đồng giường bao nhiêu lần, ở sâu trong nội tâm luôn cảm thấy mình là một nam tử, nhưng lại rên rỉ dưới thân một nam tử khác, nên không thể chấp nhận được, lúc cùng giường thì ý loạn tình mê, nhưng khi đã trôi qua tâm lại xấu hổ không thôi.

Buổi tối hôm nay, Khúc Thiên Hồng lại qua đêm trên giường Trầm Tĩnh Chu, Khúc Thiên Hồng mãi cho đến Trầm Tĩnh Chu cầu xin tha thứ mới dừng lại. Tuy võ công của y cực cao, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một nam tử trẻ tuổi huyết khí phương cương, đối với loại *** hấp dẫn trước mặt cùng thường nhân không có gì khác nhau. Vừa chạm vào người Trầm Tĩnh Chu y đã không cách nào tự kiểm chế, dù đã hết sức ôn nhu, nhưng vẫn nhiều lần khiến Trầm Tĩnh Chu rên rỉ kêu đau, nước mắt song lưu. Đêm nay Trầm Tĩnh Chu bị y muốn một lần rồi lại một lần nữa, khiến hần tức giận, suốt một đêm cũng không có để ý đến y.

Ngày thứ hai tỉnh lại, chỉ thấy Khúc Thiên Hồng đang đứng trong phòng, nhìn cảnh sắc tú nhĩ ngoài cửa sổ một cách xuất thần. Y lẳng lặng đích đứng, trần đầy ý tịch tịch, Trầm Tĩnh Chu đột nhiên thấy có chút lạnh đạm, thê lương, cũng không biết cảm giác này từ đâu mà có.

Đang suy nghĩ miên man, Khúc Thiên Hồng đột nhiên quay đầu cười nói: “Mau đứng lên, ta mang ngươi đi một chỗ.”

Trầm Tĩnh Chu thấy thần sắc y bình thường, dường như tối hôm qua không có chuyện gì phát sinh, bản thân cũng không nói gì, mặc quần áo rời giường, hai người cùng nhau xuất môn.

Trần này nhỏ hơn Thạch Kiều trần rất nhiều, nhưng lại tươi mát tú lệ, có phong cảnh thanh tịnh đặc biệt. Trầm Tĩnh Chu nói: “Ngươi muốn mang ta đi đâu?” Khúc Thiên Hồng nói: “Tối rồi sẽ biết.” Trầm Tĩnh Chu thấy y thừa nước đục thả câu, lại càng tò mò, liên tục hỏi dồn, bất quá dù hần có hỏi gì Khúc Thiên Hồng cũng không nói.

Hai người đi tới phía trước một ngọn núi, núi này cũng không đặc biệt hùng kỳ, cũng không quá cao, nhưng trên núi cây cối xanh tươi, mây bay như suối, nhìn thấy thì tâm tư dễ chịu.

Trầm Tĩnh Chu nói: “Phải đi lên sao?” Khúc Thiên Hồng nắm tay hần nói: “Ngươi theo ta.” Vừa nói đi tới phía trước một sơn động nhỏ hẹp, trước sơn động buông xuống vài thân cây leo, Khúc Thiên Hồng nói: “Cẩn thận chút, đừng để bị gai đâm.” Hai người đi tới trước, thấy sơn động tuy hẹp nhưng có thể chứa được hai người đi qua, cũng không quá dài, không bao lâu đã đi hết, chỉ thấy phía trước không còn có sơn đạo, chỉ có một thủy đàm nho nhỏ, bên trong rất nhiều cá nhỏ bơi qua bơi lại.

Trầm Tĩnh Chu cười nói: “Có là nơi này hay không? Thủy đàm cũng có chút ý tứ, nhưng cũng không có gì thần kỳ cả.” Khúc Thiên Hồng cũng không đáp lời, đột nhiên từ trong người lấy ra một cái túi lớn, không biết là làm bằng gì, nhìn qua cực kỳ chắc chắn. Cái túi khi gấp lại nhìn rất nhỏ, nhưng khi mở ra lại thật lớn.

Trầm Tĩnh Chu không biết y muốn làm y gì, chỉ nhìn không chuyển mắt, thấy Khúc Thiên Hồng lại lấy ra một vật màu đen thui đặt trong lòng bàn tay, không bao lâu một khối trắng mỏng manh từ từ bay lên, mùi thơm cực kỳ thư thái. Trầm Tĩnh Chu chưa từng ngửi qua mùi nào thơm như vậy, cảm thấy loại thoải mái này từ lòng bàn chân dâng lên, thẳng đến từng đầu ngón tay, không khỏi vừa mừng vừa sợ.

Khúc Thiên Hồng đột nhiên dùng cái túi bao lại bàn tay đang cầm vật màu đen kia, mang túi lật ngược, buộc chặt miệng túi. Ước chừng nửa chén trà nhỏ, mở miệng túi rồi bỏ vào trong nước.

Đột nhiên chuyện lạ xảy ra.

Những con cá nhỏ từng con một đều hướng cái túi chui vào, không bao lâu chui vào trên trăm con. Trầm Tĩnh Chu nhìn không chớp mắt.

Đợi đến khi cá nhỏ đã vào non nửa cái túi, Khúc Thiên Hồng đưa tay nhắc lên, đem cái túi từ trong nước nhắc lên, tiếp theo khóa chặt miệng túi, Trầm Tĩnh Chu thấy cái túi căng phồng, nước bên trong cũng không bị thấm ra ngoài, càng lấy làm kỳ lạ.

Hai người đi trở về khách ***, Khúc Thiên Hồng cũng không trở về phòng, kéo Trầm Tĩnh Chu đi tới phòng bếp.

Trù tử tướng mạo lương thiện, cười hì hì nói: “Có phải nhị vị khách quan muốn ăn điểm tâm *** mỹ gì hay không?” Khúc Thiên Hồng đặt cái túi đặt ở trước mặt trù tử, nói: “Ngươi không được thêm bất cứ gia vị gì cả, chỉ cần đem cá trong túi nấu cùng nước trong túi, nấu tới chín phần thực là được.” Trù tử khó xử, nói: “Nếu nhị vị là nhân sĩ Xuyên Tương*, ta liền thêm chút đồ cay nóng, nếu là nhân sĩ Chiết Giang, ta liền thêm chút đồ ngọt, chỉ nấu đơn giản như vậy sợ rằng...” Khúc Thiên Hồng nói: “Ngươi chỉ cần làm theo

lời ta nói, nếu làm ra không thể ăn, ta cũng không trách người.” Trù tử chính là danh trù tại bản địa, lúc này lại bị khách nhân sai sử, vẫn đứng đó nói linh ***, không muốn làm.

*Xuyên – Tương: Tứ Xuyên, Tương là tên gọi khác của tỉnh Hồ Nam

Khúc Thiên Hồng lấy ra một túi gấm *** xảo, nói: “Trong đây là mười viên trân châu quý hiếm, phiên đại sư đang bận bịu, nấu cho tha thanh thủy ngư này. Nhưng tính tình ta cổ quái, đại sư còn nói thêm câu nào, một viên cũng không có.” Trù tử trong khoảng thời gian ngắn nhìn thấy khách nhân hào sảng như vậy lấy làm kinh hãi, lại nghe nói vị khách nhân này tính tình quái gở, sợ đến nỗi vội vàng lấy tay bịt miệng mình lại.

Khúc Thiên Hồng mỉm cười, dắt tay Trầm Tĩnh Chu lên phòng.

Hai người vào trong phòng, thất lưng Trầm Tĩnh Chu đã cười đến mức phải khom người mà đi, qua hồi lâu mới thở hổn hển nói: “Sư phụ kia quả thật khiến ta cười đến chết mất thôi.” Khúc Thiên Hồng mỉm cười nói: “Đối phó người như thế thật sự rất đơn giản.” Trầm Tĩnh Chu cười thêm một trận thì thấy trù tử kia đã bưng cá tiến vào, khi Trầm Tĩnh Chu nhìn thấy thiếu chút nữa là cười đến ngã ngối. Nguyên lai trù tử kia sợ mình lẩm miệng nên dùng một miếng vải bịt miệng mình lại.

Trù tử kia thật là ân cần, chuẩn bị sẵn chén bát sạch sẽ, *** nhả cùng đôi đũa làm bằng bạch ngọc. Khúc Thiên Hồng cầm trong tay, cười nói: “Trù tử kia có lẽ đã đem toàn bộ gia sản của mình cho chúng ta dùng.” Nói xong gấp cá vào chén Trầm Tĩnh Chu rồi nói: “Người ném thử.” Trầm Tĩnh Chu thường thức một ít, không khỏi mở to hai mắt. Hẳn sinh trưởng ở vùng Giang Nam, những loại cá trân quý, đắt tiền, xa hoa đã ăn không biết bao nhiêu lần, lúc này ném thử một chút, chỉ thấy miếng cá vừa vào tới miệng đã tan chảy, giãp xỉ Lưu Hương, thật sự là mỹ vị khó có được.

Hắn ăn một chén nhỏ, liền dừng lại không ăn. Khúc Thiên Hồng nói: “Như thế nào? Không thể ăn sao?” Trầm Tĩnh Chu nói: “Con cá này quá mức trân quý, người cũng nhiều ăn một ít.” Khúc Thiên Hồng nghe xong, mỉm cười, nói: “Con cá này cũng không phải là khó được, người thích ăn, ta sẽ có biện pháp cho người tới chán. Người bây giờ cứ việc ăn thoải mái, nếu để lạnh không thể ăn.” Nói xong chính mình cũng gấp cá vào một chén nhỏ bồi hắn ăn.

Con cá này thật sự rất ngon, hai người đều ăn liên tục. Trầm Tĩnh Chu nói: “Cá này trân quý như vậy, tại sao người cũng không khó kiếm?” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Chỉ cần có túi ngân ti củng Long Tiên Hương, có hai pháp bảo này rất dễ bắt được. Nếu không có, cho dù người tìm được cá nhỏ sinh sống cũng không thể ăn được.” Trầm Tĩnh Chu nói: “Ta nghĩ chưa chắc, nếu người ta tháo nước trong đầm cuối cùng cũng có thể bắt được một ít.” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Sao lại chỉ thấy lợi trước mắt như thế hử. Loài cá này chỉ có thể dựa vào nước trong cổ đầm ngàn năm kia mới có thể sông được, một khi ra khỏi nước sẽ chết ngay. Dùng nước bình thường nấu cá sẽ rất khó ăn, so với cả một con cá sông bình thường mùi vị cũng kém xa.” Trầm Tĩnh Chu cười nói: “Nguyên lai là như vậy. Xem ra có thể ăn con cá này cũng phải có chút duyên phận.” Hắn thuận miệng nói ra, tới lúc nói xong mặt lại ửng đỏ, may là Khúc Thiên Hồng vẫn chưa phát giác.

Trước khi trời tối, Khúc Thiên Hồng đột nhiên nói: “Cách nơi này hơn vài dặm có nơi gọi là Thập Lý Hà Thuyền, có một hồ sen bốn mùa khoe sắc, người đã từng qua chưa?” Trầm Tĩnh Chu lắc đầu. Khúc Thiên Hồng mỉm cười nói: “Ngày mai chúng ta đi thưởng ngoạn. Bây giờ nghỉ ngơi sớm một chút.”

Sáng sớm hôm sau, hai người tới bên hồ, quả nhiên toàn là hoa sen, đừng đưa lay động, lại có không ít thuyền nhỏ, thuyền nương đều là những nữ tử còn trẻ tuổi, đều chào đón khách nhân.

Khúc Thiên Hồng chọn đại một chiếc thuyền nhỏ, hai người ngồi xuống. Tiểu cô nương kia ước chừng mười bảy, mười tám tuổi, trên gương mặt trái xoan trắng nõn có thoa chút son phấn, trên cổ tay nhỏ gầy *** tế trắng như tuyết đeo một vòng tay bằng phỉ thúy, thướt tha duyên dáng, xinh đẹp đáng yêu. Nàng mời hai người lên thuyền, đột nhiên ánh mắt dừng lại trên người Khúc Thiên Hồng, tựa hồ nhìn đến ngây dại, qua một hồi lâu, mới thấy rằng bản thân thất thố, trên mặt ửng hồng không biết là do phấn son hay là xấu hổ. Nhưng nàng là nữ nhi thuyền nhà, không giống như những tiểu thư khuê các ngại ngùng, ngượng ngịu, qua một trận còn nói cười rộ lên, thái độ cởi mở, không làm bộ, lại càng đáng yêu.

Tán dóc một hồi, thấy tiểu cô nương này hình như rất hoạt bát, tuy rằng nàng nói nhiều nhưng không khiến

người khác chán ghét, ngữ âm thanh thúy, nghe như tiếng chuông bạc. Thuyền chậm rãi đi cạnh lá sen, gió thổi bay vạt áo, mùi thơm ngát khắp người, đưa mắt nhìn lại, cảnh non sông tươi đẹp đã thu hết vào mắt. Trầm Tĩnh Chu thấy cảnh đẹp như vậy, trong lòng lại nghĩ: “Cảnh sắc nơi này có chút giống Vân Yên hồ ở Trầm viên... Chỉ không biết còn bao lâu mới có thể trở về?”

Khúc Thiên Hồng đột nhiên hỏi: “Khóm sen này có thể hái không?” Tiểu cô nương cười nói: “Công tử tùy tiện hái, không có gì phải ngại.” Khúc Thiên Hồng liền tiện tay hái mười cây, đặt ở trong lòng Trầm Tĩnh Chu, nói: “Người từ từ ăn.” lại hái thêm vài cây đưa cho tiểu cô nương kia. Tiểu cô nương đã sống nhiều năm bên hồ, hoa sen có lẽ ăn tới chán chê rồi, nhưng vì do Khúc Thiên Hồng hái cho nàng, liền cười tươi hai gò má, trên mặt tràn đầy vui sướng. Trầm Tĩnh Chu ở một bên nhìn, nghĩ thầm: “Tiểu cô nương này mới lần đầu gặp y, đã thích y như vậy...” khi quay lại nhìn Khúc Thiên Hồng đã thấy cặp mắt sáng như thu thủy kia đang nhìn mình.

Tiểu cô nương đột nhiên nói: “Ta đã thấy nhiều người như vậy, nhưng chưa từng thấy người nào lại tuấn tú như nhị vị, bất quá nhị vị vẫn có đôi chỗ khác nhau.” Khúc Thiên Hồng mỉm cười, cũng không thèm để ý, Trầm Tĩnh Chu nghe nàng nói thú vị, cười nói: “Khác nhau chỗ nào? Tất nhiên là ta một thân chính khí, y một thân tà khí.” Tiểu cô nương cười khanh khách, nói với Trầm Tĩnh Chu: “Không phải vậy, vị công tử này nhìn người rất tuấn tú, đứng trong một đám người, người khác từ xa nhìn vào sẽ lập tức nhận ra người. Chỉ bất quá nếu như vận khí tốt, còn có thể nhìn thấy người anh tuấn hơn người, chính là vị này, ” vừa nói vừa chỉ tay vào Khúc Thiên Hồng, nói tiếp: “Vị này như tiên xuất trần, kẻ khác vừa thấy liền muốn nhìn thêm một lúc, chỉ sợ đời này sẽ không còn có cơ hội gặp được một người anh tuấn như vậy nữa.” Khúc Thiên Hồng nghe nàng nói như vậy, trên mặt lại có chút ửng đỏ. Trầm Tĩnh Chu nhìn thấy, cảm giác cực kỳ thú vị.

Hai người chơi nửa ngày mới xuống thuyền, khi đó tiểu cô nương vẫn lưu luyến không thôi, đứng trên đầu thuyền, hồi lâu ngay cả chào đón khách nhân trên bờ cũng quên mất.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Trầm Tĩnh Chu đột nhiên cười nói: “Mới vừa rồi nữ hài tử kia nói người như tiên xuất trần và vân vân...” Khúc Thiên Hồng thẹn thùng nói: “Tiểu cô nương nói loạn thôi.” Trầm Tĩnh Chu vẫn cười nói: “Nhưng ta lại cảm thấy nàng nói rất có đạo lý.” Khúc Thiên Hồng nao nao, Trầm Tĩnh Chu nói: “Người thật sự không phải người bình thường.” Khúc Thiên Hồng hừ lạnh một tiếng, cũng không đáp.

Trầm Tĩnh Chu nhìn thấy lại càng cảm thấy thú vị, bản thân từ khi biết y cho tới nay, thấy y luôn có bộ dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, tựa hồ không có chuyện gì có thể khiến y bận tâm, khó khăn lắm mới thấy y vì một câu nói đùa mà tức giận, Trầm Tĩnh Chu giống như gặp chuyện mới lạ, cười trộm không thôi. Qua một trận thấy Khúc Thiên Hồng vẫn không nói lời nào, biết mình đã nói quá phạm, âm thầm hối hận vì đã thất lễ, đang định nói mấy câu đến xin lỗi, chợt thấy một nữ tử tóc tai bù xù đang nghiêng ngã chạy tới, chạy một trận thể lực không còn, ngã trên mặt đất. Phía sau lưng nàng lại có một nam tử theo sát không tha đang tức giận quát lớn, thấy nàng ngã xuống đất liền đá mạnh vào nàng từ phía sau, trong miệng tiếng mắng không dứt, chỉ một thoáng không ít người đi đường đã dừng chân quan sát.

13. Chương 13

Trầm Tĩnh Chu hỏi người bên cạnh: “Chuyện gì xảy ra vậy?” Một trung niên nam tử lắc đầu thở dài nói: “Nữ tử này không phải thê tử của hân, nhưng bị nam nhân này câu dẫn, đã hoài thai, nhưng nam tử này lại cưới nữ tử khác, nữ tử này thương tâm ngay cả hài tử cũng không còn. Nhưng trái tim si tình không thay đổi, thường xuyên hướng nhà nam tử này chạy tới, người cũng trở nên điên điên khùng khùng, mỗi lần đều bị nam tử này đánh chết đi sống lại, đáng thương, đáng thương.” Nói xong lại thở dài không nói.

Trầm Tĩnh Chu nghe được nổi nóng, đi tới nói với nam tử kia: “Dừng tay! Đánh đập nữ tử có đáng mặt anh hùng hảo hán không hả? Bội tình bạc nghĩa, lại là chuyện một quân tử có thể làm sao?” Nam tử dừng chân, liếc mắt nhìn Trầm Tĩnh Chu một cái, không giận ngược lại còn cười, nói: “Người là anh hùng nơi

nào? Một đứa tiểu bạch kiểng như ngươi, nói toàn chuyện văn chương chó má ta không thông, ngươi nói thêm câu nữa, lão tử ngay cả ngươi cũng đánh!” Trầm Tĩnh Chu không thể nhịn được nữa, đang định xông lên phía trước, đột nhiên cảm giác cánh tay được người nắm chặt. Là Khúc Thiên Hồng, chỉ nghe y nói: “Giết gà không cần dùng dao mổ trâu. Những bọn chuột nhắt như thế này không phiền Trầm đại hiệp tự mình ra tay, tại hạ có thể xử lý hẩn.” Trầm Tĩnh Chu còn chưa có phản ứng gì đã thấy Khúc Thiên Hồng đi tới phía trước, lạnh lùng nhìn nam tử kia, nam tử cười ha ha, nói: “Hỗ trợ đã tới, các người đều thật tuấn tú, hết lần này tới lần khác đều chỉ là một cái gỏi thêu hoa, xem ra chẳng dùng được vào việc gì!” Khúc Thiên Hồng đột nhiên nhẹ nhàng đẩy, nam tử lập tức ngã trên mặt đất, định đứng lên, nhưng lại phát giác toàn thân không có một tia khí lực, kinh hãi, một câu nói cũng không nói nổi. Khúc Thiên Hồng cười lạnh một tiếng, nói: “Trở về gọi người nhà ngươi chuẩn bị hậu sự cho ngươi. Ngươi còn ba canh giờ nữa thôi.” Mọi người nghe xong đều bán tín bán nghi, nam tử mặc dù cũng không tin, nhưng cũng đã hiểu được bản lãnh của vị thiếu niên công tử, sợ đến co quắp tê liệt trên mặt đất, mềm nhũn như bún.

Mọi người thấy hai người dần dần đi xa, nhưng không ai dám động dậy hay nói nửa chữ.

Hai người đi một lúc, Trầm Tĩnh Chu nói: “Người nọ thật sự chỉ còn sống ba canh giờ?” Khúc Thiên Hồng lạnh lùng nói: “Những kẻ như thế chỉ làm hại người khác. Ta không có nặng tay với hẩn, nhưng có thể sống tiếp hay không cũng phải xem vận may của hẩn tới đâu.” Trầm Tĩnh Chu mặc dù không đành lòng, nhưng cũng biết người nọ quả thực đáng hận, không may lại gặp tên sát *** Khúc Thiên Hồng này cũng do hẩn xui xẻo. Lập tức mỉm cười nói: “Không nghĩ tới giáo chủ xuất trần như tiên, cũng cùng bọn lưu manh đánh lộn.” Lúc này Khúc Thiên Hồng lại nghe bốn chữ kia nhưng không sinh khí, chỉ cười nói: “Ta đúng là muốn cho người thấy được ta như tiên xuất trần như thế nào. Ngươi không ngừng nói những lời này, nói xong đến mức ta cả người khó chịu, ta hôm nay mới chỉ đánh lộn với lưu manh, ngày mai không biết sẽ như thế nào, người đến lúc đó cũng đừng bị hù dọa choáng váng.” Trầm Tĩnh Chu lắc đầu nói: “Nhất định sẽ không, ta muốn cầu mà chẳng được nữa là.” Hai người nhìn nhau, rốt cục không nhịn được đều cười to. Trầm Tĩnh Chu thật vất vả dừng cười, đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện, cau mày nói: “Ta bình thường vẫn luôn ở trong nhà, còn tưởng rằng mỗi người cũng như cha mẹ ta đều lương thiện, hôm nay nhìn thấy nam tử kia đánh đập một nữ tử, thật sự là tức giận không biết làm gì cho phải, chẳng lẽ hẩn không phải là do nữ tử hoài thai mười tháng sinh hạ sao?” Khúc Thiên Hồng mỉm cười nói: “Trên đời này nào có nhiều như vậy người tốt, đứng trước mặt ngươi cũng có một người đó, đã vô cùng xấu xa rồi.” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười, không trả lời.

Một lúc sau, Trầm Tĩnh Chu đột nhiên nói: “Trên đời này có nhiều chuyện bất bình như vậy, ta dù có trăm tay nhưng cũng vô dụng, muốn giúp đỡ những người gặp bất công lại không biết phải làm gì.” Nói tới đây, hai mắt đỏ lên: “Ta quả thật không muốn nhìn thấy cảnh phụ nhụ lão nhược* bị người khi dễ. Đáng tiếc ta không biết võ công, cũng sẽ không học.” Khúc Thiên Hồng nói: “Vô công cũng không phải đi đến đâu cũng dùng được, nếu người làm quan thì có thể thực hiện tâm nguyện giúp người, so với những kẻ vô biên, lỗ mãng, tự xưng là quân những việc bất bình trong thiên hạ nhưng lại không có chút đầu óc, chỉ biết thấy một người giết một người chắc chắn hơn xa.” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười nói: “Lời này nói không sai.” Hai người đang nói chuyện, thất bên đường mọi người tụ tập thành một đám đông, rất náo nhiệt, lập tức đi tới xem sao.

* phụ nhụ lão nhược: phụ nữ, trẻ em và người già

Chỉ thấy phía trước là một đám đông vây thành vòng tròn, đám đông này đều mặc trang phục thu sinh, trên mặt đều có vẻ tức giận, đang bàn bạc sôi nổi. Một thư sinh khác đang ngồi trên bàn múa bút hành văn.

Trầm Tĩnh Chu cúi người xuống nhìn một lát rồi quay sang nói với Khúc Thiên Hồng: “Ngươi xem có chuyện gì? Ta nhìn không rõ.” Khúc Thiên Hồng đang định vào xem một chút, tay áo lại bị một người thư sinh kéo lấy, bên tai nhất thời vang lên thanh âm nói chuyện thao thao bất tuyệt. Người nọ tựa hồ vô cùng kích động, lời nói không mạch lạc, Khúc Thiên Hồng cùng Trầm Tĩnh Chu nghe hồi lâu, cũng không biết người này muốn nói gì.

Đám kia thư sinh tựa hồ rất nóng lòng đem việc này nói cho mỗi người qua đường, lúc này thấy có người chủ động đi tới, quả là câu được ước thấy. Khúc Thiên Hồng cùng Trầm Tĩnh Chu thấy bọn họ mồm năm miệng mười nói hồi lâu, cuối cùng biết được chân tướng sự việc.

Nguyên lai nơi đây có một Vương Trọng nguyên, đã từng là Tri phủ, bây giờ đã cáo lão hồi hương, nhưng

ngày xưa khi vẫn còn uy phong, Vương Trạng nguyên đã sớm cùng Lý gia định ra hôn sự, đem nữ nhi của mình hứa gả cho thiếu gia Lý gia. Hôm nay Lý gia sa sút, vị Vương Trạng nguyên kia liền muốn đổi ý, nhưng công tử Lý gia từng nhiều lần cùng vị tiểu thư kia gặp gỡ, hai bên đều có tình ý với nhau, nên Lý công tử chưa từ bỏ ý định, tới nhà đi tìm Vương lão gia mấy lần, nhưng đều bị gia phó trong nhà lớn tiếng quát mắng, mấy ngày trước đây còn thấy Lý công tử bán sống bán chết bị khiêng ra. Bây giờ còn nằm ở trên giường không dậy nổi.

Trầm Tĩnh Chu hỏi: “Vậy các người là...?” Những người đó đều là bằng hữu của Lý công tử, không e ngại Vương lão gia.

Khúc Thiên Hồng thấy Trầm Tĩnh Chu sắc mặt thay đổi, liền thấp giọng cười nói: “Trầm đại hiệp, chuyện này chúng ta quan tâm hay mặc kệ?” Trầm Tĩnh Chu không để ý đến ý, nói với vị thư sinh: “Vậy bây giờ mọi người tính làm gì? Vương lão gia đánh người, có đổi ý hay không?” Thư sinh cười lạnh nói: “Vị công tử này thật đúng là thiện lương, Vương lão gia kia chẳng những không có đổi ý, ngược lại khí thế hung hăng, nói rõ lần này chỉ là bị thương ngoài da, lần sau còn chạm mặt Lý công tử, sẽ chặt đứt hai chân.” Trầm Tĩnh Chu nghe thế liền nổi nóng, nói: “Vậy còn gì là vương pháp nữa?” Thư sinh lại cười, nói: “Vương pháp? Cái gì gọi là vương pháp? Chẳng phải cũng do người viết ra sao? Hình bất thượng đại phu*, công tử có nghe qua chưa?” Trầm Tĩnh Chu nói với người nọ: “Ý của người là bây giờ muốn cáo quan cũng không được mà nhần nại cũng không xong sao?” Thư sinh kia cười lạnh nói: “Nói đến buồn cười. Vương lão gia kia tuy âm trầm tàn nhẫn, nhưng tốt xấu gì cũng từng là một Trạng nguyên, luôn giữ bộ dạng đạo mạo trang nghiêm. Sau này sự việc đổ bể, Vương lão gia liền đứng ra nói chưa từng xem thường Lý gia, chỉ do nữ nhi cầu xin nhất quyết muốn lấy người khác, không phải ý của mình. Vương lão gia sẽ ra đề mục, chỉ cần Lý công tử đáp được, sẽ đem tiểu thư gả cho. Rõ ràng là đánh người chưa đủ, còn muốn hung hăng nhục mạ một phen.”

Trầm Tĩnh Chu nói: “Chuyện này cũng không phải không còn đường sống.” Thư sinh kia nói: “Công tử nói lời này thật buồn cười, tài văn chương của Vương lão gia thì không cần phải bàn cãi, nếu lão cố ý làm khó dễ thì những người đọc sách trong thiên hạ không có mấy ai dám trả lời. Huống hồ cho dù người đáp đúng, tự cho là không sai, lão nói không được, người có biện pháp gì? Giữa trưa hôm nay, Vương lão gia muốn mở một gia yến lớn, mời không ít tân khách thanh lưu, nói muốn mời Lý công tử đối đáp tại chỗ. Chỉ còn một canh giờ nữa thôi” Trầm Tĩnh Chu nói: “Vậy các người tính làm sao bây giờ?” Thư sinh kia cười khổ nói: “Còn có biện pháp gì? Lý công tử bây giờ còn nằm ở trên giường, đến lúc đó chúng ta dù có kéo tất cả đi cũng chỉ chuốc lấy mất mặt mà thôi!” Khúc Thiên Hồng đột nhiên nói: “Vị thư sinh kia đang viết cái gì vậy?” Thư sinh nói: “Hắn cực kỳ tức giận, muốn đem việc này viết thành thơ, lưu truyền thiên hạ.” Khúc Thiên Hồng nghe xong, mỉm cười. Trầm Tĩnh Chu đột nhiên nói với Khúc Thiên Hồng: “Chúng ta đi thôi.” Khúc Thiên Hồng gật đầu, hai người trở về khách ***.

*hình bất thượng đại phu: hình phạt không giành cho quan lại. Đại phu ở đây là một chức quan to thời xưa, dưới quan khanh, trên quan sĩ

Trầm Tĩnh Chu hỏi *** tiểu nhị muốn một kiện y phục sạch sẽ, nói với Khúc Thiên Hồng: “Làm phiền giáo chủ mặc nó vào.” Khúc Thiên Hồng vẻ mặt kinh ngạc, nói: “Người muốn làm gì?” Trầm Tĩnh Chu không nói hai lời, liền đi giải khai y phục của Khúc Thiên Hồng, mặt Khúc Thiên Hồng nhất thời đỏ lên, nói: “Hôm nay Trầm công tử rất nhiệt tình...” Khi nhìn lại Trầm Tĩnh Chu, thấy mặt hắn ửng đỏ, tựa hồ ngay cả những lời này cũng không nghe thấy, thần sắc dị thường kích động, lúc này mới sáng tỏ, nói: “Để ta làm.” Lúc thay y phục, vừa thay vừa nói: “Tĩnh Chu của ta muốn đi thi triển tài hoa, còn vì mỹ sự nhân duyên của người khác nữa.” Mặt Trầm Tĩnh Chu nóng lên, khi Khúc Thiên Hồng cùng hắn nói chuyện luôn giữ đúng lễ nghi, lúc này lại nói “Tĩnh Chu của ta”, thật sự vô cùng thân mật, Trầm Tĩnh Chu pha giác ý không có ý tốt. Nhưng khi nhìn y mặc y phục đậm nhạt, nhin không được cười lên một tiếng, nhìn trái nhìn phải, đột nhiên lắc đầu nói: “Người tuy mặc y phục như thế này, nhưng là...” Nói tới đây, mặt có chút đỏ lên, không có nói thêm gì nữa, cầm lấy một cái khăn, che lại khuôn mặt Khúc Thiên Hồng chỉ lộ ra hai con mắt, nói: “Nếu người khác hỏi, người cứ nói người bị bệnh, không chịu được gió lạnh, không được ra gió.” Khúc Thiên Hồng không thể tránh được, gật đầu đáp ứng. Trầm Tĩnh Chu nhìn hai mắt y, đột nhiên nhìn không chớp mắt, nhìn đến ngây dại, Khúc Thiên Hồng hỏi: “Làm sao vậy?” Trầm Tĩnh Chu lúc này mới hồi phục *** thân, trên mặt càng hồng, đột nhiên cầm lấy một cây bút, chấm mực thật đậm, vẽ lên hai mắt Khúc Thiên Hồng. Khúc Thiên Hồng không thể nhịn được nữa, đem chiếc khăn tháo xuống, nói: “Người

muốn biến ta thành người quái dị, cần gì làm đến cùng như thế?” Trầm Tĩnh Chu đành phải buông bút, mặt đầy ủy khuất, nói: “Không bằng cách này, người khác sao tin người là thư đồng của ta?” Khúc Thiên Hồng hung hăng nhìn hắn, rồi mới mang khăn vào như cũ.

Hai người ra cửa, hồi đường tới phủ của Vương Trọng nguyên, thấy quả nhiên là một tòa dinh thự thật lớn khí thế nguy nga.

Hạ nhân thấy Trầm Tĩnh Chu phục sức đẹp dễ quý giá, ngôn ngữ nói ra liền có chút khách khí. Trầm Tĩnh Chu hướng Khúc Thiên Hồng dạo dò, nói lưu nói vượn một phen, người nọ cứ nhiên dẫn hắn đi vào.

Hai người vào đại sảnh, quả nhiên thấy tân khách tụ tập dưới tiền sảnh, đều nhân vật nho nhã. Vương lão gia cũng ngồi trong đó, bạch diện vi tu*, lại càng có vẻ nho nhã, đoan chính, đứng đắn. Trầm Tĩnh Chu nhìn lão, trong lòng nói: “Hảo một người đạo mạo, trang nghiêm vậy mà lại là một ngụy quân tử.” Cũng không nhìn lại, nhìn xung quanh thấy những thư sinh kia cũng đang ở trong sảnh.

Rượu qua tam tuần, Vương lão gia đứng lên, nói: “Các vị hôm nay quang lâm hàn xá, quả thật vinh hạnh. Cũng không nói nhiều, kẻ bất tài này hôm nay sẽ đưa ra vài đề mục, tuy Lý gia công tử không đến thì bằng hữu của Lý công tử cũng có thể đáp thay. Vị nào lên trước?” Những thư sinh kia sắc mặt đều giãn dữ, có mấy người đã chuẩn bị đứng lên.

Vương lão gia ha hả cười, nói: “Những người tới hôm nay đều những người nho nhã, dòng dõi danh giá lâu đời, các vị ứng đối như thế nào, tất nhiên sẽ khiến mọi người khác trong tâm khảm.” Lời vừa nói ra, một số người đã âm thầm ngồi xuống.

Nguyên lai những thư sinh này đều là những kẻ bần hàn, tuy nói xuất phát từ một bụng căm phẫn, nhưng không nghĩ tới Vương lão gia có thể mời tới nhiều khách quý như vậy. Cho dù những vị khách quý này có giao tình với Vương lão gia hay không, nhưng nếu mình tự bêu xấu chính mình, làm trò cười cho thiên hạ, làm ảnh hưởng tới tiền đồ sau này, thì cuộc sống về sau biết phải làm sao. Trong lòng mặc dù phẫn nộ, nhưng lại không dám tự mình mạnh mẽ đứng lên. Cả đại sảnh là một mảnh yên lặng.

Đột nhiên một tiếng nói trong trẻo, thanh lượng vang lên: “Tại hạ bất tài, nguyện ý đáp đề tài.”

Tiếng nói trong trẻo, ưu nhã, ở trong đại sảnh yên lặng vang lên ngân nga khiến tất cả mọi người cảm thấy chấn động toàn thân, đồng loạt nhìn về phía người đang nói.

Người nọ trường thân ngọc lập, mặc hoa phục, đại sảnh vốn đã cực kỳ rực rỡ, nhưng khi mọi người nhìn về phía người này lại cảm thấy dung nhan của hắn sáng chói, làm cho đại sảnh cũng càng thêm ngời sáng. (Anh Chu được miêu tả như cái đèn công suất lớn. =)))

Người này đương nhiên là Trầm Tĩnh Chu. Mắt hắn nhìn mọi người xung quanh không một chút rụt rè, e sợ.

Vương lão gia mỉm cười, nói: “Xin hỏi tôn tính đại danh công tử?” Trầm Tĩnh Chu nói: “Tại hạ họ Chu, danh Tĩnh Trầm. Vô tự.” Khúc Thiên Hồng cười thầm: “Hắn cứ nhiên nói ra tên mình ở đây.” Vương lão gia vẫn mỉm cười, nói: “Nguyên lai là Chu công tử.” lại vừa vuốt râu vừa cười, nói: “Không biết chữ viết của Chu công tử như thế nào?” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười, cũng không nói lời nào. Vương lão gia cười nói: “Đã như vậy, ta cũng sẽ không nói nhảm, mời Chu công tử đại triển tài hoa, viết năm loại tự thể.” Trầm Tĩnh Chu nói: “Có yêu cầu viết cái gì không?” Vương lão gia cười nói: “Khảo đề này chỉ để kiểm tra chữ viết của công tử mà thôi.” Tay phải phát nhẹ, người hầu đã đưa lên văn phòng tứ bảo.

Trầm Tĩnh Chu suy nghĩ một chút, cầm bút trong tay, viết xuống. Chỉ một lúc sau, đã viết xong. Người hầu cầm lấy bức tự, hướng về phía mọi người, phía trên hoa tiên* viết một câu thơ thanh nhã: “Tuyệt đại có một giai nhân, dung nhan tuyệt thế côi trần đứng riêng, liếc nhìn thành quách ngả nghiêng, liếc thêm lần nữa nước liền lung lay, thành nghiêng nước đổ mặc bay, giai nhân há dễ gặp hoài được sao?”*

*hoa tiên: một loại giấy

*Đây là bài Giai nhân ca của Lý Diên Niên. Nguồn dịch thơ: blog.tamtay.com/entry/view/711972/Giai-Nhan-Ca-Ly-Dien-Nien.html

Nét bút quyền rũ, mùi mực thơm mát. Vương lão gia nhìn kỹ rồi khẽ thở dài: “Này một bức tự viết theo bút pháp Vệ phu nhân chữ nhỏ trâm hoa, thật sự khiến kẻ khác xem không chán. Nhưng Chu công tử cố ý đem hai chữ phương bắc sửa thành tuyệt đại, không biết có giấu thâm ý gì đây? Người giai nhân này, là chỉ ai?” Khi nhìn lại vị Chu công tử này, thấy rõ ràng trên gương mặt trắng ngần của hắn ngay lúc đó xuất hiện một mặt đỏ ửng, nhưng không trả lời. Khúc Thiên Hồng đứng bên cạnh hắn, trong lòng xao động. (Không biết anh Hồng xao động vì thơ hay vì người đấy.:P)

Trầm Tĩnh Chu lại chấm thật nhiều mực từng yên, hướng tổ tiên* viết xuống. Chưa kịp viết xong, Vương lão gia đã nhỏ giọng kinh ngạc, chờ đến khi người hầu đem bức tự cho mọi người nhìn thấy thì bốn phía nổi lên tiếng ca ngợi không ngừng. Trên tổ tiên kia, chính là bút pháp “Thanh kỳ” màu lục: “Quyên quyên quần tùng, hạ hữu y lưu. Tình tuyết mãn trúc, cách khe ngư chu. Khả nhân như ngọc, bộ tiết tâm u. Tái chiêm tái chỉ, không bích du du, thần xuất cổ dị, đậm bất khả thu. Như nguyệt chi thụ, như khí chi thu.”* Vương lão gia vuốt râu cười nói: “Hảo một câu động lòng người như ngọc! Những điều bí mật của bút pháp Thanh kỳ đều ở bút ý trong.”

*tổ tiên: lại một loại giấy.

*Bài này không rõ tên, chỉ biết là một trong Nhị thập tứ thi phẩm của Tư Không Đồ thời Đường.

Đến khi một bức tự khác xuất hiện trước mắt mọi người, rất nhiều người đã không thể ngậm miệng lại. Nguyên lai trên ám hoa cổ tiên*, đúng là một bức tự với nét bút cuồng thảo viết theo bút pháp “Phiêu dật”: “Lạc lạc dục vãng, kiêu kiêu bất quần. Câu sơn chi hạc, hoa đỉnh chi vân. Cao nhân họa trung, lệnh sắc nhân uân. Ngự phong bỗng diệp, phiếm bỉ vô ngân. Thúc giả dĩ linh, kỳ chi dĩ phân.”* tự thể phiêu dật tiêu sái, quả thật là nét bút như mây khói phiêu bồng.

* ám hoa cổ tiên: vàng, lại một loại giấy. Ta tự hỏi bên Trung có bao nhiêu loại giấy?

*cũng là một bài thơ trong Nhị thập tứ thi phẩm của Tư Không Đồ thời Đường.

Khi bức tự thứ tư viết xong, mọi người đã không tự chủ được lớn tiếng ngợi khen. Nguyên lai trên miêu kim hoa tiên cực kỳ *** xảo, lại là những chữ mà thân chữ gãy như kim. Loại tự thể này cực kỳ khó học, nhưng bức tự này lại được viết một cách chính xác: “Lục dương phương thảo trường đình lộ, niên thiếu phao nhân dung dịch khứ. Lâu đầu tàn mộng ngũ canh chung, hoa để ly sầu tam nguyệt vũ. Vô tình bất tự đa tình khổ, nhất thốn hoàn thành thiên vạn lữ. Thiên nhai địa giác hữu cùng thì, chích hữu tương tư vô tận xứ.”

* miêu kim hoa tiên: lại giấy. -“-

* Bài Ngọc lâu xuân của Yến Thù .

Chờ đến bức tự cuối cùng, mọi người đã bất chấp bản thân là người đọc sách văn nhã, đều rời tiệc tiến lên, *** tế quan sát. Nguyên lai ở trên yên hoa nhuyễn tiên*, là một bài thơ. Tự thể không Vương không liễu, không nhan không chung. Chính là một phong cách riêng đặc sắc, chưa bao giờ thấy qua. Bức tự cuối cùng chỉ viết hai câu “Lạc diệp mãn không sơn, hà xứ tâm hành tích”, lục bút đề trang giấy, bút ý tung hoành, phiêu hốt linh động, muốn phá giấy mà đi. Khúc Thiên Hồng yên lặng nhìn, thầm nghĩ: “Bút pháp viết bài thơ này của hắn cùng mình giống nhau như đúc, không biết hắn một mình luyện bao lâu?”

* yên hoa nhuyễn tiên: loại giấy cuối cùng trong chương này. Hừ

Wương lão gia vuốt chòm râu, nói: “Công tử tài năng như thế, nếu như đi thi chắc chắn sẽ đề tên bằng vàng.” Trầm Tĩnh Chu lắc đầu cười, nói: “Công danh phú quý với ta như phù vân, chỉ mong khi ngẩng đầu không hổ với trời cúi đầu không thẹn với người.” Vương lão gia nghe hắn nói như thế, ho khan một tiếng, nói: “Chữ viết công tử quả nhiên rất tốt, khó nhất chính là bút pháp hồ thượng, đặc hồ kỳ thượng, dung hội bách gia, không chút sai sót. Bội phục bội phục.” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười, nói: “Tâm chính thì bút chính.” Vương lão gia sắc mặt hơi đổi, những hàn sĩ ngồi dưới trong lòng âm thầm khen hay. Những khách được mời đến đây đều là con nhà danh giá thấy Trầm Tĩnh Chu tuần mỹ đoan chính, cử chỉ ưu nhã, nhưng lại không nhớ ra là đệ tử của quan gia nào, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, tuy hắn ăn mặc như một thư sinh, nhưng lại phục sức đẹp đẽ quý giá, cốt cách thanh kỳ, làm cho người ta không tự chủ được tâm sinh ý kính mộ, không khỏi âm thầm khen ngợi.

Sắc mặt Vương lão gia không đổi, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, nói: “Công tử thật là tốt chữ,

các vị cũng đã nhìn thấy, tại hạ muốn mời công tử vẽ một bức bức tranh. Đề mục của bức tranh là đạp hoa quy khứ mã đề hương*.” Thấy Trầm Tĩnh Chu không trả lời, Vương lão gia nói thêm: “Công tử sẽ không không được vẽ giống bất cứ bức tranh nào trước đây!” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười, nói: “Đó là luật bất thành văn khi vẽ tranh mà.” Nhẹ nhàng cầm bút trong tay phối màu.

* đạp hoa quy khứ mã đề hương:??

Chờ đến khi bức tranh vẽ xong đưa cho mọi người xem, có người không khỏi lộ ra vẻ thất vọng, trên giấy Tuyên Thành chỉ toàn là hoa, tuy nói nét bút đậm nhạt *** tế, màu sắc tươi sáng và hoa văn xinh đẹp, nhưng rốt cuộc không có điều gì đặc biệt cả. Vương lão gia khẽ lắc đầu nói: “Không có tài năng.” Trầm Tĩnh Chu nói: “Mời xem mặt sau.” Người hầu đem bức tranh lật ra mặt sau, tất cả mọi người kinh hô một tiếng, nguyên lai mặt sau cũng có một bức tranh, nhưng không giống bức tranh mặt trước, mặt sau là hình một con tuần mã đang phi tới từ chính diện. Trúc phê song nhĩ*, thần tuần phi phạm. Mọi người đều sợ hãi. Trầm Tĩnh Chu nói: “Xin vẩy chút nước vào bức tranh.” Tất cả mọi người cực kỳ kinh ngạc, mắt thấy bức tranh phi phạm như vậy nhất thời sẽ bị phá hủy, đều khuyên can, người hầu nhìn lão gia, thấy lão gia gật đầu mới đem một bát nước tới vẩy lên bức tranh, qua chốc lát, thấy trên bức tranh hiện lên cảnh tượng cực kỳ kỳ lạ.

* trúc phê song nhĩ:??

Nguyên lai khi vẩy nước vào tranh, tuần mã cùng tiên hoa lại hiện lên trên cùng một mặt, tựa hồ vốn là cùng một bức tranh, nhìn kỹ chợt thấy bên trong khóm hoa còn mơ hồ có những cánh bướm bay chấp chới, như ẩn như hiện. Tất cả mọi người chấn động nói không ra lời, qua hồi lâu không hện mà cùng lớn tiếng tán thưởng. Từ những khách mời gia đình danh giá đến những hàn sĩ nghèo khó đều bị khuynh đảo trước tài hoa của vị công tử thiếu niên này. Mà hẳn ngoài tài hoa hơn người còn vô cùng tuần mỹ, hành động đoan chính, đứng trong đại sảnh ngời vừng vàng hấp dẫn ánh mắt mọi người. Trogn đại sảnh những tiếng tán thưởng khen ngợi vang lên suốt một lúc lâu không dứt.

Vương lão gia nói: “Nguyên lai lão Thiên tạo người, lại thật sự đem phúc trạch tề tụ trên thân một người. Chư công tử thật sự là quân tử khiêm tốn nhún nhường, nhân trung long phượng. Nếu có được một giai tề thế này, còn cầu gì hơn nữa?” Trầm Tĩnh Chu nói: “Chỉ mong lão gia chớ quên lời hẹn của mình.” Vương lão gia ngẩn ngơ, lúc này mới nhớ tới tiền nhân hậu quả, làm trò trước mặt nhiều người cũng không thể dối ý, nói: “Thiên ý như thế, cũng được!” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười, nói với Khúc Thiên Hồng: “Chúng ta trở về.” Vương lão gia đột nhiên nói: “Mới vừa rồi nhìn bút ý của công tử, tựa hồ trong lòng công tử đã có người thương mến, chỉ không biết người có thể làm cho công tử quý mến đến tột cùng là người như thế nào? Quả thực không thể tưởng tượng. Không biết công tử có thể nói cho mọi người biết hay không?” Trầm Tĩnh Chu không trả lời, chấp tay bái biệt, cùng Khúc Thiên Hồng đi ra ngoài. Ánh mắt mọi người trong đại sảnh lưu luyến không rời khỏi vị công tử thiếu niên này, qua hồi lâu, tiếng khen ngợi, tán thưởng cùng tiếng cười vẫn vang lên không ngừng.

14. Chương 14

Về tới khách ***, Khúc Thiên Hồng đổi lại y phục, khen ngợi không ngừng Trầm Tĩnh Chu, lúc đầu Trầm Tĩnh Chu liên tục từ chối, khiêm tốn không nhận, nhưng cuối cùng vẫn là tâm tính thiếu niên, nghe y khen ngợi mình nhiều như thế không khỏi có chút đắc ý. Khúc Thiên Hồng đột nhiên cười hỏi: “Hôm nay Trầm công tử hoàn toàn không e ngại, ở trước nhiều người như vậy mà ca ngợi ý trung nhân của mình, bản thân ta cũng rất muốn biết, người nọ là ai?” Trầm Tĩnh Chu không nghĩ tới y sẽ hỏi mình vấn đề như thế, mặt đỏ lên, suy nghĩ một lúc, đành phải nói: “Người chẳng phải luôn tuân thủ lễ tiết sao! Chuyện riêng như thế này sao có thể tùy tiện hỏi chứ? Sao còn có phong thái quân tử nữa chứ?” Khúc Thiên Hồng nghe hắn nói vậy, liền nhanh chóng tự nhận lỗi mới khiến sắc mặt Trầm Tĩnh Chu mới thu lại nét giận dữ. (Ta không thể phân biệt được khi nào thì anh Chu giận dữ, khi nào thì anh xấu hổ.:))

Hai người tắm rửa xong, sắc trời đã tối, Khúc Thiên Hồng liền ôm Trầm Tĩnh Chu lên giường mình hoan

hảo, Trầm Tĩnh Chu chỉ giãy dựa vài cái, biết phản kháng vô dụng, đành phải mặc cho tên họ Khúc kia muốn làm gì thì làm. Khúc Thiên Hồng đốt nến lên, Trầm Tĩnh Chu lại muốn thối tắt nến, nhưng không động tay được. Khúc Thiên Hồng trước cởi y phục của Trầm Tĩnh Chu, đến khi y cởi y phục dưới hạ thân cho hắn thì mơ hồ thấy tay Trầm Tĩnh Chu hình như di chuyển một chút. Trong lòng Khúc Thiên Hồng động tình không thôi, liền không đi lưu tâm đem toàn bộ y phục dưới hạ thân Trầm Tĩnh Chu cởi ra không sót một mảnh, ôm hắn vào trong ngực, hôn xuống, nhưng lại thấy trên mặt mát lạnh.

Khúc Thiên Hồng lấy làm kinh hãi, lấy tay lau đi thì thấy trên tay toàn là màu đen của mực, khi nhìn Trầm Tĩnh Chu thấy hắn đang giơ bút lông, trên thần sắc trên mặt cũng rất kinh ngạc hình như cũng không hiểu vì sao mình có thể dễ dàng đắc thủ như vậy. Khúc Thiên Hồng nói: “Người sao lại nghịch ngợm như thế? Sao còn có phong thái quân tử nữa chứ?” Trầm Tĩnh Chu vẫn giơ cao cây bút, trong miệng nói: “Không phải ta!” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Ta biết không phải là ngươi, là do chính ta dụng tới.” Nói xong đoạt lấy cây bút, vẽ vài nét trên mặt Trầm Tĩnh Chu, Trầm Tĩnh Chu lớn tiếng kêu thảm thiết, lúc này mới hồi hận không ngừng.

Một lúc sau từ trong phòng truyền ra tiếng rên rĩ vừa giống như thống khổ lại vừa giống như vui thích, mơ hồ còn có tiếng cầu xin tha thứ. Những âm thanh phát ra trong đêm tĩnh lặng, thật sự là cực kỳ liêu nhân. May là lúc này đã khuya, trên hành lang không có ai qua lại.

Hôm sau hai người lên ngựa đi tiếp, thấy nước xanh gió mát, hoa rơi lưu luyến, đã là cảnh sắc Giang Nam. Mưa phùn khiến hành trình bị trì hoãn lại khiến lòng người vui vẻ thoải mái. Nhưng gần đây Trầm Tĩnh Chu thường hay nghĩ tới chuyện gì đó mà than nhẹ, Khúc Thiên Hồng cũng tựa hồ cũng có tâm sự.

Đêm nay trong khách *** hai người dừng chân, Trầm Tĩnh Chu nhìn cây nến trắng đến xuất thần, chỉ thấy lửa cháy không ngừng, mỉm cười nói: “Không biết có chuyện vui gì.” Khúc Thiên Hồng thấy hắn tuy trên mặt tươi cười, nhưng sâu bên trong dường như lại có một nỗi buồn bị đè nén, cười nói: “Ngươi và ta mỗi ngày cùng ở một chỗ với nhau, đó chính là chuyện vui.” Trầm Tĩnh Chu thở dài, đột nhiên nói: “Độc trên người ta cũng đã giải rồi... Qua mấy ngày cũng phải về rồi.”

Khúc Thiên Hồng nhìn Trầm Tĩnh Chu, đột nhiên yên lặng ôm hắn vào lòng, Trầm Tĩnh Chu đỏ mặt, nhưng không giãy giụa, nói: “Hành động như thế này không phải quá mức hoang đường sao?” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Những chuyện ta và ngươi đã làm, hình như không chỉ có mỗi như vậy thôi đâu? Còn có gì mà đỏ mặt chứ?” Trầm Tĩnh Chu ngượng ngùng mở miệng nói: “Ta nghĩ nên đi ngủ rồi. Ngươi buông ta ra đi.” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Ngươi có bản lĩnh, tự mình thoát khỏi ta đi.” Trầm Tĩnh Chu biết chính mình dù luyện võ công vài chục năm, cũng không có khả năng thoát khỏi y, thấy tay y khoanh lại trước ngực mình liền cúi đầu cắn mạnh một cái, Khúc Thiên Hồng lại càng hoảng sợ, nói: “Ngươi là chó mới sinh sao? Thường thích cắn người?” Trầm Tĩnh Chu nói: “Là người cắn chó.” Khúc Thiên Hồng đột nhiên đem Trầm Tĩnh Chu áp đảo trên giường, Trầm Tĩnh Chu lại càng hoảng sợ, nói: “Ta không phải chủ tâm cắn ngươi...” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Nguyên lai Trầm công tử không cần thận cần người hử, thật là kỳ sự rồi. Chuyện ta muốn làm, cũng không phải có chủ tâm.” Nói rồi lấy chân trù lên người Trầm Tĩnh Chu, chính mình cũng chui vào, tiếp theo là diệt trừ quần áo của hai người.

Trên người Trầm Tĩnh Chu không có y phục, vội vàng lấy chăn mền quấn, thấy Khúc Thiên Hồng ở trên người mình, đầu gối không khỏi từng đợt nhũn ra, Khúc Thiên Hồng thấp giọng nói: “Ta thật sự rất muốn cùng ngươi thân thiết. Ngươi không nói gì, ta coi như ngươi đáp ứng rồi.” Trầm Tĩnh Chu không nói gì, ít khi nào Khúc Thiên Hồng chủ động yêu cầu cùng mình thân thiết, tuy nói độc trên người hắn đã giải, nhưng lời cự tuyệt hắn thật sự nói không nên lời.

Chỉ một lúc sau, Khúc Thiên Hồng đã chậm rãi ra vào hậu huyệt của Trầm Tĩnh Chu, Trầm Tĩnh Chu bị đặt ở dưới thân, miễn cưỡng đem chăn mền quấn lấy hai người, cảm thấy hai chân mình tách ra, bị tùy ý Khúc Thiên Hồng muốn gì thì lấy, trong lòng vẫn có ý nghĩ bị khuất nhục, liền nhắm mắt lại.

Trầm Tĩnh Chu cảm thấy không biết vì sao đêm nay Khúc Thiên Hồng lại nhiệt tình như lửa, hai người một phen mây mưa trôi qua, Khúc Thiên Hồng đột nhiên cười hỏi: “Ta và ngươi thân thiết nhiều lần như vậy rồi, sao lần nào ngươi cũng xấu hổ như vậy?” Trầm Tĩnh Chu thấp giọng nói: “Ta chưa bao giờ ở trên người...” Khúc Thiên Hồng đỏ mặt, tựa hồ muốn nói cái gì, suy nghĩ một chút, cũng không nói nữa, chỉ chậm rãi tiến nhập thân thể Trầm Tĩnh Chu. Trầm Tĩnh Chu đỏ mặt, nghĩ muốn đẩy Khúc Thiên Hồng ra, Khúc Thiên Hồng ôm chặt hắn, thấp giọng nói: “Ngươi không thích sao?” Trầm Tĩnh Chu vừa muốn

gật đầu, vừa muốn lắc đầu, do dự rồi một lúc mới, nói: “Mỗi lần ta đều đau đến mức không nói nên lời.” Mặt Khúc Thiên Hồng hồng đến không thể hồng hơn được nữa, thấp giọng nói: “Người không biết, đây là bởi vì...” thấy thân thể Trầm Tĩnh Chu căng thẳng giống như một mớ dây nhợ, đành phải thấp giọng nói: “Người cứ thẹn thùng như vậy, khiến bây giờ ta không có cách nào dừng lại. Người nhẫn nại nhẫn nại. Đêm nay hảo hảo phóng túng một lần, đã không còn gì để xấu hổ nữa rồi.”

Trầm Tĩnh Chu nghe y nói như thế, không tự chủ được run rẩy một chút. Khúc Thiên Hồng đem dục vọng của mình rút ra từ thân thể hắn, xóc lên chấn mền, ôm lấy Trầm Tĩnh Chu. Thân thể xích lô của hai người kề sát cùng một chỗ, Khúc Thiên Hồng càng kéo hai chân Trầm Tĩnh Chu lớn hơn nữa, hai tay y vuốt ve chơi đùa hai cánh mông cùng chỗ giữa hai chân Trầm Tĩnh Chu, vừa ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói lời tâm tình, Trầm Tĩnh Chu xấu hổ không dám ngẩng đầu, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại giả bộ không nghe thấy, Lúc trước khi hắn cùng Khúc Thiên Hồng thân thiết, luôn trầm mặc ít nói, không chút e thẹn, nhưng thái độ lúc này thật khác thường, nhiệt tình vô cùng.

Khúc Thiên Hồng khiến hắn nằm sấp xuống, vuốt ve hai chân hắn, nói: “Mở rộng ra một chút, không nên qua một hồi người lại kêu đau.” Trầm Tĩnh Chu thấp giọng mắng: “Vô sỉ.” Khúc Thiên Hồng thấp giọng nói: “Người không nên oan uổng ta.” Trầm Tĩnh Chu không rõ y nói có ý gì, Khúc Thiên Hồng đem hai chân Trầm Tĩnh Chu kéo ta, đem dục vọng bản thân xuyên vào, nói: “Có đau không?” Trầm Tĩnh Chu sắc mặt trắng bệch, nói cũng nói không nên lời, Khúc Thiên Hồng không ngừng hôn môi hắn, hai tay dùng sức, vuốt ve cánh hoa mông của Trầm Tĩnh Chu. Trầm Tĩnh Chu không nhịn được phát ra một tiếng rên rỉ, lúc này Khúc Thiên Hồng từ từ chuyển động. Trầm Tĩnh Chu tay chân vô lực, chỉ có cầu khẩn, Khúc Thiên Hồng từng đợt xuyên vào, đột nhiên cúi người xuống, hôn lên thân thể Trầm Tĩnh Chu, Trầm Tĩnh Chu đưa tay muốn đẩy y ra, nhưng lại bị ngăn chặn, lúc này liền cảm thấy một lực mạnh từ dưới đâm xuyên qua, bản thân đã tới rồi cực hạn.

Hai người gắt gao mập mạp cùng một chỗ, qua một lúc, Khúc Thiên Hồng đem dục vọng rút ra, ở trước hậu huyệt Trầm Tĩnh Chu cọ xát một trận, rồi lại tiếp tục đâm vào. Trầm Tĩnh Chu dưới thân y không nhịn được rên rỉ, nức nở nói: “Người bình thường nói chuyện ôn nhu như vậy, tại sao đến lúc này lại thô bạo như thế này?” Trên đầu Khúc Thiên Hồng đã chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, mặt cũng hồng đến mức không thể hồng hơn nữa, thấp giọng nói: “Chính người đem chân mở ra, làm cho ta hảo hảo cùng người thân thiết, tất nhiên không thống khổ rồi. Người càng phản kháng, ta càng muốn cùng người thân thiết vô hạn vô chỉ*.” Trầm Tĩnh Chu thấy y nói như vậy, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, hạ thể thật sự rất khó chịu, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Cầu người nhanh lên một chút, ta đau quá...” Khúc Thiên Hồng nhẹ giọng an ủi, thất lực dùng sức, xuyên vào rất nhanh. Trầm Tĩnh Chu rên rỉ không thôi, tới cuối cùng, ngay cả khí lực kêu lên cũng không còn. Về sau hắn cố gắng né tránh, nhưng dù thế nào cũng tránh không được, chỉ cảm thấy hạ thể truyền đến từng trận đau đớn, trước ngực lại bị vuốt ve, trước mắt một mảnh mờ mờ, cũng nói không nên lời cầu xin tha thứ, chỉ có thể để mặc thanh âm rên rỉ phát ra khiến kẻ khác nghe thấy cũng phải thẹn thùng.

Qua một lúc sau nhận ra chuyện này hình như không có cơ may kết thúc, đành cố gắng run rẩy vươn tay đặt lên lưng Khúc Thiên Hồng, hy vọng như vậy có thể đẩy y ra một chút, nhưng khi cánh tay vừa chạm vào lưng thì hắn cảm thấy lực đạo càng lúc càng lớn, không nhịn được cất lên thanh âm ai oán: “Ta sẽ bị người hại chết ... Cầu người buông tha ta...” Khúc Thiên Hồng mồ hôi từng giọt chảy xuống, rơi trên tấm ngực xích lô của Trầm Tĩnh Chu, răng cắn môi, trong mắt tràn đầy vẻ khấn nguyện, thấp giọng hỏi: “Người đến tốt cùng muốn như thế nào... Ta không biết đến tốt cùng phải đối với người như thế nào mới tốt... Tái nhẫn nại...” Một bên nhẹ giọng thở dốc, một bên đem Trầm Tĩnh Chu nhẹ nhàng đè xuống, đem hai chân hắn mở ra lớn hơn nữa, hạ thân mạnh mẽ xuyên vào, lại vừa cúi người xuống hôn hai vai cùng cổ và ngực Trầm Tĩnh Chu. Trên người Trầm Tĩnh Chu nhất thời bị hôn tạo thành rất nhiều ấn ký màu đỏ, Trầm Tĩnh Chu lại rên rỉ, nói: “Không nên... Người muốn ta chết ngay trên giường đúng không... Người muốn hại chết ta...” Khúc Thiên Hồng hôn xuống bờ môi hắn, càng hôn càng sâu, cảm thấy loại nhiệt tình này giống như ngọn lửa thiêu đốt, không có cách nào khắc chế chính mình.

*vô hạn vô chỉ: không ngừng không chấm dứt

Không biết qua bao lâu, Khúc Thiên Hồng rốt cục chậm rãi ngừng lại.

Trầm Tĩnh Chu nhắm mắt lại, cái gì cũng không nói, Khúc Thiên Hồng vô luận nói cái gì, hắn tựa hồ không nghe thấy, trở mình đem mặt chôn vào trong gối.

Trong lòng Khúc Thiên Hồng cực kỳ áy náy, quay sang tự vấn bản thân tại sao không chịu khắc chế, thấy thái độ phía bên kia thấy thương, liền ôm lấy Trầm Tĩnh Chu thấp giọng an ủi, thấy hắn vẫn không nhúc nhích, đành phải nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn, thấp giọng nói không ít xin lỗi cùng yêu thương, thấy Trầm Tĩnh Chu vẫn như cũ úp mặt vào gối, muốn trêu đùa hắn một chút, liền đưa tay luồn vào trong gối nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn. Nhưng chỉ vuốt ve được một hai cái, Khúc Thiên Hồng đã ngấy đại, cảm thấy tay mình ướt át, rõ ràng Trầm Tĩnh Chu đang khóc.

Khúc Thiên Hồng chậm rãi đưa tay đặt ở trên vai Trầm Tĩnh Chu, thấp giọng nói: “Người tha thứ cho ta. Lúc này không có chủ tâm làm như vậy.” Trầm Tĩnh Chu vẫn không nói gì, nhưng chỗ ướt trên gối càng lúc càng lớn.

Khúc Thiên Hồng không thêm nhắc lại, chỉ ôm lấy hắn không ngừng vuốt ve, đột nhiên thở dài, nói: “Nguyên lai người chán ghét ta như vậy.” Trầm Tĩnh Chu nghe xong lời này, đột nhiên xoay người lại, thấp giọng hỏi: “Ta có thể hỏi người một việc hay không?” Khúc Thiên Hồng thấy khi Trầm Tĩnh Chu nói những lời này, trên mặt còn có lệ ngân, trong lòng cũng loáng thoáng đoán được nguyên nhân, chỉ là khó mà nói ra. Hơn nữa trong lòng mình so với hắn cũng chưa chắc đã dễ chịu hơn, liền mỉm cười nói: “Hỏi cái gì, người nói.”

Trầm Tĩnh Chu hơi do dự, nhẹ giọng nói: “Người có thích người nào hay không?” Khúc Thiên Hồng chậm rãi nắm tay Trầm Tĩnh Chu, đang định nói gì, Trầm Tĩnh Chu đột nhiên giống như phải bỏng, rút tay về, xoay người lại, nói: “Ta thật sự rất mệt mỏi, ta nghĩ nên ngủ đi thôi.” Khúc Thiên Hồng thở dài, nói: “Ta biết tại sao người khó chịu.” Trầm Tĩnh Chu đột nhiên cả giận nói: “Ta có chuyện gì khó chịu? Ta về đến nhà, từ nay về sau những chuyện trên giang hồ với ta không quan hệ, ta sẽ thoải mái biết bao nhiêu.” Những lời này chưa nói xong, trong giọng nói dường như có chút ghen ngào.

Khúc Thiên Hồng trầm mặc rồi một lúc, sau đó đột nhiên nói: “Ta, nếu thật sự muốn làm chuyện gì thì chắc chắn sẽ làm. Ta muốn mang người đặt ở bên người ta, một ngày cũng không xa rời nhau, nhưng người không muốn, ta không thể miễn cưỡng người. Ta cũng không muốn làm khó người.” Trầm Tĩnh Chu muốn nói gì đó, nhưng lại ghen ngào nói không nên lời, Khúc Thiên Hồng mỉm cười nói: “Một tháng sau, ta, muốn gặp lại người, có được hay không? Muốn cự tuyệt ta phải nhanh lên.” Trầm Tĩnh Chu lắc đầu, không nói gì, nước mắt không ngừng chảy ra.

Sáng sớm hôm sau Khúc Thiên Hồng tỉnh dậy, phát hiện có một tay nhẹ nhàng vuốt ve từng hút một trên người mình, cái vuốt ve này cực kỳ êm ái, mang theo e lệ. Tựa hồ sợ bản thân bị phát hiện đã tỉnh giấc, liền nhắm mắt lại, giả vờ ngủ say, tùy ý cái tay kia chậm rãi sờ lên cổ, trước ngực, trên lưng... Cảm thấy trong lòng vừa ngọt ngào, vừa khổ sở. Tiếp theo hai phiến môi ấm áp nhẹ nhàng đặt trên môi y, một nụ hôn tựa như chuồn chuồn chạm nước. Mặc dù Khúc Thiên Hồng vẫn đang nhắm mắt, nhưng trái tim lại đập từng nhịp từng nhịp mạnh mẽ, không thể khống chế.

Hai người cưỡi ngựa suốt một ngày, rốt cục tới Vân Yên hồ. Hai người xuống ngựa, chậm rãi đi dọc theo bên hồ.

Trong lòng Trầm Tĩnh Chu phiền muộn vô cùng, không thể làm gì khác hơn là liều mạng suy nghĩ đến chuyện khi mình ngay lập tức sẽ về đến nhà, cùng cha mẹ gặp lại, không biết vui mừng đến mức nào, nhưng mặc kệ hắn cố gắng suy nghĩ đến những chuyện cao hứng ra sao, trong lòng vẫn vẫn có một đám mây đen xua hoài không đi, một câu cũng nói không nên lời, chỉ sợ một mở miệng thanh âm sẽ trở nên ghen ngào. Nếu ở trước mặt y rơi lệ, sợ rằng không chỉ y muốn cười nhạo mình, ngay cả chính hắn cũng sẽ xem thường bản thân.

Khúc Thiên Hồng thấy Trầm Tĩnh Chu vẫn không dám nhìn mình, cũng không nói nhiều, liền mỉm cười nói: “Có người phải cùng người trong lòng tạm chia tay, khó chịu nói cũng nói không nên lời.” Trầm Tĩnh Chu nghe xong, mặt trưởng, đỏ bừng, nói: “Người ít nói hươu nói vượn! Ta có người trong lòng lúc nào? Ta khó chịu chỗ nào chứ?” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Ta nói có người, cũng không nói người, người gấp gấp như vậy, chẳng lẽ có tật giật mình?” Trầm Tĩnh Chu vừa xấu hổ vừa vội, lại không biết giải thích như thế nào, quay đầu đi, nhưng nước mắt lại chảy ra, rơi xuống chỗ đất ẩm ven hồ. Hắn giận y hết lần này tới lần khác chỉ muốn trêu chọc hắn, lại càng hận không thể tìm thấy một cái lỗ mà chui xuống.

Trầm Tĩnh Chu dùng tay áo lau nhẹ hai mắt, liều mạng đè xuống thanh âm run rẩy, nói: “Đưa đến đây được rồi.” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Cũng được. Nơi này cũng rất gần nhà người.” Nước mắt Trầm Tĩnh

Chu lại muốn chảy ra, Khúc Thiên Hồng mỉm cười nói: “Không cần khổ sở như vậy, một tháng sau ta sẽ tới thăm ngươi.” Trầm Tĩnh Chu gật đầu. Khúc Thiên Hồng mỉm cười nói: “Khó trách Lăng Phong nói ngươi sợ nhất ly biệt, hẳn từng cùng ta nói qua, mỗi lần cùng ngươi ly biệt đều khiến ngươi ta có cảm giác giống sinh ly tử biệt vậy. Hẳn cũng không có cách nào trấn an ngươi.” Trầm Tĩnh Chu nghe xong lời này, rốt cục bật cười, nhưng trên mặt là lệ ngân chưa khô, Khúc Thiên Hồng cười nói: “Bộ dạng này của ngươi, may mà chỉ có ta nhìn thấy. Nếu để người khác nhìn thấy, còn đâu là thể diện nữa.” Trầm Tĩnh Chu nhìn y một cái, lại không dám nhìn lâu. Khúc Thiên Hồng đột nhiên ôm lấy Trầm Tĩnh Chu, nhẹ nhàng hôn trên gương mặt hắn, nói: “Một tháng thật sự quá dài. Ngươi còn có ta tới an ủi ngươi, người nào tới an ủi ta?” Trầm Tĩnh Chu vốn đã ngừng khóc, lúc này lại cảm thấy sống mũi cay cay. Hắn chậm rãi đẩy Khúc Thiên Hồng ra, nói: “Nơi này mặc dù tịch tĩnh, người lui tới cũng không ít, không nên như vậy.” Khúc Thiên Hồng nói: “Ý của ngươi là, nếu tới nơi không có người lui tới thì có thể như thế rồi?” Trầm Tĩnh Chu mặt đỏ lên, nói: “Ta phải đi rồi.” Khúc Thiên Hồng lại hôn môi hắn thêm cái nữa mới buông hắn ra.

Trầm Tĩnh Chu vội vàng chạy về phía trước, không dám quay đầu lại, Khúc Thiên Hồng nhìn theo bóng lưng hắn hồi lâu vẫn không nhúc nhích. Cặp mắt như mộng ảo cũng bị che lấp bởi một tầng lệ vụ*.

*lệ vụ: nước mắt, sương khói

Ngày đó Trầm Tĩnh Chu trở lại Trầm viên, gặp cha mẹ. Trầm lão gia cùng phu nhân trong lòng không biết là vui hay buồn, hai đôi hai mắt đắm lệ nhìn Trầm Tĩnh Chu, nhưng một câu cũng nói không nên lời. Thanh Thư đầu tiên là kêu to cười to, một lúc sau chạy về phòng khóc lớn. Trầm Tĩnh Chu an ủi không được, đành phải kéo từ trong phòng đem hắn kéo ra. Thanh Thư đột nhiên đánh lên người Trầm Tĩnh Chu hai cái, khóc rống nói: “Lần trước đã cùng người nói, muốn bước chân vào giang hồ cũng phải nói với trong nhà một tiếng, người lại một đi không từ giã, làm hại lão gia phu nhân...” Nói tới đây, lại khóc rống lên.

Trầm Tĩnh Chu khuyên hồi lâu, mới làm cho Thanh Thư an tĩnh lại, lại thấy cha mẹ mái tóc hoa râm, già yếu không ít, trong lòng cũng chua xót. Hắn đã nhiều ngày không về Trầm viên, lúc này cảm thấy như đã cách xa cả đời người, ở trong nhà đông xem một chút tây ngó một tẹo, cảm thấy vừa quen thuộc vừa mới lạ, trong lòng cảm xúc ngổn ngang trăm mối, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Đêm nay Trầm lão gia cố ý mở nhà tiệc rượu, trong bữa tiệc Trầm Tĩnh Chu nói chút sự tình đã xảy ra, sợ cha mẹ sợ hãi, nên đã che giấu phần lớn câu chuyện, cũng bắt buộc dĩ phải nói dối một ít. Trước đó, khi Trầm Tĩnh Chu còn trong hành trình cũng viết vài ba phong thư gửi về nhà, chỉ nói cùng bằng hữu trên giang hồ du ngoạn bên ngoài, nhờ Khúc Thiên Hồng nghĩ biện pháp sai người đưa đến trong nhà, lúc này hồi tới, quả nhiên đã nhận được, vì vậy trong lòng Trầm lão gia cùng phu nhân tuy nhớ mong, nhưng cũng không quá lo lắng, lúc này nghe con mình nói tới những chuyện đã trải qua trên giang hồ, tuy hơi hột, nhưng cũng biết nó đã chịu khổ không ít, nghe xong không ngừng lau lệ. Trầm Tĩnh Chu đành phải tiếp tục an ủi. Trầm lão gia nói: “Mỗi lần ngươi đều nói, cùng bằng hữu trên giang hồ ra ngoài. Ngươi cũng đã lớn, ta cũng không muốn lại trách cứ ngươi, chỉ là lần này ngươi đi thật sự quá dài, ta cũng từng mời mấy người bằng hữu trên giang hồ giúp ta điều tra ngươi ở nơi nào, nói cũng kỳ quái, những vị bằng hữu này nếu không biết, thì cũng lộ về mặt sợ hãi, một câu cũng không dám nhiều lời... Nói tóm lại, cũng không biết chuyện gì xảy ra, đúng là không hề có tin tức.” Trầm Tĩnh Chu thấy cha mẹ lúc này nói chuyện bình thường, nhưng không biết lúc ấy có bao nhiêu vất vả, lo lắng. Hai mắt lại nóng lên.

Chuyện phiếm một hồi, Trầm Tĩnh Chu đột nhiên nghĩ đến một chuyện, trong lòng do dự rất cuộc có nên nói hay không, lại nghĩ việc này sớm muộn cũng phải cho cha mẹ biết, lập tức quyết tâm đem chuyện mình không thể sinh con từ từ nói ra. Tất nhiên là không nói thật toàn bộ, chỉ nói bị người hạ độc, sau đó ngẫu nhiên gặp được thần y, độc tuy rằng đã giải nhưng hậu quả là không thể sinh con. Trầm lão gia cùng phu nhân nghe thế không ngừng lau lệ. Trầm Tĩnh Chu cũng rơi lệ nói: “Cha, nương, hài nhi đã như thế này, cũng không đành lòng hại cô nương nhà người ta, hài nhi đã chuẩn bị sống một mình, không kết hôn. Về phần hương khói Trầm gia, hài nhi định lúc về già sẽ nhận nuôi một, hai người con.”

Trầm lão gia cùng phu nhân thấy con duy nhất của mình gặp nhiều khổ nạn như vậy, đau lòng không thôi, lại nghe nói con mình đã không thể sinh con, tuy trong lòng khổ sở, nhưng cũng biết chuyện này đã không thể tránh được, may mắn là tính mạng được bảo toàn, lông tóc vô thương, con mình đã nói như thế cũng không phải không có biện pháp. Huống chi con mình cũng đã lớn, rất nhiều chuyện, cũng không tái miên cưỡng, lập tức Trầm lão gia cũng rơi lệ nói: “Ngươi hôm nay bình an trở về, ta đã phải vô cùng cảm tạ

thiên địa rồi, Trầm gia chúng ta cũng không phải là thế đại quan gia với những lễ nghi rườm rà, loạn thất bát tao. Trầm gia chúng ta cũng không để ý, người cũng biết nằm đó đại phu nói nương người thân thể suy yếu, chỉ có thể sinh một người con, khi nương người mang thai, đại phu lại tới chẩn mạch, nói thai này là nữ nhi, nương người khổ công khuyên ta nạp thiếp, để tránh tuyệt hậu, bị ta mắng mới thông suốt, ta nói, dù chỉ có một nữ nhi, cũng là hài tử của ta, nếu nạp thiếp, trong nhà sẽ sinh ra bao nhiêu sự tình. Ta không không phải là một kẻ đọc sách cổ hủ, từ lúc thiếu niên ta đã biết, chỉ cần mình có cuộc sống hài lòng như ý là được. Cho nên việc này, người cũng không nên để ở trong lòng, người chịu nhiều khổ cực như vậy, ta là cha người chỉ tâm tâm niệm niệm mong người không chịu một chút ủy khuất nào, hơn nữa những năm sắp tới, cha cũng không thể chuyện gì cũng thay người tác chủ được, người thấy làm như thế nào cho phải thì cứ việc làm. Con trai ta lớn lên tuần tú, tâm địa lại thiện lương, có mấy người có được phúc khí như ta chứ? Mà mà có một lão cha khoan dung, nhân ái, rộng lượng, hiểu biết, anh tuần tiêu sái như ta, mới có thể sinh ra một đứa con như vậy đó.” Trầm Tĩnh Chu nghe xong lời này, trong lòng cảm kích khó tả, lúc này rời tiệc quý gối lạy tạ, Trầm lão gia vội vàng đưa tay ra đỡ, Trầm lão phu nhân cũng vừa khóc vừa cười, mặc dù trong lòng vẫn còn đau lòng, buồn bã nhưng cũng hiểu được vô tận vui mừng. Trầm lão gia vốn là một người thông đạt, việc này từ nay về sau không nhắc tới nữa.

Ở nhà mấy ngày, nhưng *** thần Trầm Tĩnh Chu bản thần không yên.

Hắn đọc sách cũng không thấy hứng thú, cơm ăn cũng không biết vị, có đôi khi ngủ buổi tối tay không tự chủ đưa ra, nhưng phía trước chỉ là một khoảng không, có đôi khi tưởng rằng có người ôm mình ngủ nhưng khi tỉnh lại phát hiện chỉ là làm tưởng, lúc đó sẽ không thể ngủ lại, trơ mắt ngồi một hồi, sau đó đơn giản đốt đèn đọc sách. Nhưng là đọc sách cũng thấy chán đến chết, đành phải lên giường nằm, nhìn cây ngoài cửa sổ cùng một vầng trăng tàn đọng lại trên trời, tiếng sáo của hồng lâu vẫn như cũ lạnh lẽo thê lương, chỉ là lúc này nghe được, trong lòng đã là một tư vị khác.

Nhiên đêm, Trầm Tĩnh Chu thật vất vả mới ngủ được, nhưng lại mộng thấy lúc cùng người kia ly biệt, trong mộng mình cũng liều mạng nhả xuống không khóc, khi tỉnh lại cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Tuy hắn không thể hiện ra cuộc sống hàng ngày nhưng trong lòng hắn có rất nhiều rất nhiều chuyện không muốn nghĩ tới.

Hôm nay hắn ở hậu viện thưởng hoa, trong lòng lại không tự chủ được mà nhớ tới rồi một người, đang lúc xuất thần, chợt nhận thấy phía sau có tiếng di chuyển, lập tức quay đầu lại thì lấy làm kinh hãi, bản thân cũng không biết người này là ai.

Người nọ tuy tuổi đã cao, nhưng tướng mạo anh tuấn, *** thần quắc thước, đôi mắt lại càng lấp lánh hữu thần, chính là nhân vật mà khi Trầm Tĩnh Chu còn ở trong Tuyệt y giáo đã từng gặp qua một lần. Trầm Tĩnh Chu nhớ kỹ thanh thanh sở sở, đây là một trong Nhật Nguyệt Tinh tam công một trong Lãnh Nguyệt công. Nhưng lão nhân gia tìm đến hắn làm gì? Nghĩ đến người kia, trong lòng không khỏi giật mình, chẳng lẽ là người kia muốn hắn tới?

Lãnh Nguyệt nhìn hắn, hai người yên lặng đối mặt, chậm rãi nói: “Trầm công tử, vô sự không đáng tam bảo điện. Ta lần này tới, chỉ là vì muốn nói cho người biết một ít sự tình mà người không biết.” Trầm Tĩnh Chu trong lòng giật mình, yên lặng chờ lão nhân gia nói tiếp.

Lãnh Nguyệt thở dài, nói: “Trầm công tử có biết tại sao giáo chủ muốn mời người vào Tuyệt y cung của hắn?” Trầm Tĩnh Chu im lặng lắng đầu, Lãnh Nguyệt cầm lấy tay trái hắn, chỉ vào ba điểm đỏ nói: “Chính là vì vậy. Trầm công tử người từng ăn qua kỳ ngọc trên núi, cổ linh chi, mà giáo chủ đang luyện thiên dương thần công, nếu cùng người mập hợp, võ công sẽ tăng tiến rất nhanh.” Trầm Tĩnh Chu nghe xong lời này, cơ hồ không thể đứng thẳng, qua hồi lâu, mới nói: “Nói đến như thế, tự chung ta cũng chỉ là một kẻ...” nhưng nói không được, trong ***g ngực huyết khí bốc lên, nhưng không có nửa giọt nước mắt.

Lãnh Nguyệt nói: “Bây giờ giáo chủ thần công đã thành, lại cảm thấy áy náy với người, một lòng muốn giữ người ở bên người, mang người đi tìm thân y, nhưng nếu để người tưởng rằng giáo chủ đối với người có ý nghĩ gì khác, không khỏi...” Trầm Tĩnh Chu lắc đầu nói: “Người yên tâm. Ta cũng không suy nghĩ nhiều.” Lãnh Nguyệt nguyên bản tưởng rằng hắn sẽ khóc nháo một phen, không nghĩ tới hắn quyết tuyệt như thế, quả là vượt ngoài dự đoán, lại nói tiếp: “Tuy hiện giờ giáo chủ đối với Trầm công tử còn có ý thương tiếc, nhưng bên người hắn chưa bao giờ thiếu người thị tẩm. Ngay cả bây giờ, hàng đêm cũng đều có người

thị tẩm. Trầm công tử hẳn sẽ không quan tâm chứ!” thấy Trầm Tĩnh Chu vẫn không nói gì, liền nói: “Lão hủ nói, Trầm công tử cứ từ từ suy nghĩ. Lão hủ xin cáo từ.” Trầm Tĩnh Chu nhẹ giọng nói: “Không tiễn.”

15. Chương 15

Trầm Tĩnh Chu bệnh không dậy nổi, hơn nữa theo từng ngày trôi qua, bệnh tình ngày càng trở nên trầm trọng. Trầm lão gia mời rồi vô số danh y, thuốc uống đều là những dược liệu trân quý, nhưng không có chút khởi sắc, gấp đến độ mỗi ngày chỉ biết rơi lệ. Hai vợ chồng nhìn nhau cũng không biết phải nói gì, với nhi tử duy nhất này tâm trạng cả hai luôn thấp thỏm lo âu, mà đại phu cũng nói không chắc được là mắc bệnh gì, có vài người nói là tâm bệnh, Trầm lão phu nhân từng đặc biệt đi hỏi con, nhưng Tĩnh Chu chuyện gì cũng không nói.

Thanh Thư mỗi ngày đều ở trong phòng Trầm Tĩnh Chu để hầu hạ, nhìn thiếu gia một ngày càng trở nên gầy gò, tim như bị đao cắt. Từ nhỏ hẳn đã được mua vào Trầm gia, hầu hạ thiếu gia, nhưng chưa từng bị mắng dù chỉ một lần, trong lòng sớm đem thiếu gia trở thành người thân nhất, khoảng thời gian thiếu gia mất tích, cuộc sống với hắn quả thực một ngày dài như một năm vậy, giờ phút này nhìn thấy thiếu gia như thế, hận không thể thay người chịu khổ.

Hôm nay hắn ngồi bên giường cấp Trầm Tĩnh Chu uống dược, hắn cẩn thận đem dược thang thổi nguội, lại nhẹ nhàng đưa đến bên miệng Trầm Tĩnh Chu, Trầm Tĩnh Chu nhìn bộ dáng chăm sóc của hắn ôn nhu như vậy, đột nhiên toàn thân run lên, nói: “Tại sao người đối xử với ta như vậy?” Thanh Thư lấy làm kinh hãi, nói: “Có phải nô tài làm sai chuyện gì? Công tử trách phạt nô tài đi.”, vừa nói quỳ rạp xuống đất, Trầm Tĩnh Chu nao nao, ngơ ngác nhìn Thanh Thư, đột nhiên thở dài, nói: “Thanh Thư người đứng lên, vừa rồi thần chí ta không rõ ràng. Không có trách người.” Thanh Thư lúc này mới đứng lên, nửa quỳ bên giường, đột nhiên khóc lớn, Trầm Tĩnh Chu mạnh mẽ cười, nói: “Khóc cái gì đây?” Thanh Thư khóc ròng nói: “Công tử, người bây giờ cái dạng này, trái tim của ta đau quá.” Nói xong cũng không nhịn được, sụt sùi khóc lớn.

Trầm Tĩnh Chu cố sức vươn tay, vuốt nhẹ tóc Thanh Thư, nói: “Ta không có việc gì, qua vài ngày nữa ta sẽ tốt hơn mà, người không cần lo lắng, vậy tiện đây người đọc thơ cho ta nghe đi.” Thanh Thư rưng rưng đồng ý, cầm lấy thi tập, Trầm Tĩnh Chu dựa trên giường nói tên bài thơ để Thanh Thư đọc. Thanh Thư đọc vài bài, thanh âm vẫn khê khê run, Trầm Tĩnh Chu thì thảo nói: “Từ xưa đến nay, không nên tương tư, tương tư nay cùng người đoạn tuyệt. Trong sách đã sớm nói mình mình bạch bạch, chỉ có ta...” Thanh Thư đang đọc, chợt thấy kinh ngạc nhìn thiếu gia đang dựa trên giường, nước mắt đã ướt đầm cả gương mặt, Thanh Thư buông thi tập, nằm trên chần mền của Trầm Tĩnh Chu khóc lớn lên.

Này vừa khóc lập tức khiến lão gia cùng phu nhân phải chạy lại, trong lòng hai vợ chồng kinh hãi run sợ nhưng thấy Trầm Tĩnh Chu không xảy ra chuyện gì cũng trở nên bình tĩnh hơn, Thanh Thư lau lệ, đột nhiên quỳ trên mặt đất dập đầu nói: “Lão gia, nô tài và thiếu gia cùng nhau lớn lên, biết bệnh này của thiếu gia là tâm bệnh, ta cả gan ra một chủ ý, khẩn xin lão gia mua biệt viện thúy trúc của Chu gia ở gần Vân Yên hồ, mười ngày sau nô tài sẽ cùng thiếu gia dọn vào, nếu mỗi ngày đều nhìn thấy cảnh sắc trong hồ nói không chừng tâm tình thiếu gia sẽ khá hơn. Từ nơi đó về đây rất gần, nếu có chuyện gì phát sinh cũng rất thuận tiện.” Trầm lão gia nhìn mắt phu nhân, nói: “Cũng tốt.” nhìn thân hình vì bệnh mà trở nên mỏng manh của con mình, không khỏi lão lệ tung hoành.

Hôm nay tình thần Trầm Tĩnh Chu tốt hơn một chút, Thanh Thư hầu hạ hắn uống nửa bát cháo, Trầm Tĩnh Chu đã lắc đầu không ăn nữa, dựa vào cạnh bàn xuất thần, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Thanh Thư nói: “Công tử, qua vài ngày nữa chúng ta sẽ chuyển sang ở gần Vân Yên bên hồ.” Trầm Tĩnh Chu dường như vẫn không nghe thấy, Thanh Thư thấy bộ dạng hắn như vậy, trong lòng lại khổ sở, về tới phòng mình lại khóc lớn một hồi.

Đương lúc Trầm Tĩnh Chu đang ngồi xuất thần thì đột nhiên giật mình nghe được thanh âm ngoài cửa sổ, ngâm: “Tích niên chủng liễu, y y hán nam, kim khán diêu lạc, thê sảng giang đàm, thụ do như thử, nhân

hà dĩ kham?”* Trầm Tĩnh Chu thấy thanh âm, dựa ghế đứng lên, hần cũng không nói với Thanh Thư, bản thân từ hậu viện lặng lẽ tiêu sái đi ra ngoài.

* Khô thụ phú của Dữu Tín. Hình như bên có bản dịch thơ nhưng phải đăng nhập.

Trầm Tĩnh Chu đi tới dưới cây liễu, vừa cười vừa nói:: “Du đại ca, đã lâu không gặp.”

Gương mặt Du Lăng Phong vốn lộ nét tươi cười, giờ phút này thấy hần bị bệnh người gầy như que củi, ánh mắt tiêu tụy, lại càng hoảng sợ, nói: “Tĩnh Chu, ngươi làm sao vậy?” lại thấy hần mặc dù cố gắng tươi cười, làm bộ dạng như không có gì, nhưng bên trong tựa hồ đã phải chịu đả kích lớn. Đột nhiên nhớ tới A Tú đã qua đời trước đây, trong lòng một trận quặn đau, miễn cưỡng cười nói: “Người nào khi dễ ngươi, nói cho đại ca hay.” Trầm Tĩnh Chu vẫn không nói lời nào. Qua hồi lâu, nói: “Đại ca, ngươi tới thăm ta, ta rất cao hứng, nhưng ngươi đừng nói chuyện của ta với người khác.” Du Lăng Phong ngăn người, nói: “Lần này ta đến, chỉ vì muốn nói chuyện với ngươi một lát. Trước khi ta đến cũng không nói với ai, sau này cũng sẽ không có ai biết. Ngươi yên tâm.” Trầm Tĩnh Chu nhìn hần một lúc, đột nhiên nói: “Đại ca, trong lòng ta trong rất khó chịu, ngươi theo ta đi một chút.” Du Lăng Phong gật đầu.

Hai người chậm rãi tới bên hồ, Du Lăng Phong cười nói: “Lúc đầu chính là ở chỗ này cùng ngươi ngẫu nhiên gặp gỡ, khi đó ta bị mắc mưa, may là Trầm công tử người tốt bụng, đã cứu ta khỏi phải ướt như chuột lột.” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười, nói: “Đó là ta coi thường Du đại hiệp.” Hai người cùng nở nụ cười. Du Lăng Phong nói: “Nhưng từ đó về sau, ngươi đã bị cuốn vào phân tranh trong giang hồ, chịu không biết bao nhiêu khổ sở, đại ca vẫn canh cánh trong lòng, không thể tha thứ cho mình. Hơn nữa đại ca còn... lừa gạt ngươi.” Trầm Tĩnh Chu nói: “Đại ca, ngươi ngàn vạn lần đừng để trong lòng, sau này khi ta biết ngươi là người trong Tuyệt y giáo, thật sự từng hận ngươi, nhưng bây giờ ta thật sự không trách đại ca chút nào cả.” Du Lăng Phong nghe hần nói như vậy, hai mắt không tự chủ được nóng lên. Nhưng y luôn giỏi khắc chế bản thân, nên cũng không nói lời nào.

Lại đi một lúc, Trầm Tĩnh Chu đột nhiên nói: “Đại ca, ngươi có thích người nào không?” Du Lăng Phong do dự một chút, nói: “Tìm có.” Trầm Tĩnh Chu cười khổ nói: “Nếu có một ngày, ngươi phát hiện người mình thích có người khác, ngươi sẽ thế nào?” Du Lăng Phong run lên, nói: “Ta chỉ nguyện hần sống khoẻ khoải lạc lạc.” Trầm Tĩnh Chu buồn bã cười, không nói gì. Du Lăng Phong đột nhiên quay đầu, nhìn vào hai mắt Trầm Tĩnh Chu, nói: “Tĩnh Chu, ngươi là người có phúc, đại ca biết, người ngươi thích sẽ cả đời chỉ thích một mình ngươi thôi.” Trầm Tĩnh Chu khẽ lắc đầu, nói: “Đại ca, ngươi không hiểu ý tứ của ta.” Du Lăng Phong nói: “Người như thế nào biết ta không biết?” Trầm Tĩnh Chu lại cười, không nhắc lại.

Hai người yên lặng đi tiếp, đột nhiên Trầm Tĩnh Chu lại hỏi: “Đại ca, người ngươi thích thật ra là người như thế nào? Có thể khiến ngươi như thế?” Du Lăng Phong thở dài, nói: “Hần là người tốt đẹp nhất mà kiếp này ta từng gặp qua, nếu như ngươi gặp qua hần, cả đời sẽ không quên được hần.” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười nói: “May là ta chưa từng gặp qua người đại ca thích. Tại sao đại ca tại không cùng một chỗ với người kia?” Du Lăng Phong cười cười. Trầm Tĩnh Chu nói xong những lời này, trong lòng cũng không biết tại sao bắt đầu đau đớn.

Du Lăng Phong nói: “Có đôi khi chính ta cũng phân không rõ là ta thích hần, hay ta ngưỡng mộ hần, có lẽ chỉ là ngưỡng mộ chưa biết chừng. Nhưng ta vĩnh viễn cũng sẽ không nói cho hần biết. Bởi vì hần có người yêu khác. Hơn nữa hần là một người cực kỳ chung thủy, hần chỉ thích một người, trước khi người kia xuất hiện, hần chưa từng có người khác. Sau khi biết người kia, hần càng không có. Bây giờ ta đã thông suốt rồi, mặc dù người hần yêu không phải ta nhưng quả thật ta rất ngưỡng mộ người đó bởi người có thể làm cho hần yêu thương nhất định cũng là một người vô cùng tốt đẹp người. Huống hồ sự thật đúng là như thế. Ta biết rằng người kia so với ta càng quan tâm hần, càng trân trọng hần.”

Nói xong liếc mắt nhìn Trầm Tĩnh Chu một cái, mỉm cười. Trầm Tĩnh Chu thở dài, nói: “Đại ca, kỳ thật như vậy cũng không phải không có niềm vui, người thích người kia tuy rằng không thể cùng người ở cùng một chỗ, nhưng trong lòng người, người đó luôn là người tốt đẹp nhất, chung quy so với việc người thích một người nhưng sau đó lại phát hiện hần tam tâm nhị ý thì vẫn tốt hơn nhiều.” Du Lăng Phong đột nhiên cười nói: “Không biết vì sao trong lòng Tĩnh Chu lại có suy nghĩ kỳ quái như vậy, cả ngày tự tìm phiền não, đại ca quả thật không nhịn được, đơn giản như vậy, người thích người nào, cùng đại ca nói rõ, đại ca sẽ làm mai cho người.” vừa nói vừa phá lên cười, Trầm Tĩnh Chu thấy hần cười thật sự cao hứng, trong lòng có

chút cảm giác kỳ quái, nhưng nhìn thấy hân sang sảng, tươi cười như thế, tâm tình không biết vì sao tốt hơn rất nhiều.

Tại một đình viện u tĩnh trong nội cung Tuyết y giáo, Hàn Tinh cùng Lãnh Nguyệt công ngồi đối diện với nhau, Hàn Tinh cau mày nói: “Người quả thật nói với Trầm công tử như vậy?”

Lãnh Nguyệt nói: “Đúng thế.” Hàn Tinh lắc đầu nói: “Người không sợ giáo chủ trách tội?” Lãnh Nguyệt nói: “Cho dù liều mạng chịu phạt, ta cũng phải nói.” Hàn Tinh nói: “Sao phải khổ vậy?” Lãnh Nguyệt buồn bã cười, nói: “Từ khi ta sinh ra, đã chỉ biết vì giáo chủ mà không tiếc thứ gì, mạng của ta thì tính gì? Đối với Long giáo chủ như thế, đối với Khúc giáo chủ cũng như thế.” Hàn Tinh hỏi: “Hân tin?” Lãnh Nguyệt nói: “Hân đương nhiên tin.” Hàn Tinh thở dài, không nói gì.

Lãnh Nguyệt nói: “Những chuyện ta nói cùng Trầm Tĩnh Chu, cũng không tất cả đều lừa gạt hân. Vô luận như thế nào, lúc đầu giáo chủ cưỡng ép hân hảo là sự thật, việc này trong lòng Trầm Tĩnh Chu đã trở thành một thương tổn nặng nề.” Hàn Tinh cười nói: “Bản lĩnh lớn nhất lớn nhất của người chính là uống Hoàng tửu, suốt ngày uống say như chết, đến giờ già rồi đã hoàn toàn trở nên hồ đồ rồi. May mà đồ đệ Lăng Phong của người cùng người một điểm tương đồng cũng không có. Nói cách khác, chính là hành động của người đã phá hủy cuộc đời một hảo hán tử.” Lãnh Nguyệt ngăn ra, cả giận nói: “Chuyện này thì liên quan gì tới Lăng Phong?” Hàn Tinh cười nói: “Là ta nói, Lăng Phong so với lão già hồ đồ như người thì tốt hơn nhiều. Không có nói xấu gì đồ đệ của người đâu, người yên tâm.”

Lời này càng nghe càng thấy chẳng xuôi tai, Lãnh Nguyệt lập tức cười lạnh, nói: “Người gần đây luyện thiên thượng *** đại pháp đến đâu rồi? Lúc nào mới cùng lão ca so chiêu đây?” Hàn Tinh sắc mặt không thể biến, nói: “Tỷ thí với người, thật sự là tự hạ mình rồi.” Lãnh Nguyệt giận dữ đứng lên, Hàn Tinh cười nói: “Bình tĩnh đừng nóng. Ta chỉ là muốn nói với người, chuyện của giáo chủ, cũng không phải hoàn toàn giống như người nghĩ. Hân kỳ thật sớm đã biết người không nói thật.” Lãnh Nguyệt lấy làm kinh hãi, ngay cả giận giữ cũng không biết đã biến đi nơi nào, chậm rãi ngồi xuống, Hàn Tinh thở dài nói: “Giáo chủ muốn ta không nói cho người biết, nhưng người ngoan cố như thế, ta cũng không có biện pháp. Ta nhớ kỹ buổi tối ngày đó, ta có việc đi tới trước phòng giáo chủ, thấy hân đứng ở trên hành lang, trên quần áo đều là máu, ta lúc ấy bị kinh hách thật lớn, vội vàng hỏi hân xảy ra chuyện gì, giáo chủ không trả lời câu hỏi của ta, chỉ nói hân tâm thần đại loạn, tùy thời có thể sẽ ra tay đã thương người, lúc ấy ánh trăng tiến vào, giáo chủ đột nhiên nói, hân qua không được canh ba. Ta sợ đến mức hồn vía lên mây, nhưng lại không biết làm như thế nào cho phải. Ta nói có biện pháp nào hay không? Giáo chủ vịn bàn nói, biện pháp thì có, nhưng hân không muốn. Đó chính là cùng Trầm công tử, người đã từng ăn kỳ ngọc cổ linh chi đồng giường một tháng, sẽ tán công vô kinh vô hiểm, nhưng việc này đối với giáo chủ thật sự là làm hân vô cùng nan kham, hân không muốn làm. Hân nói lịch đại giáo chủ đều là đồng nam cho đến khi qua đời, hân cũng không phải ngoại lệ. Hân nói một câu còn chưa xong, lại ho ra một đồng máu, ta sợ đến đầu váng mắt hoa, quỳ trên mặt đất, đau khổ cầu khẩn, nhưng giáo chủ bất vì sở động, ta bất đắc dĩ. Đột nhiên ta nghĩ đến một việc, nói, giáo chủ có một chuyện chẳng phải người đã biết sao, khi giáo chủ đời này thiên thọ đã hết thì cần tuyển tân giáo chủ cùng các vị Đường chủ đời sau, theo giáo quy, Nhật Nguyệt Tinh tam công cùng mười hai vị Đường chủ đời này, cũng phải chết theo. Giáo chủ người có thể nhẫn tâm như thế sao? Khi ta nói ra những lời này, thấy toàn thân giáo chủ phát run, hân nói hân thần chí đại loạn, nên ngay cả chuyện này cũng đã không nhớ rõ. Lúc ấy trên mặt hân tràn đầy vẻ thống khổ, hân vẫn không nói gì, ta cũng quỳ trên mặt đất không đứng dậy, qua nửa canh giờ, hân rốt cục sai người giúp thay quần áo tắm rửa, ta lúc này mới thả trái tim. Nhưng trong vòng một tháng, tính tình hân đột ngột thay đổi, không muốn gặp bất cứ ai, thường xuyên một mình đến Tuyền Thạch Hiên. Có lần ta cả gan hỏi hân sau này sẽ đối đãi với Trầm công tử như thế nào, hân nói không muốn cùng y có dây mơ rễ má gì cả, sẽ tổng y về Trầm viên, nhưng muốn giữ cho cả nhà y lớn nhỏ cả đời bình an, nếu y có chuyện gì, giáo chúng Tuyết y giáo nhất định phải hết lòng tương trợ. Nhưng sao đó không biết vì sao, hân đối với Trầm công tử tựa hồ...”

Lãnh Nguyệt kinh ngạc nói: “Khó trách trong một tháng đó giáo chủ tính tình vốn luôn luôn ôn hòa lại đột nhiên thay đổi, hạ lệnh cho Lăng Phong trong vòng một tháng giết bảy mươi hai người Tây Vực thập phần dũng mãnh, Thiên Sơn mười bảy đạo tặc cũng do Kinh Lôi được lệnh phải giết sạch trong vòng mấy ngày.” Hàn Tinh cười nói: “Đâu chỉ có thế. Khi đó giáo chủ đột nhiên hạ lệnh xóa sạch các đại bang hội của Giang Nam, nói rõ trong vòng ba tháng, bằng mọi cách phải làm cho Ấu Dương Khiêu cùng các bang hội Giang Nam thần phục, nếu không hết thấy giết không tha.” Lãnh Nguyệt đột nhiên nghĩ muốn tới một chuyện,

nói: “Nhưng sau đó ta đã cố ý đến thỉnh tội với giáo chủ, hấn cũng không nói gì.” Hàn Tinh mỉm cười, nói: “Giáo chủ luôn luôn giữ thể diện cho mấy lão già chúng ta, lúc đầu mỗi ngày người khổ cực khuyên hấn uống máu Trầm công tử, hấn đáp ứng người, bắt Trầm công tử vào Tuyết y cung, nhưng cũng không làm gì. Hấn cũng sớm biết dụng ý của người, nhưng cũng không nói gì, đều là vì muốn giữ gìn thể diện cho người thôi.” Lãnh Nguyệt nghe xong hồi lâu cũng không nói được lời nào.

Hàn Tinh đột nhiên hỏi: “Người còn không nói cho ta biết, nguyên nhân người muốn Trầm công tử rời khỏi giáo chủ. Chẳng lẽ người còn đang oán hận Trầm công tử đối với giáo chủ hạ độc?” Lãnh Nguyệt trầm mặc không nói, Hàn Tinh nói: “Chuyện này, giáo chủ cũng thêm để ý, chỉ có người thượng xuyên hạ khiêu*, cùng người điên quả là không có gì khác nhau cả.” Lãnh Nguyệt lửa giận lại nổi lên, Hàn Tinh không đợi lão phát hỏa, nói: “Cuộc đời của người đối với chuyện tình cảm quả thật không biết cách hành xử. Trầm công tử chỉ là một văn nhược thư sinh, nhưng lại gặp phải những khổ cực như vậy, chung quy chúng ta phải xin lỗi y. Lòng dạ người hẹp hòi như vậy, làm người không hề đúng mực, vậy mấy chục năm sống này cũng chỉ vô dụng mà thôi.” Lãnh Nguyệt nghe hấn nói như vậy, nhưng lại không phát hỏa, chỉ nói: “Ta từ nhỏ đến lớn, đã có tính cách như thế này, không cảm thấy bản thân có cái gì không đúng. Hơn nữa ta làm vậy cũng không phải chỉ vì nguyên nhân này.” Hàn Tinh nói: “Àn, còn có một cái nguyên nhân là người cả đời cô độc, không muốn thấy người khác lưỡng tình tương duyệt.”

Lãnh Nguyệt cả giận nói: “Người cũng biết nguyện vọng lớn nhất của ta là gì mà? Ta hận người trời sinh không phải kẻ cầm điếu! Người mỗi lần mở miệng là toàn nói những lời chua ngoa, cay nghiệt, Tuyết y giáo từ trên xuống dưới, trừ tiểu tử Vô Thương kia, có ai không sợ người? Có ai thấy người mà không trốn tránh, e sợ, chỉ lo chạy còn không kịp?” Hàn Tinh hì hì cười, mặc lão kia phát hỏa, Lãnh Nguyệt bạo khiêu* một trận, rốt cục bình tĩnh lại, nói: “Nhưng người còn nhớ Long giáo chủ? Năm đó, lúc hai người chúng ta còn đang là Đường chủ, cùng Long giáo chủ tình cảm như tay chân. Long giáo chủ có một lần cùng ta trường đàm*, nói nếu một người muốn chân chính siêu thoát, nhất định phải rời xa tình kiếp, một chữ tình đã thương người sâu nhất. Cả đời Long giáo chủ chưa từng yêu qua bất kỳ người nào, cho nên cả đời hấn sống vô cùng sung sướng. Ta cũng giống như vậy.”

Hàn Tinh đột nhiên thu lại vẻ tươi cười, thở dài nói: “Năm đó Long giáo chủ lớn lên đặc ý như vậy, cho dù người nào thấy hấn, đều cả đời khó quên, nhưng một người như thế chỉ làm bạn cùng rượu, làm bạn cùng sách vở, làm bạn cùng võ công. Người cho rằng hấn thật sự sung sướng sao? Cả đời hấn tuân thủ nghiêm ngặt giáo quy, là một giáo chủ thánh khiết như yêu cầu mà Tuyết y giáo hướng đến, quả thật hấn đã làm được, sau khi hấn lên làm giáo chủ, nửa cuộc đời còn lại ngay cả tay của người khác hấn cũng chưa từng chạm qua. Nhưng có một lần hấn uống rượu, viết lên tường trong phòng vô số chữ, lúc đó ta vô tình thấy được, thật là làm trong lòng run sợ.” Lãnh Nguyệt cũng rung mình, nói: “Chữ kia viết gì?” Hàn Tinh thở dài nói: “Lật đi lật lại, chỉ có bốn chữ, hành thi tẩu nhục.” sắc mặt Lãnh Nguyệt trở nên tái nhợt vô cùng, nói: “Ta còn tưởng rằng hấn uống nhiều rượu như vậy là bởi bản tính, không nghĩ tới ...” Nhẹ nhàng lắc đầu, cũng không nói tiếp nữa.

*bạo khiêu: nổi trận lôi đình

*trường đàm: trường: dài, đàm: nói chuyện => nói chuyện dài (aka bà tám):p

*hành thi tẩu nhục: cái xác không hồn

Hàn Tinh mỉm cười, thở dài nói: “Người với ta khi còn sống, sợ rằng đều có rất nhiều bí mật. Năm đó ta yêu một nữ tử, nhưng ta nghĩ bản thân vốn là người trong Tuyết y giáo, năm đó lại vừa được chọn làm đường chủ Thiên Vũ Đường, khắp nơi nghiêm thủ giáo quy. Lúc ấy nàng cầu ta không rời khỏi nàng, nhưng ta nhân tâm rời đi. Sau ta lại đi tìm nàng, muốn biết hiện tại nàng ở đâu, mới biết ngày thứ hai sau khi ta đi, nàng đã thất cổ tự vận. Ba mươi năm nay, mỗi đêm trong mộng ta lại thấy nàng. Không biết đã bao nhiêu lần ta vì khóc trong mộng mà tỉnh dậy, tư vị sống không bằng chết như vậy, người từng hưởng qua sao? Khi đó rõ ràng ta cảm thấy trái tim mình bị đâm đến vỡ vụn, từ đó về sau ta hận nhất kẻ chia y缘 rẽ thủy. Ta cũng biết, trong Tuyết y cung, có rất nhiều rất nhiều những thiếu niên nam tử như vậy, cả đời cô đơn, khổ sở.” Lãnh Nguyệt nghe lão nói như vậy, đôi tay rốt cục không nhịn được run rẩy. Hàn Tinh nói: “Người luôn tự cho mình là một người thông minh, chuyện gì cũng biết, kỳ thật vốn có một chuyện người chưa từng biết tới, nhưng lại mượn Hoàng tử cả đời vô tri vô giác, bốn chữ hành thi tẩu nhục của Long giáo chủ, đứng ra nên giành cho người mới phải.” Lãnh Nguyệt từ trong ngực móc ra một hồ lô rượu, uống một

ngụm, nhưng tay cầm bầu rượu lại run rẩy cực độ.

Hàn Tinh nói: “Lão ca ta hôm nay đã nói hết lời. Chuyện người cùng Trầm công tử gặp mặt tạm thời cũng không nên đi nói cùng giáo chủ, những chuyện của thiếu niên, cuối cùng nên để chính bọn nó giải quyết, huống chi mặc dù người nói, cũng chỉ cấp giáo chủ tăng phiền não thôi. Hay là lúc này người uống thêm vài hồ lô rượu nữa, mơ thấy mộng đẹp, khấn cầu trong mộng một vị thần tiên, giúp người giải quyết ổn thỏa chuyện này đi!” Nói xong ha ha cười, đứng dậy ly khai, Lãnh Nguyệt vẫn không nhúc nhích ngồi một chỗ, đột nhiên ngẩng cổ, đem toàn bộ Hoàng tửu trong hồ lô uống hết.

16. Chương 16

Bên Vân Yên hồ, nơi liễu rủ âm thầm, có viện tử u tĩnh, từ khoảng không trong khe cửa sổ nhìn vào, thấy bên trong có một vị thiếu niên gần hai mươi đang ngồi trước bàn, đang xuất thần nhìn cảnh sắc bên ngoài. Ngoài cửa sổ liễu rủ mềm mại, khói sóng trên mặt hồ như vẽ, là xuân cảnh Giang Nam.

Thanh Thư từ ngoại phòng đi đến, sắc mặt phi thường cổ quái, nói: “Thiếu gia, bên ngoài có một vị Khúc công tử muốn thăm người.” Lại nhỏ giọng nói một câu: “Thiếu gia, hôm nay nô tài đã nhìn thấy người đẹp nhất mà cả đời này nô tài chưa từng gặp. Thật là kỳ quái, ngay cả chuyện thiếu gia chuyển sang ở chỗ này vị công tử kia cũng biết.”

Trầm Tĩnh Chu nghe nói “Khúc công tử”, cả người chấn động, Thanh Thư cẩn cẩn dục dục nói: “Chẳng lẽ thiếu gia không muốn gặp y? Người tuần tú hình như đã chờ ở đó lâu rồi. Mới rồi nô tài nhìn thấy y cả người vụng vụng hồ hồ, cả đời chưa từng thấy người nào tuần tú như vậy, không biết chừng thiếu gia nhìn thấy y, tâm tình cũng sẽ tốt lên ha.”

Trầm Tĩnh Chu không trả lời, chỉ nói: “Mời hẳn vào.”

Qua một trận, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, một người đi đến, đúng là người đã nhiều ngày không gặp Khúc Thiên Hồng. Trầm Tĩnh Chu liếc mắt một cái nhìn thấy y, vốn tưởng rằng một tháng qua bản thân đã hoàn toàn bình tĩnh, nhưng lúc này nhìn thấy ánh mắt tươi cười của y cảm thấy trong lòng khí huyết bốc lên, toàn thân có chút phát run. Một tháng qua bản thân đã biết bao lần tự an ủi bản thân, giờ phút này tất cả đều vụt lên chín tầng mây.

Khúc Thiên Hồng tươi cười, nhìn Trầm Tĩnh Chu không nói gì. Trầm Tĩnh Chu không dám nhìn y, qua mấy lần cố gắng, rốt cục làm cho bản thân bình tĩnh, thấp giọng nói: “Thanh Thư, người ra ngoài trước đi.” Thanh Thư lúc này mới lưu luyến, chậm rãi đi ra ngoài, ra đến cửa quay lại nhìn Khúc Thiên Hồng một cái.

Trầm Tĩnh Chu nói: “Khúc giáo chủ, đã lâu không gặp.” Khúc Thiên Hồng mỉm cười nói: “Tĩnh Chu, quả thực một tháng này chẳng khác nào một năm. Ta không dám đến sớm một ngày, cũng không dám muộn một ngày.” Khi y nói những lời này, vẫn nhìn Trầm Tĩnh Chu, đến khi nói xong, tươi cười trên mặt bỗng biến mất, thấp giọng nói: “Người gây. Mới một tháng không gặp, như thế nào lại trở nên như vậy?” Trầm Tĩnh Chu không trả lời y, nói: “Đây là lần cuối cùng người gặp ta. Không biết Khúc giáo chủ còn có chuyện gì phân phó?”

Khúc Thiên Hồng có chút chấn động, nhưng không nói gì.

Trầm Tĩnh Chu nói: “Nếu không có gì để nói, Khúc giáo chủ giáo sự vụ bận rộn, ta cũng không dám giữ người.” Khúc Thiên Hồng kinh ngạc nhìn hắn, qua một trận, thấp giọng nói: “Cáo từ.” cũng không nói nhiều, xoay người đi ra ngoài, Trầm Tĩnh Chu nhìn bóng lưng y dần dần đi xa, chậm rãi ngồi trên ghế.

Thanh Thư từ bên ngoài đi đến, vẻ mặt kinh ngạc, nói: “Công tử tuần tú kia đi nhanh như vậy? Từ lúc nào mà thiếu gia có bằng hữu như vậy? Chẳng lẽ y là người trên giang hồ, quy củ là đi không từ già?” Trầm Tĩnh Chu tựa hồ không nghe thấy Thanh Thư nói gì, Thanh Thư đột nhiên nói: “Thiếu gia, người kia tuần tú như vậy, làm cho người từng gặp y thăm muốn gặp y thêm vài lần nữa, nhưng ta không thích y.” Trầm Tĩnh Chu nhẹ giọng hỏi: “Tại sao?” Thanh Thư nói: “Y nhìn qua cao quý nhưng hình như không giống

người bình thường chốn nhân gian, người như vậy chỉ có thể xa xa nhìn lại, ngay cả khi nói chuyện với y, cũng không tự chủ được mà trở nên cung kính, trên người y mặc y phục *** xảo sạch sẽ như vậy, người như vậy, hơn phân nửa là cả đời chưa từng biết đến người khác. Lại càng không nói đến chuyện cùng y đi thả diều,..., vẫn là thiếu gia nhà ta tốt hơn.” Trầm Tĩnh Chu lộ vẻ sầu thảm cười, nói: “Y vĩnh viễn là một người trong trẻo nhưng lạnh lùng như vậy, cao cao tại thượng, lại vừa cao quý vừa ưu nhã, trên đời này không có bất luận kẻ nào, cũng không có bất cứ gì chuyện có thể làm cho y đại loạn dù chỉ là một chút xiu xiu. Cả sắc mặt cũng không thay đổi.” Thanh Thư thở dài, nói: “Thật sự là có người như vậy. Thiếu gia, khi người còn bé ghét nhất chính là bị nói như tiên xuất trần, lúc này dùng để nói y là chính xác nhất.” Trầm Tĩnh Chu cười khỏ một tiếng, không nói gì.

Qua một trận, Trầm Tĩnh Chu nói: “Thanh Thư, ngươi đi về bên nhà ở vài ngày, ta muốn một mình yên tĩnh.” Thanh Thư nhảy dựng lên, nói: “Như vậy sao được?” Trầm Tĩnh Chu nói: “Ngươi rốt cuộc có nghe lời ta hay không?” Thanh Thư thấy sắc mặt hắn đại biến, trong lòng sợ hãi, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng, nhưng vẫn còn đứng lại lăm bả lăm bả nói hai câu Trầm Tĩnh Chu mới thấy hắn đẩy cửa đi ra, lại nghe Thanh Thư từ ngoài cửa sổ nói vọng vào: “Thiếu gia, người có thể tự chiếu cố bản thân hay không hả?” Trầm Tĩnh Chu cách cửa sổ nói: “Ngươi yên tâm!” Thanh Thư lúc này mới đi xa, Trầm Tĩnh Chu một người ngồi ở trong phòng, cảm thấy tâm loạn như ma, vô cùng tê dại, nhưng ngược lại đã không còn đau đớn.

Sắc trời dần dần sẩm tối, nhưng Trầm Tĩnh Chu không đốt đèn, hắn vẫn ngồi đó không nhúc nhích, đã ngồi qua vài canh giờ. Hoàng hôn trầm lắng, trên Vân Yên hồ đã có vài chiếc thuyền ra ngắm cảnh, trên hồ khắp nơi đều là thấp lên sa đặng*, ánh sáng nhu hòa.

Lúc đầu, những tưởng bản thân sẽ thương tâm ra sao, nhưng lúc này lại không cảm thấy gì, chỉ ngơ ngác ngồi đây ngắm cảnh xuân, hết thấy đều chỉ là hư hư ảo ảo, tự dừng nước mắt rơi. Giáo chủ mang mặt nạ trong Tuyết y cung, công tử thanh nhã một mình ngồi trong Tuyền Thạch Hiên, gặp mặt trên Vân Yên hồ, đã hơn một năm sớm chiều không rời, trong lúc đó còn triền miên bên nhau... đến cuối cùng cũng chỉ có một câu cáo từ.

Thật sự một câu nói thừa cũng không có.

Cứ như vậy kết thúc?

Cũng tốt, giờ này ngày này mặc dù thương tâm, nhưng từ nay về sau không gặp lại, qua mười năm, hai mươi năm, khi nỗi đau đã kết vảy, cũng sẽ không còn nhớ lại nữa.

Nếu có thể sống thêm một kiếp nữa, nhất định đem tiền duyên nối tiếp, đem tất cả ái hận kiếp này quên hết, nhưng kiếp này đã như thế rồi. Cuối cùng cũng quên không được hận ý này. Cho dù vì bất cứ lý do gì chẳng nữa, giờ hắn chỉ muốn vãn đạm phong thanh.

Ngoài cửa sổ nổi lên tiếng mưa xuân rả rích, cảnh trí trong mưa vốn hết sức mỹ lệ nhưng cũng vô cùng mờ mịt. Những người nghe thấy tiếng mưa, không biết tâm trạng như thế nào? Có lẽ trên đời này, chỉ cần là người thì sẽ có sầu khổ.

Trong phòng yên lặng không tiếng động, Trầm Tĩnh Chu thủy chung không nhúc nhích, xuân quang bên ngoài, tựa hồ cùng hắn không có quan hệ.

Màn cửa sổ nhẹ buông, mới hay xuân trống rỗng*. (Ta tự chế)

* Thải tang tử của Âu Dương Tu đời Bắc Tống. Có điều sắp xếp hơi lạ, bài thơ gốc là: , . / , .

Trong phòng đột nhiên sáng lên, có người đốt nến.

Trầm Tĩnh Chu không quay đầu lại, hồ hững nói: “Thanh Thư, ngươi quay về làm gì?” Nhưng không ai trả lời. Trầm Tĩnh Chu chậm rãi đứng lên, người trước mắt không phải Thanh Thư, là Khúc Thiên Hồng.

Trầm Tĩnh Chu đột nhiên quay người lại, hướng ngoài phòng mà đi, lại bị Khúc Thiên Hồng nắm chặt, chỉ nghe y nói: “Mặc kệ ngươi cỡ nào không muốn thấy ta, ta đêm nay sẽ không đi. Có chuyện gì, ta nhất định phải biết.” Trầm Tĩnh Chu kéo tay y ra, nói: “Ngươi muốn biết cái gì?” nhưng Khúc Thiên Hồng lại không nói gì.

Hai người cứ đứng đó một hồi, Khúc Thiên Hồng đột nhiên thở dài, nói: “Kỳ thật một tháng trước, ta đã mơ hồ nghĩ đến kết quả như thế này. Ta hôm nay đến, chỉ là muốn nghe chính miệng người nói một lần. Để cho ta hoàn toàn hết hy vọng.” Trầm Tĩnh Chu ngẩn ra, lại nghe Khúc Thiên Hồng nói: “Ta vẫn biết, người thủy chung không có tha thứ ta.” Thân hình Trầm Tĩnh Chu run rẩy một chút, Khúc Thiên Hồng còn nói thêm: “Huống chi người là con trai duy nhất của Trầm gia, cũng không phải chuyện gì cũng có thể làm theo ý mình. Người nếu quyết tuyệt như thế, nhất định là có lý do của người. Ta sợ làm khó người, vốn nghĩ không thể dây dưa cùng người, vì vậy quay về Tuyết y cung, nhưng... ta... không cam lòng. Muốn biết đến tột cùng vì sao người thay đổi.” Trầm Tĩnh Chu buồn bã cười, không nói gì.

Qua một lúc lâu, Trầm Tĩnh Chu rốt cục mở miệng nói: “Lúc đầu người bắt cóc ta vào Tuyết y cung, là vì cái gì?” Hai tay Khúc Thiên Hồng có chút phát run, thấp giọng nói: “Là vì ta luyện một môn võ công.” Trầm Tĩnh Chu có chút cười khổ, nói: “Sau đó người dẫn ta đi tìm thần y, cũng là vì người cảm thấy áy náy?” Khúc Thiên Hồng nói: “Ta vẫn rất áy náy.” Trầm Tĩnh Chu đột nhiên mở toang cánh cửa, nói: “Người rút đi cho ta.” Khúc Thiên Hồng thấy mặt hắn đỏ lên, từ lúc quen biết hắn cho tới nay, chưa bao giờ thấy hắn phần nộ như vậy, nói: “Người thật sự không bao giờ bằng lòng gặp ta nữa? Ngay cả một câu nói của ta, người cũng không chịu nghe?” Trầm Tĩnh Chu nói: “Trong một tháng này, hàng đêm ta đều có người đồng tắm, bây giờ ta không muốn rời khỏi hắn, người không nên trở lại quấy rầy ta.” Thanh âm Khúc Thiên Hồng có chút run rẩy, nói: “Tĩnh Chu, người muốn cự tuyệt ta, chỉ cần nói thẳng, không cần phải lừa gạt ta.” Trầm Tĩnh Chu lắc đầu nói: “Ta đã bao giờ nói dối chưa? Người cũng không phải hàng đêm...” Nói tới đây ngừng lại không nói tiếp nữa.

Khúc Thiên Hồng đứng đó, trong ánh mắt tràn đầy vẻ thống khổ, Trầm Tĩnh Chu đột nhiên đi tới bên người y, liều mạng đẩy y ra ngoài, trong miệng nói: “Người rút đi cho ta!! Cuộc đời này của ta không bao giờ muốn nhìn thấy người nữa! Người chính là giáo chủ Tuyết y giáo cao quý, muốn người nào là có người đó, tuy ta là một người trói gà không chặt, nhưng cũng không phải là vật chơi đùa của người, tùy ý người khi dễ! Người đem ta dẫm nát dưới chân, ngày nào đó đột nhiên thay đổi thấy xót xa áy náy, thì ban cho ta chút ân huệ cho xong. Ta nói cho người biết, ta không phải là một con chó vẫy đuôi lấy lòng người!” Khúc Thiên Hồng thấy sắc mặt hắn thập phần giận dữ, nói: “Người thật sự vẫn nghĩ ta như vậy? Người chưa từng thích ta?” Trầm Tĩnh Chu nghe y nói như vậy, đưa tay hung hăng đánh y, dưới cơn thịnh nộ, thật sự là nói không thành lời, chỉ nghe hắn nói: “Người nào thích người? Người như thế, tướng mạo xấu xí, tâm tư như xà hạt*, cư nhiên cho là có người sẽ thích người? Người rút đi cho ta, ta nhìn thấy người đã chán ghét, hận sao không thể không gặp lại người!” Thấy Khúc Thiên Hồng không đánh trả, cũng không nói gì, trong lòng giận quá, nói: “Người còn không đi? Hảo, vậy ta đi!” Khúc Thiên Hồng run rẩy một câu cũng không nói thành lời, đi ra ngoài.

*xà hạt: xà: rắn độc, hạt: bò cạp

Trầm Tĩnh Chu chậm rãi chống mình đi tới bên giường, chỉ cảm thấy trước mắt một trận thiên toàn địa chuyển, rốt cục ngã xuống giường.

Khi mở mắt ra, cảm thấy đau đầu như muốn nứt ra, có người đang cấp bản thân lau mồ hôi, hắn định thần, người nọ nguyên lai là Thanh Thư, thần sắc thoảng có chút cổ quái, nói: “Thiếu gia, ta lo lắng, quay về xem, người như thế nào lại thành cái dạng này?” Trầm Tĩnh Chu lắc đầu, không nói gì. Thanh Thư cũng không nói gì, chỉ yên lặng canh giữ bên cạnh.

Bất tri bất giác ba ngày đã qua.

Tuy thần sắc Trầm Tĩnh Chu vẫn như thường, nhưng trên thực tế *** thần hoảng hốt tới cực hạn, có khi Thanh Thư cùng hắn nói chuyện, hắn nghe hồi lâu cũng không biết đang nói cái gì.

Hôm nay Thanh Thư thấy hắn ngồi bên bàn viết chữ, gọi hắn vài tiếng, Trầm Tĩnh Chu hình như không nghe thấy. Thanh Thư lặng lẽ đi tới phía sau hắn, nhìn thấy hắn viết cái gì, trong lòng có chút lay động.

Ánh mắt Trầm Tĩnh Chu ngơ ngác, tựa hồ không biết bản thân đang viết cái gì, qua hồi lâu, Thanh Thư nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng, hắn này mới hồi phục lại *** thần, khi cúi đầu xem bản thân viết chữ gì, sắc mặt cũng thay đổi, mạnh tay vo thành một đống, ném vào sọt giấy.

Thanh Thư bưng chén trà lại, đứng ở bên cạnh Trầm Tĩnh Chu, đột nhiên cần cần dục dục nói: “Thiếu gia đã có người mình thích, tại sao lại tự làm khổ mình như vậy.” Trầm Tĩnh Chu lấy làm kinh hãi, nói: “Người

nói cái gì?” Thanh Thư vẫn cẩn cẩn dực dực nói: “Thiếu gia thích người nào, ta chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra.” Ngừng lại một chút, nói tiếp: “Thiếu gia mê man ba ngày, người kia ở bên ngoài đứng ba ngày...” Một câu còn chưa nói xong, Trầm Tĩnh Chu đã đứng lên.

Thanh Thư nhìn theo bóng lưng hắn, nhưng không theo ra ngoài.

Khúc Thiên Hồng một mình đứng dưới tàng liễu, không biết đã đứng bao lâu.

Trầm Tĩnh Chu chậm rãi đi tới bên cạnh y, Khúc Thiên Hồng quay đầu, Trầm Tĩnh Chu thấy hai mắt luôn luôn sáng ngời của y, lúc này mắt đi thần thái, ánh mắt cũng dị thường tiêu tụy, trong lòng đau xót, nhẹ giọng nói: “Mấy ngày trước ta nói như thế hơi quá đáng.” Khúc Thiên Hồng không nói gì. Hai mắt Trầm Tĩnh Chu không nhìn y, thấp giọng nói: “Bất quá ý tứ của ta sẽ không thay đổi, ta sẽ không tái hận người, nhưng mong người không tới tìm ta nữa.” Khúc Thiên Hồng nhìn Trầm Tĩnh Chu, đột nhiên nói: “Người quyết tuyệt như thế, có phải thật sự có người yêu khác hay không? Có phải thật tình hy vọng không nhìn thấy ta nữa hay không?” Trầm Tĩnh Chu không dám nhìn y, nhưng gật đầu, sắc mặt Khúc Thiên Hồng trắng bệch, qua một trận, đột nhiên nói: “Người thay lòng đổi dạ nhanh quá.” Trầm Tĩnh Chu ngẩng đầu, môi run run rẩy, nói: “Ta động tâm với người lúc nào?” Khúc Thiên Hồng đột nhiên cười cười, nói: “Thật là ta tự mình đa tình.” Y nói xong những lời này, từ trong lòng xuất ra một khối ngọc bội, nói: “Tĩnh Chu, mặc dù người không hề thích ta, bất quá tâm ý của ta, người cũng phải rõ ràng. Ta từ nhỏ đến lớn, luôn mang mặt nạ, không được khóc, không được cười, không được phát nộ, lại càng không được vui mừng, nói ngắn lại, những chuyện mà ai cũng có thể làm, ta không thể. Cho đến khi ta gặp được người, người thiện lương như vậy, kỳ thật ta...” Nói xong đưa mắt nhìn Trầm Tĩnh Chu một cái, trên mặt có chút đỏ lên, nói: “Kỳ thật lần đầu ta gặp người tại Cầm Tâm các, lúc ta nhìn thấy người xem bức tự ta treo trên tường đến xuất thần, bắt đầu từ lúc đó, có lẽ ta đã thích người. Nhưng đoạn cuộc sống kia, tâm trí ta lúc đó thật thường, đối với người làm rất nhiều chuyện không thể tha thứ. Ta cũng không dám cầu người tha thứ. Khi đó chính ta cũng rất giận bản thân, thường thường một mình đi đến hậu viện, không nghĩ tới ở đó có thể gặp người, người quan tâm ta như vậy. Ta phát hiện càng ở chung với người, ta càng không thể ly khai người. Chỉ cần cùng người ở một chỗ, với ta mỗi ngày đều trở nên vô cùng vui sướng. Nhưng ta cũng biết, người thủy chung không tha thứ cho ta, ta muốn đền bù, nhưng ta bây giờ mới hiểu được, nếu lúc đầu đã làm sai, quả đáng ta phải gánh chịu là hiển nhiên, ta thương tổn người, cũng không phải chỉ cần về sau đối tốt với người là có thể bù đắp.” Trầm Tĩnh Chu nghe y nói như vậy, cúi đầu không nói gì.

Khúc Thiên Hồng nhẹ nhàng cầm tay Trầm Tĩnh Chu, đem ngọc bội đặt trong lòng bàn tay hắn, cười khổ nói: “Bất quá ta là người một khi đã nhận định chuyện gì sẽ không thay đổi, lời đã nói ra cũng không thu hồi. Nếu thích một người, lại càng như thế, người đối với ta vạn phần chán ghét cũng được, người có người yêu khác, từ nay về sau trong lòng không có con người của ta cũng được, ta đối với người thủy chung sẽ không thay đổi, ngọc bội này từ nhỏ ta đã mang theo, là vật ta trân ái nhất, ta đem nó tặng cho người. Từ nay về sau, ta cũng không động tâm với bất kỳ người nào nữa.” Trầm Tĩnh Chu nghe y nói như vậy, toàn thân run rẩy.

Khúc Thiên Hồng chậm rãi vươn tay, tựa hồ muốn vuốt ve gương mặt Trầm Tĩnh Chu một chút, Trầm Tĩnh Chu không né tránh, Khúc Thiên Hồng đột nhiên ôm Trầm Tĩnh Chu vào lòng, hôn lên bờ môi hắn, càng hôn càng sâu, qua hồi lâu mới buông ra, thấp giọng nói: “Tĩnh Chu, ta đời này chỉ yêu mình người, ta thật sự thật sự rất thích người. Những lời này, từ trước đến nay ta vẫn giữ trong lòng không nói ra, nhưng bây giờ còn không nói, ta sợ ta sau này sẽ không còn có cơ hội nói với người.” Trầm Tĩnh Chu thấy trong hai mắt y, lệ quang trong suốt, trong lòng cũng dị thường chua xót.

Khúc Thiên Hồng đột nhiên buông hắn ra, xoay người rời đi, không quay đầu lại, Trầm Tĩnh Chu đứng đó, môi mấp máy, nhưng không nói nên lời, trong lòng rối như tơ vò.

Vừa rồi nghe Khúc Thiên Hồng nói như thế, ban đầu thấy mình còn tỉnh tỉnh mê mê, như trong mộng, nhưng bây giờ nhớ tưởng lại từng câu từng chữ như khoan vào trái tim, khiến hắn đau thấu xương.

Trầm Tĩnh Chu dựa vào thân cây, cảm thấy yết hầu ngòn ngọt, một miệng lớn máu tươi phun ra.

Hắn nhìn theo phương hướng Khúc Thiên Hồng rời đi, ngay cả bóng lưng của y cũng đã biến mất không còn thấy nữa, rốt cục mắt nóng lên, nước mắt cuộn cuộn chảy, hòa cùng máu tươi biến thành màu đỏ, Trầm Tĩnh Chu cũng không lau đi.

Sắc trời dần dần tối đi, tựa hồ muốn đổ mưa. Trên Vân Yến hồ gió thổi mạnh, cành liễu lại càng đong đưa theo gió. Trong gió đều có hơi nước thấm mùi lạnh.

Trầm Tĩnh Chu đứng đó, nhưng dường như đã trở nên ngây dại, vẫn không nhúc nhích.

Mưa rơi càng ngày càng lớn, Thanh Thư chạy ra, thấy Trầm Tĩnh Chu si ngốc đứng trong mưa, vội vàng kéo hẳn vào phòng. Trầm Tĩnh Chu chẳng khác nào kẻ mất tâm hồn, tùy ý Thanh Thư bài bố.

Thanh Thư cầm đến một bộ y phục sạch sẽ, giúp hắn thay ra, lại nhen lên một hỏa lò, đặt bên cạnh Trầm Tĩnh Chu giúp hắn ấm thân, một bên vội vàng pha trà nóng, nấu nước gừng, nhưng thủy chung không nói gì. Trầm Tĩnh Chu tựa hồ cũng chưa phục hồi lại *** thần.

Thanh Thư hầu hạ Trầm Tĩnh Chu uống một chén nước gừng, Trầm Tĩnh Chu cũng không nói gì, chậm rãi uống hết. Thanh Thư một bên bẻ bện đến bẻ bện đi, vừa nói: “Thiếu gia, người đang tính toán bán nô tài đi.” Trầm Tĩnh Chu nghe những lời này, hồi lâu mới hiểu được, thấp giọng nói: “Tại sao?” Thanh Thư nói: “Từ trước đến nay thiếu gia thích cười thích nháo, chuyện gì cũng muốn nói ra, nhưng bây giờ lại giống như đã trở thành một tiểu thư bệnh tật, ba ngày thì hết hai thương xuân bi thu, nô tài hầu hạ không được.” Trầm Tĩnh Chu có chút cười khổ, cũng không phản bác. Thanh Thư vẫn nói tiếp bên trong hình như bắt đầu có ý giận, nói: “Thiếu gia là người tự tìm phiền não, nô tài cũng không có biện pháp an ủi người.” Trầm Tĩnh Chu cười khổ nói: “Nếu như người là ta, chỉ sợ người cũng sẽ giống như ta thôi.” Thanh Thư cười nói: “Nếu ta là người, thích người nào, ta phải đi nói cho nàng biết, nếu nàng không để ý tới ta, ta sẽ liều chết mà quần lấy nàng, cho đến khi nàng động tâm với ta mới thôi. Huống chi người thiếu gia thích, có lẽ cả đời ta cũng khó gặp người thứ hai như thế.” Trầm Tĩnh Chu thở dài, nói: “Cha vẫn nói với ta, làm người muốn thiện lương, không thể quá mức ích kỷ, chỉ nghĩ cho bản thân.” Thanh Thư cười lạnh hai tiếng, nói: “Thiếu gia còn không biết xấu hổ nói ra câu này, ta xem người bây giờ chính là chỉ nghĩ cho bản thân người thôi. Ta đoán hơn phân nửa là do người kia đã làm chuyện gì có lỗi với người nên người quyết tâm muốn hành hạ hắn. Nhưng bây giờ người học máu chính là người a, tương lai nếu người hối hận chớ có trách nô tài không nhắc nhở người.” Trầm Tĩnh Chu cười khổ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Người vốn không hiểu.” Thanh Thư đột nhiên nổi giận dưng dưng đem quần áo ướt sũng vứt xuống một đống, nói: “Đúng thế, nô tài sao có thể thông minh cơ trí được như thiếu gia chứ?” sau đó cũng không nói thêm nhiều lời đi về phòng, Trầm Tĩnh Chu cũng không nói gì.

Hắn chậm rãi đứng dậy, dừng trước cửa, thấy bên ngoài xuân mưa đã tạnh, cành liễu được nước mưa gột qua càng thêm xanh biếc, ngay cả vài tiếng chim truyền đến cũng mang theo hơi nước.

Trầm Tĩnh Chu nhìn xuống dưới đất, tựa hồ có gì đó đang di chuyển.

Hắn hơi ngưng thần, thấy đó hóa ra là một tiểu nhân nhi đội nón cao mang đai bạc, đang hướng mình vái chào, Trầm Tĩnh Chu cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, trong lúc nhất thời lại tưởng rằng bản thân đang nằm mơ.

Hắn ngồi xổm dưới đất, tỉ mỉ nhìn cái tiểu nhân nhi kia, chỉ thấy bé cao không đến một thước, mắt mũi trông rất sống động, cằm còn có chòm râu, càng kỳ quái chính là hai mắt bé cứ xoay tròn. Trầm Tĩnh Chu vừa cảm thấy kinh hãi, lại vừa cảm thấy thú vị. Thấy tiểu nhân nhi càng chạy càng gần, Trầm Tĩnh Chu nhận không được vươn tay sờ, ai ngờ tiểu nhân nhi kia đột nhiên quát to một tiếng, chui xuống bùn đất, biến mất không thấy đâu nữa. Tim Trầm Tĩnh Chu đập thình thịch, đang định trở về phòng gọi Thanh Thư ra xem chuyện lạ, chợt thấy trên vai bị người nắm một chút. Hắn vốn đã bị cảnh trước mắt làm cho cả kinh *** thần có chút không ổn định, lúc này trên vai bắt chợt bị người chụp, cơ hồ đã muốn kinh hoàng mà nhảy dựng lên. Nhìn lại, thấy người nọ vẻ mặt tươi cười, là Vạn Sĩ Vô Thương. Nhìn thấy Vạn Sĩ Vô Thương, khiến hắn nhớ tới Khúc Thiên Hồng, trong lòng lại bị thương, đau xót.

Vạn Sĩ Vô Thương cười không khép miệng lộ ra hàm răng cực kỳ ngay ngắn, giống như đã được sắp xếp một cách cẩn thận, sau cơn mưa xuân ánh mặt trời hiện lên nhẹ nhàng trong sáng, Trầm Tĩnh Chu cũng không nhận được nở nụ cười, nói: “Sao lại là người? Tiểu thần tiên vừa rồi, người có thấy không?”

Vạn Sĩ Vô Thương cười ha ha, đột nhiên giậm chân xuống đất hai cái, miệng hô: “Tiên tử, tiên tử! Đi ra!” Sau khi nghe tiếng hô lớn, Trầm Tĩnh Chu thấy tiểu nhân nhi kia lại từ dưới đất chui ra. Một đôi mắt đạo tặc lạnh lẽo đưa mắt nhìn Trầm Tĩnh Chu một cái, rồi nhảy vào lòng Vạn Sĩ Vô Thương.

Vạn Sĩ Vô Thương vuốt ve tiểu nhân nhi kia, cười nói: “Đừng sợ đừng sợ, Trầm công tử này trừ bỏ là một người có chút hồ đồ, cũng không phải là người xấu, ta nếu đem người cho Trầm công tử thì sao?” Trầm Tĩnh Chu cười nói: “Kê minh cầu đạo của phường trộm cướp, ta không nên nhận.” Vạn Sĩ Vô Thương mạnh mẽ đem tiểu tiên tử đặt trong tay Trầm Tĩnh Chu, Trầm Tĩnh Chu cảm thấy tiểu tiên tử kia nú na nú nân toàn là thịt, lại thấy hai mắt nó đóng chặt, đã ngất rồi. Lại càng hoảng sợ, giật mình buông tay, khiến tiểu tiên tử nhất thời rơi xuống đất, động tác của nó cực kỳ mau lẹ, nháy mắt sử dụng công phu trốn xuống đất, không thấy đâu nữa.

Vạn Sĩ Vô Thương lắc đầu nói: “Đưa đến tay người, người còn để cho hắn chạy thoát, trong thiên hạ này quả thật tìm không ra kẻ nào ngu ngốc như người.” Trầm Tĩnh Chu cười nói: “Vốn là của người, bây giờ vật hoàn nguyên chủ. Nó cũng chỉ thân cận người, sẽ không thân cận ta.” Vạn Sĩ Vô Thương cười nói: “Dĩ nhiên a, người tiểu tiên tử thân cận đương nhiên người có hảo tửu lượng rồi.” Hai người cũng nở nụ cười, Vạn Sĩ Vô Thương cười nói: “Được rồi, không biết kỳ nghệ của Trầm công tử thế nào?” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười nói: “Bình sinh không có sở trường gì, chỉ biết chút ít thôi.” Ngừng lại một chút, sắc mặt có chút buồn bã, nói: “Nhưng ngay lúc này không có tâm tư bởi Vạn Sĩ huynh đánh cờ.” Vạn Sĩ Vô Thương cười nói: “Không nên không nên, ta thật vất vả một chuyến mới đến được. Cũng không thể đến ở không, huống chi ta cũng không phải muốn tìm người đánh cờ với ta.” Trầm Tĩnh Chu ngăn ra.

17. Chương 17

Trên mặt Vạn Sĩ Vô Thương tràn đầy vẻ tươi cười, nói: “Chuyện này, nếu nói dài thì dài, nếu nói ngắn thì ngắn. Ta có người bằng hữu, bình sinh có hai sở thích, một là thích đánh bạc, cái còn lại chính là thích chơi. Lúc chơi cờ sẽ quên bài bạc, lúc đánh bạc sẽ quên chơi cờ. Nhưng mệnh hắn xui xẻo, cũng không biết là đắc tội gì với lão thiên, thua không ít bạc, mỗi lần đều hại ta phá sản, lần này lại phá ta một vạn hai. Ta cũng hắn đánh cược, nếu ta đánh cờ thắng hắn, cả đời hắn không được đi bài bạc nữa.” Trầm Tĩnh Chu gật đầu cười nói: “Nhưng đánh cờ không phải sở trường của người, người sẽ không thắng được hắn.” Vạn Sĩ Vô Thương cười nói: “Cuộc đời ta từ trước đến nay chuyện hồ thẹn nhất chính là chuyện này.” Trầm Tĩnh Chu cười nói: “Nhưng cho dù ta có thể thắng hắn, nếu hắn là kẻ nghiện bài bạc thì sao có thể hối cải, sửa đổi? Như vậy chẳng phải là vô ích sao?”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên nghe một thanh âm nói: “Sao lại vô ích?”

Thanh âm vô cùng nhẹ nhàng, Trầm Tĩnh Chu có chút kinh hãi, chỉ thấy một công tử nhìn qua còn trẻ tuổi đứng trước mặt mình, thân hình thon gầy, mày kiếm nghiêng nghiêng, trên bờ môi mỏng mang theo ý cười, trong tay đang giữ tiểu tiên tử.

Vạn Sĩ Vô Thương cười nói: “Người bắt tiểu tiên làm gì? Cẩn thận báo ứng.” Công tử kia cười nói: “Tiểu tiên? Người cũng đừng khi dễ người thành thật như Trầm công tử chứ!” Nói xong ha ha cười, đem xé xuống một miếng da trên mặt tiểu tiên tử, lại đem một thân mũ cao đai bạc của nó cởi xuống, thì thấy chỉ là một con tiểu ly miêu, toàn thân lông trắng, đang run lên, một đôi mắt sáng lấp lánh, hai con ngươi xoay tới xoay lui, cực kỳ đáng yêu, vị công tử kia cười nói: “Đây là tuyệt diệu khó tìm, thông minh lanh lợi, vô cùng hiểu tính người, là bảo vật được yêu quý nhất của Vô Thương.” Vạn Sĩ Vô Thương cười nói: “Cho nên mới nói Trầm công tử là thiên hạ đệ nhất bốn nhân*, đưa đến tận tay mà còn để cho nó chạy. Quanh đây không có khách***, bây giờ ta cũng không còn cách nào khác đành ở nhờ người thôi!” Trầm Tĩnh Chu không nhịn được nở nụ cười, vị công tử kia lại đem mặt nạ dán lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của tuyệt diệu, nhân tiện đem chòm râu dán lên, rồi lại mặc y phục vào cho nó, chỉ thấy khi vừa có lại hình dáng của một tiểu nhân nhi, tiểu tuyệt diệu liền đứng thẳng mà đi, khiến cho cả ba người đều nở nụ cười. Trầm Tĩnh Chu nhìn thấy điệu bộ đáng yêu của tuyệt diệu, đột nhiên nhớ tới lúc trước, người kia từng mang đến đặt trong tay mình một con thỏ nhỏ màu trắng, còn nói với mình, người không nên có bộ dạng này, ta nhìn rất khó coi... Đây là quà ta tặng cho người ... Lời nói dường như vẫn vang vọng đâu đây, tựa hồ vẫn cảm giác được ánh mắt ôn nhu mà người kia vẫn luôn nhìn mình, chỉ cách nhau mấy tháng mà giống như đã cách nhau một đời vậy.

*bốn nhân: người khù khờ, ngu ngốc

Trầm Tĩnh Chu cảm thấy hai mắt nóng lên, không dám tiếp tục nhìn tiểu tuyết điêu, nhưng vẫn mạnh mẽ tươi cười, nói: “Vạn Sĩ đại ca, ngươi còn chưa cho ta biết tôn tính đại danh của vị công tử đây.” Vạn Sĩ Vô Thương còn chưa kịp mở miệng, người công tử trẻ tuổi kia đã cười nói: “Trầm công tử háo khách khí, ta chỉ là một kẻ ham mê cờ bạc, tính danh không cần nhắc tới.” Vạn Sĩ Vô Thương cười nói: “Vị này họ Thượng Quan, tên thì lại giống một tiểu thư khuê tú, khiến người khác có đoán cũng không ra, chính là hai chữ Thanh Yên.” lại quay đầu nói với Thượng Quan Thanh Yên: “Vị này là Trầm công tử, danh Tĩnh Chu, ta đã từng cùng ngươi nói tới.” Thượng Quan Thanh Yên gật đầu mỉm cười, nói: “Mặc dù thường nghe nói, nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt. Trầm công tử quả là người khiêm tốn, là kiểu người mà chỉ cần gặp qua một người là đã muốn kết thành bằng hữu. Ngay cả cái tên Vô Thương to mồm này cũng là người gặp người thích, chỉ có ta, có lẽ khiến người khác phải đề phòng, trốn tránh còn chẳng kịp nữa là, ai dám trở thành bằng hữu với ta chứ.” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười, nói rất nghiêm túc: “Tuy nói đây mới là lần đầu tiên chúng ta gặp gỡ, nhưng rất hợp ý, ta cũng không khách khí, thật tình khuyên các hạ một câu, đánh bạc là thứ hại người nhất. Sau này các hạ không nên tiếp tục đi bài bạc nữa.” Vạn Sĩ Vô Thương nghe xong lời này, ha ha phá lên cười. Thượng Quan Thanh Yên cười nói: “Không cần như vậy, quân tử không thể một ngày không bài bạc.” Trầm Tĩnh Chu nghe hần nói như vậy, chỉ đành lắc đầu thở dài.

Vạn Sĩ Vô Thương cười nói: “Thanh Yên, ngươi cần phải nhớ kỹ những lời người từng nói. Người tự xưng là thiên hạ đệ nhất kỳ nghệ, ta cảm thấy không thỏa đáng, ví như người muốn ở trước mặt Trầm công tử múa rìu qua mắt thợ vậy, ta sẽ ngồi đây để chê cười ngươi.” Thượng Quan Thanh Yên nghiêm mặt nói: “Trầm công tử, tuy tại hạ chỉ là một kẻ ham mê cờ bạc, nhưng ta là người luôn giữ chữ tín, ta cùng Vô Thương là bằng hữu giang hồ, tất nhiên sẽ tuân theo luật lệ giang hồ. Hần tìm được người có kỳ nghệ bậc nhất là người, nếu ta bại bởi người, đương nhiên sẽ không nói gì nữa, từ nay về sau sẽ không bao giờ bài bạc nữa.” Ngừng lại một chút, mỉm cười, nói: “Nhưng nếu Trầm công tử thua, cũng phải đáp ứng ta một việc.” Trầm Tĩnh Chu nói: “Chuyện gì?” Thượng Quan Thanh Yên cười nói: “Bây giờ còn chưa nghĩ ra, chờ ngày nào đó ta nghĩ được, sẽ nói cùng Trầm công tử cũng không muộn. Nói tóm lại, một không bắt người giết người, hai không bắt người phóng hỏa. Tuyệt sẽ không khiến người phải hổ thẹn với lương tâm.” Trầm Tĩnh Chu còn chưa trả lời, Vạn Sĩ Vô Thương đã cướp lời: “Cứu một mạng người còn hơn xây tháp bảy tầng. Thanh Yên làm hại ta mất oan không biết bao nhiêu bạc, Trầm công tử, ta hoàn toàn nhờ cậy vào ngươi!”

Trầm Tĩnh Chu rút cục gật đầu. Ba người vào phòng.

Kỳ thật Thanh Thư sớm đã biết trong viện có động tĩnh, nhưng thấy mấy người kia không giống người xấu, cùng trò chuyện với thiếu gia thật vui vẻ, nên cũng không đi ra. Lúc này thấy bọn họ vào phòng, liền dâng trà hầu hạ, cũng thể hiện oán khí với Trầm Tĩnh Chu trên mặt, lại thấy những người bằng hữu của thiếu gia đối với mình cũng cực kỳ khách khí, còn tự báo danh tính, trong lòng lại càng sinh hảo cảm. Nghe Vạn Sĩ công tử nói, muốn mình cũng ở lại ngoại ốc, mọi người cùng nhau tán dóc một trận, lại càng cảm thấy thân thiết, nhưng cuối cùng Thanh Thư vẫn không quen ngồi chung với người lạ, chỉ đi xuống lấy bàn cờ lên rồi vào trong ốc nghỉ ngơi. Thượng Quan Thanh Yên mở lời muốn Thanh Thư lưu lại, Trầm Tĩnh Chu nói: “Hần luôn sợ người lạ.” Vạn Sĩ cùng Thượng Quan cũng không nói gì nữa.

Trầm Tĩnh Chu cùng Thượng Quan Thanh Yên ngồi đối diện với nhau, trong tay Trầm Tĩnh Chu cầm quân đen, Thượng Quan Thanh Yên cầm quân trắng, Vạn Sĩ Vô Thương bưng trà Long Tĩnh *** tế bình luận, hương trà thơm mát nhẹ nhàng bay lượn trong không gian, chỉ thấy Trầm Tĩnh Chu cùng Thượng Quan Thanh Yên đi từng bước một, đều ra quân thật chậm.

Qua một canh giờ, hai người thắng bại không rõ, Vạn Sĩ Vô Thương ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy thế cờ trong kiếp có kiếp, cộng sống trường sinh, phản phác nhận được khí, hoa năm tụ sáu, bốn phía chính là phức tạp vô cùng.* Vạn Sĩ Vô Thương nhìn vài lần, trong lòng lại tính toán vài bước đã thấy đầu cháng hoa mắt, vốn cảm thấy kỳ nghệ bản thân đã là nghìn người có một, vậy mà khi đối mặt với ván cờ này, tâm thần đại loạn, đủ thấy ván cờ này khó tới mức nào, quay sang nhìn Trầm Tĩnh Chu cùng Thượng Quan Thanh Yên lúc, chỉ thấy Trầm Tĩnh Chu vẫn khí định thần nhàn, ngón tay thon dài trắng nõn cầm cờ đen hạ xuống một cách thanh tao, phong nhã. Nhưng trên trán Thượng Quan Thanh Yên lại có mồ hôi, hai hàng lông mày càng lúc càng nhăn chặt.

*Ta hông hiểu gì cả, ai hiểu thì giúp với T.T

Lại hơn nửa canh giờ nữa trôi qua, chiến thắng của Trầm Tĩnh Chu đã ở ngay trước mắt, hần cầm quân

cờ, tựa hồ đối với nước tiếp theo có chút do dự, nhưng Vạn Sĩ Vô Thương đoán được trong lòng hắn nghĩ gì. Người này đang nhân nhượng, Thượng Quan Thanh Yến chắc chắn sẽ thua rất khó coi, Trầm Tĩnh Chu tâm địa lương thiện, có lẽ đang suy nghĩ nên thắng Thượng Quan Thanh Yến như thế nào để giữ lại thể diện cho y. Vạn Sĩ Vô Thương nghĩ tới điều này, nhãn châu lay động, cười nói: “Trầm công tử chậm chạp như vậy làm chi! Người muốn cầm nhưng cầm không nổi, muốn buông lại buông không đành, dây dưa dai dẳng, chẳng lẽ muốn hại ta cả đời trở thành cái động tiền không đáy cho cái kẻ bài bạc này sao?” Thượng Quan Thanh Yến cười nói: “Tính cách Trầm công tử như vậy, nếu bị hãm trong kỳ kiếp thì cũng có thể coi như không tồi, nhưng nếu bị hãm trong tình kiếp chỉ e rằng sẽ phải chịu cả đời đau thương, khổ sở. Tại hạ mạo muội hỏi, Trầm công tử đã có ý trung nhân hay chưa? Không phải Trầm công tử với hắn cũng đang dây dưa không dứt chứ? Tưởng niệm nhưng lại không dám mở miệng?”

Trầm Tĩnh Chu nghe hai người này hai miệng một lời, lại nghe Thượng Quan Thanh Yến nói cái gì “cả đời khổ sở”, “tưởng niệm nhưng lại không dám mở miệng” khiến tay run rẩy ngay cả quân cờ cũng cầm không nổi, quân cờ rơi xuống bàn cờ. Thượng Quan Thanh Yến đưa mắt một cái nhìn bàn cờ, đột nhiên cười ha ha, nói: “Ta thắng!” Vạn Sĩ Vô Thương vừa nghe lời ấy, cũng nhìn phía ván cờ, nhìn xuống, phá lên cười ha ha.

Nguyên lai quân cờ này Trầm Tĩnh Chu hạ xuống lại không chút sai lệch phá hỏng toàn bộ đường đi của hắn, quả nhiên là nhất vạn không bằng vạn nhất, một chút sa chân ô mạt hận nghìn thu a.

Thượng Quan Thanh Yến cười nói: “Nước đi này của Trầm công tử quả là quý dị, chẳng lẽ công tử cùng Vạn Sĩ Vô Thương có cừu oán, cố ý nhận thua, để cho hắn thay ta cả đời gánh vác khoản nợ bài bạc?” Trầm Tĩnh Chu nghe vậy không đáp, qua hồi lâu mới nói: “Ván cờ này, vốn không đơn giản chỉ là đánh cờ, là người và ta đánh cuộc với nhau, tuy trước kia ta chưa bao giờ cùng người khác đánh cuộc nhưng thua vẫn là thua, ta nhận thua, cũng sẽ không nói thêm lời nào nữa.” Vạn Sĩ Vô Thương cùng Thượng Quan Thanh Yến cười nói: “Trầm công tử thẳng thắn nhận thua, không viện cớ, thật là một người sáng khoái.” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười nói: “Tuy rằng ta đã thua, nhưng vẫn muốn nói một câu như cũ, đánh bạc là thứ hại người nhất.” Thượng Quan Thanh Yến cười nói: “Thứ hại người nhiều nhất, e rằng cũng không phải hai chữ bài bạc này.” Trầm Tĩnh Chu cười khổ một tiếng, nhưng không đáp lại mà nói: “Được rồi, người nói người muốn ta làm việc gì?” Thượng Quan Thanh Yến cười nói: “Trầm công tử quả nhiên là quý nhân hay quên, ta đã nói rồi, ngay lúc này ta còn chưa nghĩ ra, để sau này hãy nói.” Trầm Tĩnh Chu gật đầu không nói nữa.

Vạn Sĩ Vô Thương cười nói: “Trầm công tử, ta sau này sẽ quán lấy người, nếu hắn lại thua ta sẽ tới thỉnh người trà tiền thua bạc.” Trầm Tĩnh Chu cười nói: “Chuyện này là đương nhiên rồi.” Ba người cũng nở nụ cười. Vạn Sĩ Vô Thương cùng Thượng Quan Thanh Yến đứng lên, nói: “Quấy rầy Trầm công tử hồi lâu, thật sự là có chút áy náy, nhưng được ở ngồi nói chuyện cùng Trầm công tử, thật sự là như ngồi xuân phong, hai người chúng ta đã nhận định người là bằng hữu. Tương lai sẽ trở lại quấy quấy. Không biết chừng sau này chúng ta sẽ thường xuyên đến đây ăn bám Trầm công tử, khả năng này tựa hồ không nhỏ đâu.” Nói xong lại cười ha ha. Trầm Tĩnh Chu nói thêm hai câu, thấy bọn họ tựa hồ có việc cần làm cũng không tiện lưu lại, tiễn ra ngoài cửa.

Trầm Tĩnh Chu đứng ở cửa, chỉ thấy hai người tựa hồ vừa nói vừa cười, vui sướng cực kỳ, dần dần càng đi càng xa, rốt cục biến mất không thấy nữa.

Sắc trời tối dần, trong phòng đã chập đèn.

Trầm Tĩnh Chu ngồi trước bàn đọc sách, nhưng hồi lâu không lật lấy một tờ, Thanh Thư lại gần dâng trà, hiển nhiên đã không còn tức giận, trên mặt cũng có vẻ tươi cười, nói: “Bằng hữu thiếu gia kết giao thật thú vị.” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười nói: “Kỳ thật cũng chỉ gặp mặt một lần. Vị bằng hữu họ Thượng Quan kia mới lần đầu tiên nhìn thấy.” Thanh Thư cười nói: “Hai vị này so với vị Khúc công tử kia thì có nhân khí hơn.” Nói xong câu này, thấy Trầm Tĩnh Chu biến sắc, biết mình nói sai, le lưỡi, không dám nói nữa, đang suy nghĩ xem bản thân nói sai chỗ nào, đột nhiên nghe được một hồi tiếng sao u u.

Tiếng sao này thật là u oán, Thanh Thư nói: “Hình như là hồng lâu bên kia có người thổi sáo.” Trầm Tĩnh Chu lắc đầu, nói: “Không phải âm thanh này.” Nói xong đứng lên: “Ta đi ra ngoài một chút, người ở lại trong phòng, không cần theo ta.” Thanh Thư đang định khuyên can, suy nghĩ một chút lại không nói gì nữa.

Trầm Tĩnh Chu đi hơn mười bước, tới bên hồ, chỉ thấy bên hồ một nam tử trẻ tuổi ngồi bên một cái bàn dài, trên bàn là một cây đàn ngọc, nhưng nam tử kia không gảy đàn, bên cạnh là một nam tử khác đang khoan thai thổi sáo.

Trầm Tĩnh Chu không muốn làm ảnh hưởng tới nhã hứng của hai người này, liền xoay người trở về, chợt thấy nam tử đang thổi sáo ngừng lại, mỉm cười nói: “Vị này Trầm công tử phải không?” Trầm Tĩnh Chu cảm thấy có chút kinh ngạc, liền đi tới, nói: “Nhị vị công tử hảo nhã hứng. Mạo muội quấy rầy rồi, nhưng sao vị công tử này biết tên ta?” Nam tử thổi sáo vừa chấp tay, vừa cười nói: “Tại hạ tên là Nguyễn Thu Hàn.” Nam tử đang ngồi cũng đứng lên, cười nói: “Tại hạ tên là Tả Thanh Huyền.” Trầm Tĩnh Chu cũng nhất nhất đáp lễ. Sau khi chào hỏi xong, Trầm Tĩnh Chu vẫn hỏi: “Nhị vị công tử vì sao biết tên của ta?” Hai người kia nhìn nhau, Nguyễn Thu Hàn nói: “Kỳ thật chúng ta đặc biệt đến đây tìm Trầm công tử là có việc, nhưng hai chúng ta là người từ nơi khác tới, nên khi đến đây đã trễ thế này.” Trầm Tĩnh Chu nói: “Hai vị nếu không chê, có thể đến hàn xá tá túc một đêm?” Tả Thanh Huyền nói: “Không dám làm phiền. Hai người chúng ta muốn nhân tiện ở bên ngoài thưởng nguyệt một đêm, sáng sớm ngày mai mới đi bái phỏng, nhưng không nghĩ tới Trầm công tử lại bị tiếng sáo của Thu Hàn quấy rầy.”

Trầm Tĩnh Chu thấy hai người này ngôn từ cùng cử chỉ hơi có cổ quái, cũng không nói nhiều nữa. Nguyễn Thu Hàn nói: “Sắc trời đã trễ thế này, Trầm công tử đi về nghỉ sớm, ngày mai hai người chúng ta sẽ đến nói cho Trầm công tử biết mục đích của chúng ta.” Trầm Tĩnh Chu nghe y nói như vậy, càng cảm thấy cổ quái vạn phần, nếu là trước đây, lòng hiếu kỳ trong hân nổi lên chắc chắn sẽ phải hỏi rõ ràng, tường tận, nhưng gần đây sau khi đã trải qua nhiều chuyện khiến tâm tình có những thay đổi lớn, đối với mọi chuyện cũng không còn hăng hái như xưa, dường như đã hoàn toàn trở thành một người khác, nên cũng không nói thêm nữa, chậm rãi trở về.

Đêm nay Trầm Tĩnh Chu ngủ không an ổn, nhưng Thanh Thư đã sớm ngủ say, nên không biết Trầm Tĩnh Chu trên giường trằn trọc, khó có thể tiến vào giấc ngủ.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên cảm giác có người đứng bên giường mình, nhẹ nhàng vuốt nhẹ trên trán, tựa hồ trở về đoạn cuộc sống trước kia, khi mình bị bệnh sẽ có người luôn ôn nhu như vậy đối đãi với mình. Buổi tối ngày đó, cũng như thế này, tại một gian trong khách ***, ngoài cửa sổ trắng sáng, ánh sáng nhu hòa tiến vào, bản thân nằm trong lòng người nọ, người kia hôn mình, sau đó nhẹ nhàng đem quần áo hai người cởi ra, mà bản thân hân lúc đó cũng thật sự nhịn không được, mở mắt... Chuyện cũ vẫn còn rõ ràng như vậy, khi đó ngày đông, tuyết tung bay, tuyết trắng lò hồng, vậy mà mỗi ngày đều trải qua vô cùng ấm áp và thoải mái, bây giờ ngày xuân lần nữa, tuyết từ từ tan, nhưng trong lòng lại là vô cùng hối hận cùng bị thương.

Trong lòng hân đột nhiên vô cùng khao khát, mở mắt ra, thấy bên giường không có ai, một trận thất vọng kéo tới, liền đứng dậy châm đèn, chỉ thấy ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, trong đêm mùa xuân bị gió thổi mà chấp chờn không chừng, mà chính hân cũng không thể ngủ tiếp được nữa.

Nguyên lai lại thống khổ nhiều như vậy, lúc ấy không cảm thấy nhưng sau đó lại càng đau xót, tưởng rằng mình có thể tê dại, tưởng rằng mười năm, hai mươi năm sau sẽ quên, nhưng những khi nửa đêm không ngủ được như lúc này, lại đột nhiên bừng tỉnh cảm giác hối hận cứ ùn ùn kéo đến, đem trái tim từng chút từng chút cắn nát đến không còn gì nữa. Mà những kỷ niệm, bỗng lập đi lập lại quẩn quẩn quanh quanh, ngay cả thép vốn đã trải qua trăm lần tôi luyện cũng chịu không nổi mà tiêu tan.

Kiếp này coi như đã hết, còn quan tâm gì tới kiếp sau.

Nhớ buổi tối ngày đó, mình lạnh ngủ không yên, người kia nói, lại đây cùng ta ngủ, nhưng bản thân lúc bấy giờ lại muốn chơi đùa, đưa tay luôn vào trong y phục của y, nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, Trầm Tĩnh Chu si ngốc nhìn tay mình, nhớ tới người kia từng nói, đây là móng heo, Trầm Tĩnh Chu mỉm cười một chút, nhưng nước mắt lại không tự chủ chảy xuống, rơi xuống chăn mềm, ướt một mảnh.

Bây giờ thì cái gì cũng không giữ được.

Lúc ly biệt, y nói: Người còn có ta đến an ủi người, nhưng người nào tới an ủi ta? Hồi tưởng bộ dạng y lúc nói những lời này, trong lòng Trầm Tĩnh Chu đau thương dâng trào, cầm lấy cái chăn che mặt lại, cảm thấy đau như đứt từng khúc ruột, trong lòng có một thanh âm lập đi lập lại: Người còn có thể trách ta vô tình, còn ta thì trách ai đây?

Màn cửa sổ bằng lụa mỏng, ngăn không được tiếng côn trùng văng vẳng, ngoài cửa sổ mơ hồ lộ ra ánh mặt trời. Xa xa truyền đến vài tiếng gà gáy.

Trầm Tĩnh Chu một đêm không ngủ, hai mắt ửng đỏ, đứng ở cửa suy nghĩ xuất thần. Chợt hoảng hốt bừng tỉnh, lúc này mới nhớ ổi hôm qua còn hẹn gặp hai vị công tử, hai người này ngôn từ hay hành động đều có chút quái dị, còn nói hôm nay sẽ đến đây nói cho mình biết mục đích của họ. Mắt thấy bên ngoài sắc trời càng ngày càng tỏ, có một hai ngư thuyền đã bắt đầu đánh cá, cười khỏ một tiếng, cảm thấy những người này đến cũng tốt, không đến cũng tốt, dù sao bản thân cũng đã không khác gì một cái xác không hồn nữa.

Xa xa quả nhiên có một người đi tới.

Trầm Tĩnh Chu ngưng thần nhìn lại, thấy người nọ không phải một trong hai người mà tối hôm qua mình đã gặp, người này quần áo tả tơi, không khỏi nhìn chăm chú hơn, đã thấy người nọ đang đứng trước mặt mình, hai mắt phát sáng lấp lánh đang chăm chú nhìn mình, đôi mắt thật to mà lại hữu thần, hình như hữu tình mà lại giống như vô tình, nếu ở trên khuôn mặt một người phục sức đẹp đẽ quý, không biết sẽ câu dẫn hồn người tới mức nào. Nhưng cái người trước mắt này trên mặt toàn là bụi đất. Trầm Tĩnh Chu mỉm cười, nói: “Công tử tìm ta?”

Ai ngờ người nọ liên tục xua tay, nói: “Công tử, người không cần khách khí như vậy, ta chỉ là một người hành khất, chỉ muốn đến xin vài miếng cơm thôi.” Trong đôi mắt trong suốt kia có một tia sáng lóe lên rồi vụt tắt, nói: “Bất quá đồ bổ thí ta sẽ không ăn.” Trầm Tĩnh Chu vẫn cười, nói: “Như vậy mời vào.” Người nọ hết sức phấn khởi, theo Trầm Tĩnh Chu vào phòng.

Thanh Thư lúc này đã dậy, nhìn thấy một khách nhân quần áo tả tơi, vội vàng đưa lên một chậu nước nóng, mời y tẩy rửa, vừa lại bưng lên thức ăn *** xào, người nọ cũng không khách khí, ăn nhiều uống lớn, nhân tiện còn hướng Thanh Thư muốn một bình rượu, Trầm Tĩnh Chu sợ y không được tự nhiên, liền cầm lấy một quyển sách lật xem, Thanh Thư chỉ đứng ở một bên hầu hạ, cũng tuyệt không nhiều lời.

Không tới chốc lát, người nọ gió cuốn mây tan, đem thức ăn ăn đến sạch sẽ, Trầm Tĩnh Chu thấy đôi mắt y nhìn trước ngó sau, nói với Thanh Thư nói: “Người đi lấy thêm cho vị công tử này chút điểm tâm.” Trong khoảng thời gian ngắn, màu sắc của các món điểm tâm lại tràn đầy trên bàn.

Người nọ ăn hai phiến đào tô cao, lại ăn hai phiến quế hoa cao, vừa ăn vừa khen không ngớt, nói chuyện thao thao bất tuyệt, Trầm Tĩnh Chu cùng Thanh Thư thấy y nói chuyện thân thiện, cũng chỉ chăm chú nghe y nói.

Ai ngờ người này ăn hồi lâu, nói hồi lâu, dần dần vòng vo đổi hướng, bắt đầu tỏ khổ, từ khi còn bé đau khổ nhiều như thế nào, nói đến thời thiếu niên, người trong lòng rời bỏ mình như thế nào, nói đến chỗ thê thảm, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống, y vươn tay áo lau đi, chỉ thấy y phục vốn đã giặt sạch sẽ vậy mà thoáng chốc đã có mấy chỗ bị bẩn. Thanh Thư đành phải đứng lên lấy một chậu nước, để người nọ lau mặt, vậy mà y vẫn vừa lau vừa nghẹn ngào ô ô kể khổ. Tâm tình của Trầm Tĩnh Chu vốn đã vô cùng khó chịu, lúc này thấy thanh âm y như vậy, chuyện đời y như thế, trong lòng lại càng chật vật đến cực điểm, muốn an ủi, nhưng không biết nói thế nào cho phải. Người nọ nói đến chỗ xúc động, nắm lấy tay áo Trầm Tĩnh Chu, nói: “Người không biết ta có bao nhiêu hối hận!! Ta hận không thể người khác chém ta hai đao! Người giết ta, người giết ta! Người đâm ta một đao đi mà!” Trầm Tĩnh Chu thấy thảm trạng của y như vậy, vừa sợ hãi, vừa cảm thấy thương, nước mắt cũng thiếu chút nữa chảy ra. Thanh Thư hết lời khuyên nhủ, thật vất vả mới có thể khiến y ngừng lại.

Giữa lúc đã nháo đến mức không thể ngừng lại, chợt nghe tiếng bước chân vang lên, tựa hồ không chỉ của một người, Trầm Tĩnh Chu quay đầu nhìn lại, thì ra chính là hai vị nam tử trẻ tuổi mà hắn gặp tối qua đang đi về phía này.

Namtử đang tỏ khổ cũng quay đầu lại, thấy hai người kia, hai người cũng đang nhìn tới cái người quần áo tả tơi này, trên mặt có vẻ vô cùng kinh ngạc, người này vội vàng nói với Trầm Tĩnh Chu: “Nguyên lai công tử còn có khách nhân, ta đây cũng không tiện quấy rầy. Đa tạ công tử!” Nói xong nhanh tay nhanh chân, đem toàn bộ mấy phần điểm tâm để trên bàn đổ vào trong túi mình, sau đó mới vội vàng, gấp gáp, mà tiêu sái ra đi. Hai người đứng ngoài cửa cũng chỉ biết nhìn nhau nín cười.

Hai người đi đến, hàn huyền một lúc, Nguyễn Thu Hàn đột nhiên nói: “Trầm công tử, thực không dám dấu diếm, hai người chúng ta lần này đến đây là vì muốn báo cho công tử một việc.”

Trầm Tĩnh Chu nói: “Chuyện gì?”

Tả Thanh Huyền thở dài, nói: “Công tử có một vị bằng hữu, đang bệnh rất nặng.”

Trầm Tĩnh Chu trong lòng giật mình, nghĩ đến tên người kia nhưng lại không dám hỏi.

Tả Thanh Huyền nói: “Công tử có còn nhớ Du đại ca của người?” Trầm Tĩnh Chu thất kinh, nói: “Du đại ca có chuyện gì vậy?” Tả Thanh Huyền lắc đầu nói: “Chúng ta mặc dù cũng không phải là người trong Tuyệt y giáo, nhưng là bạn tốt với y. Y bị cừu gia gây thương tích, may mà giữ được một mạng, vừa lúc gặp hai người chúng ta giúp đưa y về, trên đường đi y lúc thì hôn mê, lúc thì thanh tỉnh, không ngừng gọi tên Trầm công tử, chúng ta phỏng đoán Trầm công tử cũng là bằng hữu tốt của y nên đặc biệt tới đây tìm.”

Lúc này Trầm Tĩnh Chu chần chừ nói không nên lời. Tả Thanh Huyền thở dài nói: “Trầm công tử, ta đoán người cho rằng lời nói của chúng ta chỉ là lời nói phiến diện, người chưa chắc đã tin, nên chúng ta đã hỏi Du đại ca một số chuyện giữa hai người mà người ngoài không thể biết được để làm bằng chứng.” Sau đó lập tức mang một vài chuyện giữa Du Lăng Phong cùng Trầm Tĩnh Chu ra nói, Trầm Tĩnh Chu vốn đã nóng lòng như đốt, lúc này lại càng nôn nóng, đừng nói hai người này không giống làm bộ, chỉ cần nghe thấy chuyện Du Lăng Phong đang bệnh nặng, đã đem mọi sự để sau đầu. Dù đó là núi đao biển lửa, cũng sẽ không cần nghĩ ngợi đi ngay.

Trầm Tĩnh Chu nói: “Y bây giờ ở đâu?” Tả Thanh Huyền nói: “Trầm công tử nhất định phải đi gặp y? Y bây giờ đang ở trong Tuyệt y cung tĩnh dưỡng, nơi nào chính là địa phương cực kỳ đáng sợ trong truyền thuyết, chúng ta cũng chỉ đưa y đưa đến bên ngoài mà thôi. Lúc ấy giáo chúng Tuyệt y giáo mang y đi vào, ta cùng Thu Hàn nhìn thấy thần sắc bọn họ thâm trầm, sợ đến nỗi nói cũng không thành lời.” Trầm Tĩnh Chu run rẩy một chút, thì thào nói: “Tuyệt y cung?” Nguyễn Thu Hàn nói: “Trầm công tử suy nghĩ kỹ chưa?” Trầm Tĩnh Chu sắc mặt tái nhợt, chậm rãi nói: “Ta phải đi.” Thanh Thư thấy thần sắc Trầm Tĩnh Chu kiên quyết như vậy, biết là khuyên can vô dụng, đành buông tiếng thở dài.

Ba người đi mượn một chiếc xe ngựa, suốt đoạn đường đều yên lặng không nói gì, trong lòng Trầm Tĩnh Chu suy nghĩ hàng nghìn hàng vạn lần, đã trở nên rối như tơ vò.

Không biết đã đi bao lâu, rốt cục cũng tới bên ngoài cửa Tuyệt y cung. Trầm Tĩnh Chu nhìn tòa phủ đệ kia, hồi tưởng lại hai lần trước đến đây. Lần đầu tiên, bản thân bị dịch dung, cứ mơ mơ màng màng nằm trong xe ngựa mà bị đưa vào Tuyệt y cung, trải qua một đoạn thời gian không bằng chết. Lần thứ hai, hẳn biết được thân phận thực sự của người kia, sợ hãi, phẫn nộ, lúc đó cơ hồ thần chí đã không còn rõ ràng. Mà lúc này đây, dưới ánh mặt trời nhìn vào phủ đệ này, thấy những chuyện đã qua thật huyền ảo, dường như là ở hai thế giới khác nhau vậy, đáy lòng mơ hồ nhiều lên vài phần hy vọng, còn có vài phần bất an không yên, đối với chuyện Du Lăng Phong mắc phải trọng bệnh lại càng cực kỳ thấp thỏm.

Tới trước cửa ngoài, chỉ thấy một công tử thiếu niên khuôn mặt thanh tú đến nghênh đón, y nhìn Trầm Tĩnh Chu, lạnh lùng nói: “Vị này chính là bằng hữu muốn gặp Thiên Phong Đường chủ?” Nguyễn Thu Hàn cùng Tả Thanh Huyền tựa hồ có chút sợ hãi, vội vàng nói: “Trầm công tử, người cứ một mình đi vào, người không có võ công, bọn họ hẳn là sẽ không làm khó người, nhưng hai người chúng ta đều là người trong giang hồ, tuyệt đối không dám làm càn tại Tuyệt y cung.” Thiếu niên công tử kia liếc mắt nhìn hai người này một cái, cũng không nói nhiều, lại nhìn về phía Trầm Tĩnh Chu, đối với hai người kia coi như không nhìn thấy.

Trầm Tĩnh Chu liền thuận theo vị công tử thiếu niên này đi vào.

Đi qua một đường hầm dài, rồi lại đi qua một chiếc cửa nhỏ, trước mắt đột nhiên sáng ngời, xuất hiện một khoảng không mênh mông, trên đất rơi đầy cánh hoa thiên hồng bị gió thổi bay khiến một khoảng sân cũng trở thành một tấm thảm đỏ thắm, những giáo chúng trên đường nhìn thấy hai người tiến vào, đều cúi đầu bái hạ, nói: “Kiến quá Thiên Vi Đường chủ.” Trầm Tĩnh Chu có chút giật mình, không khỏi nhìn kỹ lại người bên cạnh.

Vị công tử chỉ lạnh lùng gật đầu, mang theo Trầm Tĩnh Chu vào một tiểu đình viện, miệng nói: “Lăng Phong, người mau ra đây.”

Trầm Tĩnh Chu lại càng kinh ngạc, thấy Du Lăng Phong yên ổn đi ra, nhìn mình cười hì hì.

18. Chương 18

Trầm Tĩnh Chu kinh ngạc, nói: “Đại ca, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Du Lăng Phong mỉm cười nói: “Tĩnh Chu, người sau này muốn đánh muốn chửi thì cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được, nhưng ta thật ra không xảy ra chuyện gì cả. Sau này sẽ giải thích chuyện này với người sau.” Trầm Tĩnh Chu vẫn có chút không rõ, Du Lăng Phong nói: “Tĩnh Chu, người là người trọng tình trọng nghĩa như vậy, vừa nghe ta mang bệnh nặng, đã chạy đến đây, đại ca rất cảm kích, nhưng nếu quả thật có người bị bệnh, Tĩnh Chu, người hẳn tâm không quan tâm, chẳng ngó ngang tới y sao?” Trầm Tĩnh Chu run rẩy một chút. Thiên Vi Đường chủ lạnh như băng, cười nhẹ: “Chỉ sợ trong lòng Trầm công tử đã sớm có người yêu khác, người kia chết sống ra sao cùng hắn có quan hệ gì đâu.” Du Lăng Phong nói: “Tử Kỳ, không nên nói như vậy.” Trầm Tĩnh Chu run giọng nói: “Ta muốn đi gặp y.” Thiên Vi Đường chủ nói: “Người bằng lòng gặp y, y chưa chắc đã bằng lòng gặp người.” Du Lăng Phong mỉm cười nói: “Vi Tử Kỳ, người mới thật sự là môn đồ đắc ý của Lân Nguyệt sư phụ.” Thiên Vi Đường chủ nghe Lăng Phong nói như vậy, thiếu chút nữa bật cười, nhưng lập tức đã khôi phục gương mặt lạnh như băng, nói: “Trầm công tử, ta tặng người mấy câu: kỳ ngã hồ tang trung, yếu ngã hồ thượng cung, tổng ngã hồ kỳ chi thượng hĩ.*” Trầm Tĩnh Chu nghe Tử Kỳ nói như vậy, nói với Du Lăng Phong: “Đại ca, người dẫn ta đi, ta muốn gặp y.”

*Là một câu trong Kinh thi, ở trong câu này: kỳ = ước, hẹn; yêu = mời, tổng = đưa, tiền (tổng trong tổng biệt), kỳ là tên 1 con sông.

Câu này là thơ tình cho nên nếu xin xăm cầu tình duyên thì đây là xăm tốt. (Chú giải của bạn MeteoraX bên Vnsharing.net)

Vi Tử Kỳ nhìn bóng lưng Du Lăng Phong cùng Trầm Tĩnh Chu rời đi, trên gương mặt cứng nhắc rốt cục lộ ra nụ cười tươi.

Hai người trên đường đi yên lặng không nói gì, Trầm Tĩnh Chu trong lòng cực kỳ không yên, mấy lần đều muốn dừng lại cước bộ, lại mấy lần gom lấy dũng khí đi tiếp, trong lòng là hỗn loạn là mờ mịt.

Quay lại hành lang đình viện, cảnh xuân vắng vẻ, yên tĩnh. Hai người tới trước một cái sân lớn, chỉ thấy đình thai lầu các nơi đây, khắp nơi đều có sa mạn, bị gió thổi tung bay phiêu đảng, nếu đặt mình trong không gian này sẽ không cần quan tâm kiếp sau hay kiếp trước

Du Lăng Phong nói: “Tĩnh Chu, ta sẽ không đi tiếp nữa.” Trầm Tĩnh Chu trong lòng càng không yên, bất chấp tất cả mà đi tới.

Hắn chậm rãi tiêu sái tiến vào đình viện kia, thấy một người mặc y phục màu sắc lạnh đậm đang nghiêng người dựa trên lan can, đúng là Khúc Thiên Hồng. Y phục của y tùy ý khoác vào, ngay cả dây lưng cũng không cài, nhưng phong tư tuyệt vời, kẻ khác vừa thấy đã không cách nào dời mắt. Nhưng đối với Trầm Tĩnh Chu hình dáng tướng mạo của y quen thuộc vô cùng, ngược lại không có cảm giác, chỉ là trong lòng dị thường chua xót.

Khúc Thiên Hồng nghe được tiếng bước chân, quay đầu, kinh ngạc nhìn Trầm Tĩnh Chu, Trầm Tĩnh Chu thấy ánh mắt y vẫn khiến kẻ khác phải động lòng, nhưng khuôn mặt rõ ràng là gầy rất nhiều, muốn nói chuyện, nhưng lại không nói thành lời. Qua một lúc lâu, Khúc Thiên Hồng mở miệng nói: “Tối hôm qua chuông ngọc vang không ngừng, quả nhiên là sáng nay gặp lại cố nhân. Trầm công tử, biệt lai vô dạng?” Trầm Tĩnh Chu thấy y tươi cười thản nhiên, nói chuyện lại khách khí xa cách, càng không biết phải nói gì cho phải. Khúc Thiên Hồng thở dài, nói: “Trầm công tử đến đây, là cố nhân ghé thăm, ta cũng không thể không có phép tắc như vậy. Mời công tử vào ốc nói chuyện.” Trầm Tĩnh Chu thấp giọng nói: “Khúc giáo chủ, ta mạo muội đến đây, làm phiền.” rồi theo y vào phòng.

Tiểu đồng tử dâng trà lên rồi lui xuống, Khúc Thiên Hồng mỉm cười nói: “Trầm công tử vì sao lại đột nhiên muốn đến Tuyết y cung du ngoạn?” Trầm Tĩnh Chu do dự một chút, lúc này mới nói: “Ta nghe nói Lăng

Phong đại ca đang bệnh rất nặng. Vội vàng tới gặp hần.” Khúc Thiên Hồng ngăn ra, có vẻ hơi buồn bã, nói: “Hần chưa từng bị bệnh, ngày hôm qua vẫn còn hảo hảo. Hơn nữa, nếu hần bị bệnh, ta vì sao lại không biết chứ.” Trầm Tĩnh Chu cố lấy dũng khí, nói: “Kỳ thật ta đến đây, càng muốn nhìn thấy một người khác.” Khúc Thiên Hồng trên mặt có chút đỏ lên, đưa mắt nhìn về phía hần.

Trầm Tĩnh Chu thấy y cũng không đáp lại mình, trong lòng rất khó chịu, nhưng nghĩ đến những lời nói tuyệt tình của mình trước đây, thái độ y như thế cũng là đương nhiên. Lập tức cũng không tái so đo, nói: “Khúc giáo chủ, ta muốn người theo ta đến viên trung một chút, không biết người...” Câu chưa nói hết, Khúc Thiên Hồng liền đứng lên, nói: “Trầm công tử muốn vậy, ta sẽ tháp tùng.” Hai người sóng vai đi ra ngoài.

Hai người tại viên trung chậm rãi tiêu sái, yên lặng không nói gì, Trầm Tĩnh Chu thấy trên đất rơi đầy cánh hoa thiên hồng đỏ thắm, hoa này không biết vì sao đặc biệt dễ dàng rơi xuống, một trận gió rất nhỏ thổi tới, liền giống như rơi xuống một trận mưa hoa, rơi đầy trên mặt đất, còn rơi rất nhiều trên y phục hai người, hoa này có hương thơm nhưng lại không giống huân hương trên y phục, chỉ cảm thấy một làn hương tự nhiên, tươi mát, như gần như xa. Nếu muốn tận lực ngửi được mùi thơm, liền cảm thấy như có như không, không thể nào nắm lấy. Trầm Tĩnh Chu nghĩ đến một mùi hương quen thuộc, không thể nào nắm lấy, liền đưa mắt nhìn Khúc Thiên Hồng, chỉ thấy y đang nhìn những cây hoa xa xa, để mặc những cánh hoa thản nhiên rơi trên y phục lãnh đạm, y giống như không chút lưu tâm, cũng không phui đi. Trầm Tĩnh Chu nghĩ thầm: “Tại sao mỗi lần ta nhìn thấy y, đều cảm giác y vô cùng mơ hồ, như có như không. Giống như hương thơm này, không thể nào nắm lấy.” Lại thấy gương mặt nhìn nghiêng vô cùng tuấn mỹ của y, trong lòng giật mình, rõ ràng vốn đã vô cùng quen thuộc với tướng mạo y, nhưng dù nhìn thấy bao nhiêu lần thì cảm giác vẫn như lần đầu tiên ấy. Trái tim trong ***g ngực điên cuồng đập loạn, trong lòng cảm thấy người tuấn mỹ ưu nhã như vậy, trước không gặp, sau này cũng sẽ không gặp.

Khúc Thiên Hồng đột nhiên nói: “Trầm công tử, người không ngừng nhìn ta, có phải muốn cùng ta nói gì hay không?” Trầm Tĩnh Chu lại càng hoảng sợ, nguyên lai bất tri bất giác, ánh mắt hần vẫn ở lại trên người Khúc Thiên Hồng không thể dời đi. Không ngờ y lại hỏi mình như vậy vừa hỏi, hần cực kỳ xấu hổ, ấp úng nói không ra lời. Lại thấy Khúc Thiên Hồng nhìn mình, trong mắt tựa hồ có hơi nước, thật sự là khiến lòng người đại loạn. Trong lòng Trầm Tĩnh Chu nóng lên, đột nhiên nói: “Ta nhìn Khúc giáo chủ, cảm giác được trên đời này cũng tìm không ra người thứ hai khiêm khiêm quân tử* như vậy.” Khúc Thiên Hồng mỉm cười, đột nhiên chỉ vào một dãy phòng tuyết đẹp nói: “Đó là Cẩm Tâm các, hai lần trước người đến Tuyết y cung, đều sống trong đó. Còn có một người khiêm khiêm quân tử độc nhất vô nhị cùng người.” Trầm Tĩnh Chu thấy y nói như vậy, nhớ tới trước kia mình bị nhốt trong Tuyết y cung, y mang mặt nạ, hầu như tới nào cũng đến đây cùng mình đồng giường, có khi bản thân thật sự không thể chịu đựng được loại đau đớn này, liền hung hăng cắn vai y, cánh tay y, mắng y là kẻ hèn hạ, vô sỉ, cầm thú nhất thiên hạ. Chuyện này bản thân quên không được, nhưng cũng bản thân cũng từng tự hỏi, còn y thì sao, có thể quên y sao. Trầm Tĩnh Chu muốn nói ra lời thật tâm, không châm chọc, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đành thở dài, không nói gì cả.

* khiêm khiêm quân tử: theo QT người khiêm tốn (thường chỉ những người đạo đức giả)

Sau một lúc lâu, Trầm Tĩnh Chu nói: “Ta nghe Lăng Phong đại ca nói, người đang bệnh nặng, không biết chuyện gì xảy ra?” Khúc Thiên Hồng ngăn người, lúc này mới cười nói: “Người nhìn xem ta có giống một người bị bệnh không?” Trầm Tĩnh Chu vội la lên: “Người không cần gặt ta.” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Cuộc đời ta chưa nói dối.” Thấy sắc mặt Trầm Tĩnh Chu vừa là lo lắng, vừa là không tin, đột nhiên thấp giọng nói: “Chẳng lẽ Tĩnh Chu của ta còn chưa hoàn toàn quên đi cố nhân này ư?” Trước đây khi Trầm Tĩnh Chu còn cùng y thân thiết, cũng rất ít khi nghe thấy y gọi mình như thế. Y ngẫu nhiên xưng hô như vậy, liền làm chính mình khó có thể quên được. Hôm nay gặp gỡ thấy ngữ điệu y lạnh lùng thản nhiên, hần đã định quay về, đột nhiên lần nữa nghe y nói ra “Tĩnh Chu của ta”, trong mắt nóng lên, muốn nhìn xuống, nhưng càng ngày càng khó khắc chế, thấp giọng nói: “Y bất như tân, nhân bất như cựu*. Trong lòng ta ngày đêm nhớ đến, cũng chỉ có cố nhân.”

* Y bất như tân, nhân bất như cựu: Áo không gì bằng áo cũ, người không gì bằng người mới.

Khúc Thiên Hồng kinh ngạc nhìn Trầm Tĩnh Chu, trong ánh mắt hình như có thiên ngôn vạn ngữ, Trầm Tĩnh Chu cũng không có cách nào tiếp tục khắc chế, ôm lấy Khúc Thiên Hồng, nức nở nói: “Nếu như người chết, ta cũng không muốn sống! Ta không lừa được chính mình, ta muốn giả bộ trước mặt người như không có việc ấy, nhưng ta làm không được!” Khúc Thiên Hồng ôm hần vào trong lòng, thanh âm cũng có chút

nghe ngào, nói: “Tình Chu, ta không tin trái tim ngươi thật sự thay đổi, nhưng ta biết ta làm khó ngươi, ta thật sự không muốn ngươi vì ta mà khó chịu, ta chỉ mong mỗi một ngày ngươi trải qua đều hài lòng như ý. Ngươi muốn kết hôn, ngươi muốn có cuộc sống của một người bình thường, cũng tốt, ngươi quên ta, ta sẽ không trách ngươi.” Trầm Tĩnh Chu vừa khóc vừa nói: “Lăng Phong đại ca nói ngươi bị bệnh, ngươi không biết, ta nghe xong chuyện gì cũng không muốn nghĩ nữa, ta thật sự sợ sẽ không còn được gặp lại ngươi, ngươi không biết ta...” ngay cả một câu cũng nghe ngào không nói được.

Khúc Thiên Hồng rưng rưng nói: “Ngươi yên tâm, ta trường mệnh trăm tuổi, ngươi không cần lo lắng cho ta, ta chuyện gì cũng không có, trên đời này không ai dám hại ta, ngươi quên ta, sau này cũng không cần bận tâm đến ta.” Trầm Tĩnh Chu tựa đầu chôn trong ngực y, vừa khóc vừa nói: “Ta một ngày không thấy ngươi, thì một ngày đó như một năm vậy. Ta ăn cũng ăn không vô, ngủ cũng ngủ bất hảo, mỗi đêm nằm mơ cũng nhìn thấy ngươi, ngươi muốn ta như thế nào mới quên được ngươi!” Khúc Thiên Hồng ôm chặt lấy hân, không ngừng vuốt ve trên lưng hân, nhưng thanh âm cũng tắc nghẹn, không nói lên lời. Trầm Tĩnh Chu đột nhiên nói: “Ta không nên lại lừa ngươi, cũng không cần tiếp tục lừa gạt chính mình, ta muốn cùng ngươi nói một việc.” Khúc Thiên Hồng nhìn hân, Trầm Tĩnh Chu nói: “Ta không cần lấy vợ, cũng không muốn trải qua cuộc sống của một người bình thường, ta chỉ muốn cùng người mình thích ở cùng một chỗ. Nếu rời đi hân, ta sẽ hối hận cả đời.” Khúc Thiên Hồng rưng rưng mỉm cười nói: “Tình Chu, ta kỳ thật cũng từng trách ngươi, lúc đầu nếu ta làm ngươi khó chịu sao ngươi không nói thẳng, sao ngươi lại hành hạ ta khổ sở như vậy, ngươi cũng biết những lời tuyệt tình ngươi nói, ta nghe xong có bao nhiêu khổ sở?” Trầm Tĩnh Chu cười khổ nói: “Chẳng phải lúc đầu ngươi vì sợ ta tìm chết nên cố ý làm ta hận ngươi sao! Ta cũng giống vậy thôi. Lúc ấy ta một lòng muốn ngươi hận ta, muốn ngươi từ nay về sau không muốn đến gặp ta nữa.” Khúc Thiên Hồng hỏi: “Tình Chu, ta nghe ngươi nói lời này, tựa hồ lúc đầu còn có nguyên nhân khác, ngươi mau nói cho ta biết.” Trầm Tĩnh Chu hơi do dự, nói: “Ngươi đáp ứng ta, không trách tội bất luận kẻ nào.” Khúc Thiên Hồng gật đầu.

Trầm Tĩnh Chu nói: “Trong một tháng ta ở nhà, mỗi ngày đều mong gặp lại ngươi, nhưng ta lại không dám hi vọng. Ta biết ngươi là người đứng đầu một giáo phái, chuyện gì cũng phải biết kiềm chế, không thể tùy tâm sở dục*. Ta chỉ là một kẻ ngoại đạo, nếu cùng ngươi dây dưa không dứt, nhất định sẽ làm khó ngươi. Rồi một ngày, Lãnh Nguyệt lão tiên sinh đột nhiên tới tìm ta, hân nói, lúc đầu ngươi đối với ta như vậy, là vì muốn luyện một môn võ công của ngươi, còn nói ngươi hàng đêm đều có người thị tẩm, muốn ta đối với ngươi hết hy vọng. Ta nghe hân nói xong, trong lòng tuy nói là rất khổ sở, nhưng cũng không phải vì vậy mới đối xử với ngươi như vậy.” Khúc Thiên Hồng vẫn ôm hân trong lòng, lặng yên nghe hân nói tiếp.

Trầm Tĩnh Chu nói thêm: “Mặc dù chuyện Lãnh Nguyệt lão tiên sinh nói là sự thật, nhưng hân lại không hiểu con người ta. Khi ta thật tình thích một người, những chuyện đó ta có thể không so đo, nhưng người kia là ngươi, ngươi là giáo chủ Tuyệt y giáo, hiệu lệnh thiên hạ, thuộc hạ của ngươi mỗi người đối với ngươi đều kính trọng vô cùng, nếu bởi vì ta, làm ngươi cùng thuộc hạ bất hòa thì cho dù cùng ngươi ở một chỗ, trái tim ta cũng sẽ bất an. Lãnh Nguyệt lão tiên sinh tại Tuyệt y giáo quyền cao chức trọng, cho dù hân bịa đặt những chuyện kia nhưng ý tứ của hân rõ ràng, minh bạch. Hân chán ghét ta, không muốn ta và ngươi ở cùng một chỗ. Ta cũng nên thức thời.”

Trong mắt Khúc Thiên Hồng lộ quang chớp động, nói: “Tại sao ngươi không nói thẳng cùng ta? Chuyện gì trên đời cũng có thể nghĩ ra biện pháp, cần gì buồn bực trong lòng, chính mình chịu khổ?” Trầm Tĩnh Chu đỏ mặt lên, nói: “Ta sợ ta nói với ngươi, ngươi cũng không chắc sẽ nghe ta. Ta cũng sợ ngươi biết chân tướng sự việc, sẽ rất khó xử, đơn giản là quyết tâm, tìm mọi cách làm ngươi hận ta.” Khúc Thiên Hồng đột nhiên mỉm cười nói: “Ngươi là sợ ta rất thích ngươi rồi, nói cũng vô ích.” Gương mặt Trầm Tĩnh Chu hồng như hỏa năng, nghĩ thâm cũng không phải như vậy, nhưng dù muốn phản bác y cũng không biết mở miệng như thế nào, chỉ cảm thấy cái loại cảm giác ngọt ngào quen thuộc ngày so với những gì trong hồi ức vẫn không thay đổi.

Khúc Thiên Hồng mỉm cười hỏi: “Vậy ngươi bây giờ sao lại thay đổi chủ ý?” Nước mắt Trầm Tĩnh Chu lại chảy, nói: “Mặc dù ngươi rời ta chỉ có mấy ngày, nhưng hình như đem niềm vui cả đời ta đi luôn rồi, chỉ còn lại một cuộc đời vô cùng đau khổ thôi.” Khúc Thiên Hồng mỉm cười nói: “Mỗi ngày trôi qua ta đều như một kẻ mất hồn vậy, so với ngươi càng thâm thâm.” Vươn tay áo lau lệ cho hân, nói: “Tình Chu đừng khóc, cuộc đời còn rất dài, ta và ngươi ở cùng một chỗ, chậm rãi trải qua.” Trầm Tĩnh Chu ngừng khóc, mỉm cười, nói: “Lại nói tiếp, cũng phải đa tạ thuộc hạ của ngươi, bọn họ trái một người, phải một người đều là

khuyên ta trở lại bên người.” Khúc Thiên Hồng nao nao, nói: “Còn có chuyện này? Có những người nào?” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười nói: “Đều là những người có chút kỳ kỳ quái quái. Ta cũng không biết hết, chỉ nhận ra Vô Thương đại ca. Còn có Lăng Phong đại ca luôn luôn trung hậu, cũng lừa gạt ta.” Khúc Thiên Hồng nghe được vừa kinh ngạc, vừa buồn cười.

Trầm Tĩnh Chu nói: “Những người này mặc dù kỳ quái, nhưng bọn hắn nếu không rõ ràng thì cũng kín đáo khuyên ta trở lại bên người, đã như vậy, ta nghĩ ta tại Tuyệt y cung, cũng không phải nơi khiến người e ngại như vậy. Nên ta ích kỷ, không bao giờ muốn rời khỏi người nữa.” Khúc Thiên Hồng si ngốc nhìn hắn, nước mắt rốt cục rơi xuống, nói: “Tĩnh Chu, ta thật sự không nhận được phải mất người.” Trầm Tĩnh Chu thấp giọng nói: “Người muốn mất ta cái gì?” Khúc Thiên Hồng đưa hắn ôm lấy, nhẹ nhàng hôn gương mặt hắn, nói: “Người là thiên hạ đệ nhất, đệ nhất, đệ nhất ngu ngốc.”

Hôm nay trong Tuyệt y cung hương thơm uẩn nhân, đại tiệc rượu, nhật nguyệt *** tam công, mười hai Đường chủ, si mị vô lượng tứ sử, cùng Đại hộ pháp, với rất nhiều rất nhiều thuộc hạ, cũng tề tụ về đây, chính là một ngày náo nhiệt khó tìm trong Tuyệt y giáo, trên mặt mỗi người đều là vẻ mặt vui mừng.

Tuyệt y giáo vốn cùng người ngoài không quan hệ, lần này giáo chúng đến rất đông, trừ Trầm Tĩnh Chu là người ngoài, tuyệt không ngoại nhân, giáo chúng ngồi vào vị trí, dựa theo phép tắc mà đứng trước giáo chủ hành lễ, Trầm Tĩnh Chu đứng ở một bên, kinh ngạc đến cực điểm.

Dẫn đầu giáo chúng đi tới trước mặt Khúc Thiên Hồng nhất nhất hạ bái, tiểu đồng tử đứng ở một bên xướng danh, chỉ nghe được hắn lớn tiếng nói: Thiên Vân Đường Đường chủ Vạn Sĩ Vô Thương, Thiên Phong Đường Đường chủ Du Lăng Phong, Thiên Lôi Đường Đường chủ Trần Kinh Lôi, Thiên Vũ Đường Đường chủ Nam Cung Vũ, Thiên Cẩm Đường Đường chủ Tả Thanh Huyền, Thiên Dịch Đường Đường chủ Nguyễn Thu Hàn, Thiên Yển Đường Đường chủ Thượng Quan Thanh Yển, Thiên Mộc Đường Đường chủ Mộc Ngai Sơn, Thiên Vi Đường Đường chủ Vi Tử Kỳ, Thiên Nam Đường Đường chủ Lâm Nam Phổ, Thiên Ly Đường Đường chủ Độc Cô Tiệp Ly, Thiên Minh Đường Đường chủ Thu Nguyệt Minh, bái kiến giáo chủ!

Mười hai vị Đường chủ đều mặc hoa phục, mỗi người đều trẻ tuổi vô cùng tuấn mỹ, lại đều rất có khí độ, lúc này nhất tề hạ bái, nhất thời cả sảnh đường đều vang lên tiếng hô, khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Sau khi bái kiến giáo chủ, những người này đều đi tới bên cạnh Trầm Tĩnh Chu, hàn huyên nói cười, Trầm Tĩnh Chu biết rõ bọn họ hợp tác với nhau đem mình lừa xoay vòng vòng, nhưng không thể tránh được, mặc dù trong lòng sớm đã nghi ngờ bọn họ đều người trong Tuyệt y giáo, nhưng cũng quyết không ngờ tới mỗi người đều là Đường chủ vô cùng tôn quý, nhìn đám người bọn họ đều là những người thú vị, trong lòng cũng thấy náo nhiệt vui mừng.

Khi Nguyễn Thu Hàn cùng Tả Thanh Huyền đi tới bên người hắn, cũng nhiệt tình cực kỳ, không hề không đề cập tới chuyện trước đây, Trầm Tĩnh Chu cũng không mang chuyện bọn họ lừa gạt mình ra nói, chợt thấy Thiên Minh Đường chủ Thu Nguyệt Minh đi tới bên người mình, thấp giọng nói: “Trầm công tử, người còn có gì ăn không?” Trầm Tĩnh Chu nhất thời không hiểu ý nói gì, lại thấy ý phục sức đẹp dễ quý giá, nhất là đôi mắt, vừa lớn vừa phát sáng, lấp la lấp lánh, dường như đã từng gặp qua ở đâu rồi. Thu Nguyệt Minh bắt được tay áo Trầm Tĩnh Chu, đột nhiên dẫn theo khóc âm nói: “Người giết ta! Người giết ta đi! Người cho ta một đao chết đi!” Trầm Tĩnh Chu thất kinh, Vạn Sĩ Vô Thương đã đi tới, thấp giọng nói: “Tiểu tử họ Thu kia, nếu người còn tiếp tục càn quấy, mi thực của Lâm Nam Phổ, từ nay về sau người vĩnh viễn không thể đụng tới.” Thu Nguyệt Minh lúc này mới thật sự thay đổi sắc mặt, cung kính nói với Trầm Tĩnh Chu vài câu, lại thấp giọng nói: “Trầm công tử thật sự là thiên hạ đệ nhất danh y.” Trầm Tĩnh Chu ngăn ra, Thu Nguyệt Minh cười nói: “Chữa được tâm bệnh mà không có thuốc nào chữa nổi.” Vạn Sĩ Vô Thương hết sức kéo y xuống, lúc này hai người mới vào ngồi.

Trầm Tĩnh Chu ngồi bên cạnh Khúc Thiên Hồng, cùng Du Lăng Phong, Vạn Sĩ Vô Thương, Thượng Quan Thanh Yển, Tả Thanh Huyền, Nguyễn Thu Hàn ngồi cùng một bàn, tuy nói ngày thường Trầm Tĩnh Chu hào phóng cởi mở, lúc này liền có chút xấu hổ, nguyên lai Vạn Sĩ Vô Thương đã cùng hắn nói qua, tiệc rượu lần này, là đặc biệt vì hắn mà bố trí, ý nghĩa chính là “rước dâu”, đón hắn tiến vào Tuyệt y cung.

Hàn Tĩnh công tử từ một khác bàn lại đây, cười tủm tỉm mời rượu, Trầm Tĩnh Chu cũng miễn cưỡng uống một chén, lúc đầu Lãnh Nguyệt còn có chút khó xử, nhưng bị Hàn Tĩnh nắm tay kéo qua, Lãnh Nguyệt ở thể cười trên lưng cộp, liền bưng một ly trà kính Trầm Tĩnh Chu, còn nói: “Trầm công tử, trước kia có một số

việc đã làm khó công tử, lão nhân ta là người ngoan cố, cuối cùng bây giờ đã nghĩ thông suốt. Thịnh công tử một chén trà.” Trầm Tĩnh Chu thấy lão nhân “thịnh trà”, trên mặt lại càng ửng hồng, nhưng trong lòng hắn đã nhận định người kia, thì cũng không quản bản thân ngưỡng ngưỡng ra sao, tiếp nhận chén trà, uống một hơi cạn sạch. Vạn Sĩ Vô Thương vỗ tay cười nói: “Hảo! Trầm công tử uống trà nhà chúng ta, thì đã là người nhà chúng ta!” Vi Tử Kỳ cười nói: “Đại hộ nhân gia nghênh lấy nữ tử, đều là dùng đại kiệu tám người khiêng để nghênh đón, Trầm công tử “gả” vào nhà chúng ta, nhưng hoàn toàn theo một cách riêng, tự mình đi vào.” Trầm Tĩnh Chu nhớ lại, quả thật là tự mình ngóng ngóng trông trông mà đi vào, đến cuối cùng còn đem bản thân “gả” đi, quả là ngay cả một chút thể diện cũng chẳng còn, trên mặt liền có chút thẹn thùng, Vi Tử Kỳ đột nhiên thấp giọng kêu thảm thiết: “Vạn Sĩ Vô Thương người là trư à, giẫm ta làm cái gì?” Trầm Tĩnh Chu thấy hai người bọn họ nháo thành một đoàn, không nhịn được nở nụ cười, nguyên lai lúc hắn nghe Vi Tử Kỳ giễu cợt mình, tuy nói rằng ý tứ bất hảo, nhưng cũng không chưa đến mức khiến hắn để trong lòng. Khúc Thiên Hồng vội vàng nói: “Trầm công tử không đến, ta cũng muốn dùng một cỗ kiệu mười sáu người khiêng đi đón hắn.” Tất cả mọi người cùng cười, một giáo chủ luôn luôn trong treo nhưng lạnh lùng lại nói như thế, mỗi giờ mỗi khắc đều bảo vệ Trầm Tĩnh Chu, khiến mọi người đều cảm thấy mới lạ thú vị.

Thượng Quan Thanh Yến cười nói: “Giáo chủ luôn pháp cấm sâm nghiêm, mọi người trong giáo đều là huynh đệ, tuyệt đối không thể trên mà nạt dưới, lấy mạnh hiếp yếu, khiến ta cảm thấy vô cùng khó chịu, hôm nay Trầm công tử tiến vào, nhưng không phải người trong giáo, sau này chính là người mà ta có thể bắt nạt!” Nói xong cười ha ha, đám người Vạn Sĩ Vô Thương, Tả Thanh Huyền đều gật đầu phụ họa, hi hi ha ha, càng nói càng thái quá, Trầm Tĩnh Chu thấy bọn họ mồm năm miệng mười, liền hợp lại ức hiếp mình, không khỏi đưa mắt nhìn về phía Du Lăng Phong, có ý yêu cầu trợ giúp, ai ngờ Du Lăng Phong xua tay liên tục, nói: “Người đừng nhìn ta, chính ta cũng là một người thành thật, bị bọn họ khi dễ quen rồi.” Bất đắc dĩ Trầm Tĩnh Chu nhìn về phía Khúc Thiên Hồng, thấy y chỉ mỉm cười nhìn mấy người này nói giỡn, tuyệt không có ý đứng ra giúp mình, trong lòng thầm than, hối hận sao lúc đầu không tập cho miệng mồm lạnh lợi một chút, thì giờ cũng không suy bại đến nước này.

Thượng Quan Thanh Yến cười nói: “Lúc đầu Trầm công tử cùng ta đánh cuộc bằng chơi cờ, đã hoàn toàn bị đánh bại, hắn đã đáp ứng sẽ thực hiện một nguyện vọng của ta, nhưng vẫn chưa thực hiện.” Trầm Tĩnh Chu nhớ tới lúc đầu rõ ràng là mình chiếm thượng phong, cuối cùng bọn họ dùng công tâm thuật*, mặc danh kỳ diệu* bị thua, lúc này lại bị hắn nói thành bản thân hoàn toàn bị đánh bại, đổi trắng thay đen ngay trước mặt như thế, thật sự là đại khai nhãn giới, không khỏi liếc mắt nhìn Vạn Sĩ Vô Thương một cái, nghĩ thầm y lúc đầu tận mắt nhìn thấy, tổng muốn y nói một câu công đạo, đã thấy y đang cười dài nhìn mình, ý muốn cùng Thượng Quan Thanh Yến cùng nhau áp chế, trong lòng thở dài, thầm nghĩ: “Nhất bang đại ma đầu, ta thật sự đánh giá thấp các người.”

*công tâm thuật: tâm lý chiến, đánh vào mặt tâm lý, tư tưởng

*mặc danh kỳ diệu: không hiểu ra sao cả, không nói rõ được

Khúc Thiên Hồng thấy Trầm Tĩnh Chu mang vẻ mặt không biết nói gì cho phải, liền nhẹ nhàng nắm tay hắn, thấp giọng nói: “Bọn họ thích người mới nói chuyện như vậy.” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười nói: “Cũng chỉ có người, mới vậy đã cho rằng ta lòng dạ hẹp hòi như vậy.” Khúc Thiên Hồng mỉm cười, nói với Thượng Quan Thanh Yến: “Người thắng Trầm công tử, muốn hắn bồi người cái gì?” Thượng Quan Thanh Yến cười nói: “Đây là ta cùng hắn, hai người đánh cuộc, giáo chủ ngàn vạn lần không thể thiên vị, cũng không thể thay mặt hắn trả nợ.” Khúc Thiên Hồng cười, đành từ bỏ, nói với Trầm Tĩnh Chu: “Người cẩn thận chút, những người này kẻ nào cũng lợi hại hơn người.” Mọi người nghe giáo chủ nói như vậy, cả đám người đều cười ngả cười nghiêng.

Thượng Quan Thanh Yến cười nói: “Ta là người thiện lương, trái tim nhân hậu, Trầm công tử không nên khẩn trương, ta chỉ muốn người ——” kéo dài thanh âm, thấy mọi người đang nhìn mình, liền đắc ý dào dạt nói: “Ta chỉ muốn người kính giáo chủ một chén rượu.” Trầm Tĩnh Chu nói: “Cái này cũng không khó khăn. Nhưng Thượng Quan đại ca, ta là một người tính tình thẳng thắn, ta mỗi lần nhìn thấy người, đều muốn cùng người nói, chỉ một chữ đồ*, hại người không đơn giản, người ngàn vạn lần không nên tiếp tục bài bạc nữa, còn làm phiền Vạn Sĩ đại ca.” Cơ mà mọi người nghe xong những lời này lại càng cười lợi hại hơn nữa, như muốn rơi hàm vậy, chỉ mình Trầm Tĩnh Chu là không hiểu tại sao.

*đổ: đánh cuộc, đánh bài.

19. Chương 19

Thượng Quan Thanh Yến cố nén nụ cười, nghiêm mặt nói: “Trầm công tử nói không sai, nhưng vận số đánh cuộc của ta rất may mắn, cả đời cũng chỉ đánh cuộc qua hai lần, vậy mà lần nào cũng thắng.” Mọi người thấy y hôm nay cao hứng như thế, đều đang chăm chú nghe y nói, vậy mà hần chưa kịp mở miệng, vài người đã không nhịn được cười rộ lên, Thượng Quan Thanh Yến đột nhiên chuyển hướng Khúc Thiên Hồng, nói: “Giáo chủ, lúc ta năm tuổi năm cùng người đánh cuộc Thạch tử, ta thắng người, lúc ấy người hỏi ta, ta muốn bởi cái gì, ta nói để sau rồi tính, không nghĩ tới vài chục năm sau, ta lại thắng Trầm công tử, trừ giáo chủ cùng Trầm công tử, ta không còn có cùng người khác đánh cuộc qua, các người nói, vận số đánh cuộc của ta có phải rất tốt hay không?” Mọi người vừa vỗ tay phá lên cười, Thu Nguyệt Minh có bệnh tim, lúc này vì sắc cười mà lớn tiếng ho khan.

Khúc Thiên Hồng cười nói: “Người quanh quẩn vòng tròn như vậy, có phải muốn ta cũng đáp ứng người thực hiện một việc gì đó đúng không?” Thượng Quan Thanh Yến cười nói: “Nếu giáo chủ đã biết, ta cũng không cần nói nhiều!” Khúc Thiên Hồng bưng lên một chén rượu, thấp giọng nói: “Trầm công tử, bọn họ muốn chúng ta kính nhau một chén rượu.” Vạn Sĩ Vô Thương nhỏ giọng nói: “Chính là rượu giao bôi rượu, giáo chủ còn nói hàm hồ như vậy.” Trầm Tĩnh Chu đỏ mặt, bưng chén rượu đứng lên, cùng Khúc Thiên Hồng, hai tay quần cùng một chỗ, hai người đứng sát bên nhau, đem rượu giao bôi uống hết, tất cả mọi người đều lớn tiếng hưởng ứng.

Náo loạn nửa ngày, Trầm Tĩnh Chu thấy chỉ có Thiên Mộc Đường Đường chủ là chăm chỉ cúi đầu dùng bữa, nói chuyện cũng thường nói lời nhỏ nhẹ, nghĩ thầm: “Người này thật ra là một người thành thật.” Lại nghe Vạn Sĩ Vô Thương lớn tiếng nói giỡn, nói Thiên Nam đường Đường chủ Lâm Nam Phổ *** thông tru nghề như thế nào, không khác gì Dịch Nha* tái thế, nên cũng nhìn qua vài lần, chỉ thấy những người này mặc dù khí độ khác nhau, nhưng lại đều là những người hào phóng cao hoa, trong lòng lại nghĩ nếu cùng những người này ở chung lâu dài, nhĩ nhu mục nhiễm*, trí tuệ cũng sẽ được mở mang. Vì vậy lại càng cảm thấy khâm phục.

* Tổ sư nhà bếp Dịch Nha, cũng có viết thành Dịch Nha. Hần là cận thân mà Tề Hoàn Công [chữ Hán: 齊桓公; trị vì: 685 TCN – 643 TCN), tên thật là Khương Tiểu Bạch (), là vị vua thứ 16 nước Tề] sủng hạnh, dùng như ung nhân. Ung, cổ văn là ung, là bữa sáng, bữa cơm. Phải thừa nhận, Dịch Nha là một gã đầu bếp cực đủ thiên phú, tay nghề chế biến thức ăn cực kỳ nổi danh)

*nhĩ nhu mục nhiễm: mưa dầm thấm đất; nghe quen tai, nhìn quen mắt; thường nghe thấy nên cũng bị ảnh hưởng

Cho tới khi gần tới canh một, mọi người vẫn cười không dứt, Vạn Sĩ Vô Thương cười nói: “Xem ra đêm nay chúng ta ngủ không được rồi, nhưng đêm nay lại là đêm động phòng hoa chúc của Trầm công tử, chúng ta cũng không thể tiếp tục ngồi mãi không đi, các vị, chúng ta đổi đến Tuyền Thạch hiên, đi buông thả, phóng túng yên hòa một đêm, như thế nào?” Tất cả mọi người đều lớn tiếng nói hảo, nghe tới đi bắn pháo hoa là mắt sáng cả lên, trong tay Vạn Sĩ Vô Thương lại có vô số pháo hoa pháo trượng khó gấp, khiến mỗi người đều cực kỳ chờ mong.

Lúc ra ngoài, Trầm Tĩnh Chu lại cùng bọn họ nhất nhất đáp lễ, Thiên Mộc Đường chủ đột nhiên đi tới bên người Trầm Tĩnh Chu, nói: “Trầm công tử, xin dừng bước nói chuyện.” Đêm nay Trầm Tĩnh Chu thấy y là người nói ít nhất, biết đó là một một người lễ độ, thành thật, liền theo y đi tới, một lát sau, đi trở về, nhớ tới những lời Thiên Mộc Đường chủ mới nói, trong lòng một trận nhộn nhạo, trên mặt lại ửng hồng.

Đêm tình người vắng, Khúc Thiên Hồng ôm trọn Trầm Tĩnh Chu, chậm rãi tiêu sái vào trong phòng ngủ.

Trầm Tĩnh Chu cùng Khúc Thiên Hồng ngồi ở mép giường, phòng trong hai cây hồng chúc* đang cháy, chăn gấm ấm áp, mùi hương thơm mát tỏa ra từ nền nhẹ nhàng, vui sướng, hân hoan. (Ui! Ngày đó đã có nền

thơm ah!?)

*hồng chúc: nên đỏ, ta đoán đó là loại thường được dùng trong ngày cưới trong các phim cổ trang TQ a.

Hai người nhìn nhau, trên mặt đều có chút đỏ ửng, trước kia khi hai người ở cùng một chỗ, thường thường cách khoảng ba đến năm ngày sẽ thân thiết một lần, lúc này đã qua hơn một tháng, hai người không được tự nhiên, ồn ào một trận đến bây giờ lại hòa hảo như lúc ban đầu, lại thân thiết như lúc trước, không biết vì sao ngược lại xoay sang bên lên, ngưỡng ngừng với nhau.

Trầm Tĩnh Chu thấp giọng nói: “Ta bây giờ còn có chút tâm thần bất định, ta không biết người sau này có thể thay lòng đổi dạ hay không.” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Trầm công tử quả nhiên là tâm địa ác độc, rõ ràng là người đem ta hành hạ đến sống không bằng chết, bây giờ lại thành ta hành hạ người.” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười, nói: “Là ta suy nghĩ nhiều.” Khúc Thiên Hồng cũng là cười, nói: “Vậy còn cái người thị tẩm hàng đêm của người thì sao, người tính đối xử với y như thế nào?” Mặt Trầm Tĩnh Chu càng hồng, nói: “Người biết rõ ta là gạt người mà.” Khúc Thiên Hồng không nhịn được nở nụ cười, nói: “Trầm công tử luôn luôn thành thật, người nói như thế, ta không biết có thật không.” Thấy Trầm Tĩnh Chu sắc mặt thẹn thùng, liền không tiếp tục trêu chọc nữa mà ôm lấy hắn nói: “Cả đời ta, trừ người ra, cũng sẽ không thích người nào khác.” Trầm Tĩnh Chu thấp giọng nói: “Ta trừ người ra cũng không có yêu người khác.” Khúc Thiên Hồng nói: “Trầm công tử, người mới vừa rồi nói cái gì? Đột nhiên ta không nghe thấy gì cả.” Trầm Tĩnh Chu sắc mặt đỏ bừng, bám vào bên tai Khúc Thiên Hồng, nói: “Ta nói ta đã yêu người.” Khúc Thiên Hồng mỉm cười, trên mặt vô cùng hạnh phúc.

Trầm Tĩnh Chu cùng Khúc Thiên Hồng kê bên ở cùng một chỗ, nhớ tới những lời vừa rồi của Mộc Ngai Sơn nói với mình, liền đỏ mặt hơn một chút lên gương mặt Khúc Thiên Hồng, lại run rẩy bắt đầu cởi y phục của y, khẩn trương quá độ, hai tay liều mạng run rẩy, như thế nào cũng không cởi được. Khúc Thiên Hồng thấy hắn nhiệt tình lớn mật như thế, có chút giật mình, trên mặt ửng đỏ, nhưng trong lòng lại nhộn nhạo không thôi.

Ai ngờ suy nghĩ cả nửa ngày, Trầm Tĩnh Chu vừa xấu hổ vừa quẫn, mà y phục Khúc Thiên Hồng vẫn còn chưa cởi được, Khúc Thiên Hồng liền đem Trầm Tĩnh Chu ôm vào trong ngực, chậm rãi mở y kết trên y phục của hắn, vừa đem y phục chính mình cởi ra, làm cho Trầm Tĩnh Chu nằm xuống giường, tiếp theo nhẹ nhàng nằm trên người hắn.

Trong lòng Trầm Tĩnh Chu vẫn còn nhớ tới những lời Mộc Ngai Sơn đã nói với mình, liền ôm lấy Khúc Thiên Hồng, lại hôn lên gương mặt y một lần lại một lần, Khúc Thiên Hồng thấy hắn động tình như thế, cũng không tự kìm hãm được, hai người hôn hồi lâu, cũng không nở tách ra.

(Hờ hờ, có ai đoán được anh Mộc Ngai Sơn đã nói kì rì không? J)

Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy tay Khúc Thiên Hồng cực kỳ êm ái, chậm rãi mơn trớn từng chỗ từng chỗ trên cơ thể xích lỏa của mình, rốt cục tới nơi riêng tư, tiếp theo cảm thấy có chút mát lạnh, tựa hồ bơi lên thứ gì đó nhưng tâm trạng hắn thẹn thùng, cũng không dám đi hỏi. Nhớ tới trước kia mỗi khi cùng y hoan hảo mình đều cảm thấy vô cùng đau đớn, lại có chút sợ hãi, liền ôm Khúc Thiên Hồng càng chặt. Khúc Thiên Hồng vội vàng thấp giọng an ủi, một bên vuốt ve Trầm Tĩnh Chu, một bên chậm rãi tiến nhập thân thể của hắn, Trầm Tĩnh Chu nhăn chặt mày, rên rỉ một tiếng, nhưng cũng hiểu được mặc dù đau đớn, nhưng vẫn không bằng đau đớn trước đây, đã tốt hơn rất nhiều.

Khúc Thiên Hồng cũng không nóng lòng di chuyển, hai người mập mạp cùng nhau, Trầm Tĩnh Chu nhắm mắt lại, trong lòng suy nghĩ, nhưng tất cả đều là những hình ảnh kiều diễm trước đây, mà thân hình ấm áp này, rốt cục mình lại có thể một lần nữa ôm chặt lấy, nghĩ tới điều này, trong mắt có chút chua xót, hận hai người không thể vì vậy mà tan ra đến từng góc nhỏ trong nhau, từ nay về sau chỉ một cái chớp mắt cũng không muốn chia lìa. Lúc đang nghĩ đến mặt đỏ, chợt thấy Khúc Thiên Hồng nhẹ nhàng hôn lên cổ, ngực, trận trận tê dại, khiến cho người cốt tủy nhuyển*.

* cốt tủy nhuyển: xương mềm ý nắn

Khúc Thiên Hồng nằm trên người Trầm Tĩnh Chu, nơi riêng tư vẫn đặt trong thân thể Trầm Tĩnh Chu, chỉ cảm thấy khoái ý ấm áp, đột nhiên thấp giọng hỏi: “Người đêm nay như vậy... như vậy, có phải có người đã nói cái gì với người?” Trầm Tĩnh Chu lấy làm cả kinh, do dự hồi lâu, vệt đỏ hồng đã lan từ mặt xuống tới

cổ, rốt cục nói: “Là Thiên Mộc Đường chủ nói với ta.” Khúc Thiên Hồng nhần nạy cười nói: “Y nói cái gì?” Trầm Tĩnh Chu vẫn nghĩ có nên nói hay không, Khúc Thiên Hồng nói: “Người nếu không nói cho ta biết, một lát nữa ta làm cho người đau không xuống giường được.” Trầm Tĩnh Chu bị những lời này của y hù dọa, đẩy Khúc Thiên Hồng ra, ngập ngừng nói: “Y muốn lúc ta và người đồng giường, không ngại thì chủ động một chút.” Khúc Thiên Hồng liếc mắt nhìn cười, đưa hân trở về dưới thân mình, ôm chặt lấy, hôn hân một chút, rốt cục trong thân thể hân bắt đầu luật động, di chuyển.

Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy hôm nay y hết sức ôn nhu, tựa hồ so với trước đây cẩn thận hơn nhiều, trong lòng có chút kỳ quái, Khúc Thiên Hồng nhận thấy được tâm tư hân, rời đi thân thể hân, mỉm cười nói: “Trong một tháng này, chuyện ta hàng đêm có người thị tẩm, chính là...” Trầm Tĩnh Chu nghe y nói như vậy, trong lòng cảm giác hết sức khó chịu, nhưng mình thật sự đã yêu y tới si cuồng, cũng không muốn nói thêm gì. Khúc Thiên Hồng nhìn thấy hân mặc dù cố gắng không đem tức giận toát ra ngoài, nhưng nét mặt, ánh mắt rõ ràng là đang ghen, trong lòng biết đùa hân thành công, cũng không muốn tiếp tục đùa nữa, mỉm cười nói: “Tĩnh Chu, chẳng lẽ chỉ cho phép người gạt ta, không cho ta lừa người? Ghen tuông khó chịu như thế nào, người bây giờ có lẽ cũng rõ ràng rồi? Lúc đầu người thật sự quyết tâm tàn nhẫn.” Trầm Tĩnh Chu vừa xấu hổ, vừa không nhịn được mỉm cười, Khúc Thiên Hồng nói: “Kỳ thật cũng là Thiên Mộc Đường chủ, hôm qua y hiến một phần lễ cho ta, ta mở ra nhìn, đúng là...” Nói tới đây, trên mặt đỏ lên, không có nói thêm gì đi nữa, Trầm Tĩnh Chu nghe được tựa đầu chôn trong gối đầu, xấu hổ đến cực điểm.

Khúc Thiên Hồng làm cho hân đối mặt với mình, thấp giọng nói: “Lời ta nói ra chưa bao giờ thay đổi, chỉ là Trầm Đại công tử suy tính hơn thiệt, thế nào cũng muốn ta phải thề mới an tâm, cũng được, ta nhân tiện phát thệ, thanh thanh sở sở nói cho người, cả đời ta, trừ người ra, chưa từng cùng người khác thân thiết qua. Sau này cũng vĩnh viễn sẽ không. Người là người đầu tiên ta ôm, cũng là người duy nhất. Cuộc đời này tuyệt sẽ không đối với người thay lòng đổi dạ.” Vành mắt Trầm Tĩnh Chu ẩm ướt, trong lòng vô cùng cảm động, nói: “Ta cũng giống như người vậy.” Khúc Thiên Hồng sợ hân vừa nói vừa thương cảm, liền trêu đùa: “Nói không có bằng chứng, tối nay chỉ nguyện cùng Trầm công tử đồng nguyên trường, làm một đêm thần tiên.” Trầm Tĩnh Chu đỏ mặt, ôm chặt y, Khúc Thiên Hồng hôn Trầm Tĩnh Chu, chậm rãi tiến nhập thân thể của hân.

Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy tứ chi bách hải giống như muốn hòa tan vào nhau, thoải mái cực kỳ, hân ôm thắt lưng Khúc Thiên Hồng, cảm thấy y đang từng chút từng chút hữu lực tiến vào trong thân thể mình, trong lòng cảm thấy hết sức thỏa mãn, nhưng dù sao cũng có một đoạn thời gian đã lâu không thân thiết, lúc này Khúc Thiên Hồng lại tình nhiệt như lửa, rốt cuộc đau đớn, không nhịn được đành rên rỉ.

Khúc Thiên Hồng thấy hân khó chịu, liền chậm rãi ngừng lại, Trầm Tĩnh Chu tuy nói then thùng ngại ngừng, nhưng cùng Khúc Thiên Hồng đồng giường sớm không phải một lần hai lần, cũng không phải là đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả, trong lòng biết người nọ cố gắng khắc chế như vậy, tuyệt không có thể tận hứng, liền đem hai chân mở lớn, hai tay vuốt ve trên lưng Khúc Thiên Hồng, làm cho y tiến vào càng sâu. Khúc Thiên Hồng tuy luôn luôn khắc chế bản thân, nhưng lần này cùng người trong lòng động phòng hoa chúc, đó là việc hấp dẫn mà thánh nhân cũng khó lòng chống đỡ, lại nhận thấy Trầm Tĩnh Chu có chút khiêu khích, không muốn tiếp tục suy nghĩ nhiều, ôm chặt Trầm Tĩnh Chu, đem tất cả nhiệt tình, ái dục, tất cả đều phát tiết đi ra.

Nhưng nếu cứ như vậy, lại làm khổ cho Trầm Tĩnh Chu, hai chân hân quăn trên lưng Khúc Thiên Hồng, cảm thấy toàn thân trên dưới đều run rẩy không thôi, từng trận đau đớn mang theo khoái cảm, một lần lại một lần đánh tới càng làm cho khí lực bản thân chậm rãi biến mất, hầu như không còn, cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng bắt được chân móng, từng đợt rên rỉ. Tiếc rằng lúc này Khúc Thiên Hồng đã không thể tự kiềm chế, Trầm Tĩnh Chu càng rên rỉ, Khúc Thiên Hồng càng di chuyển mạnh mẽ.

Trầm Tĩnh Chu chỉ cảm thấy đã nhiều lần đâm tới chỗ sâu nhất trong cơ thể, tựa hồ vĩnh viễn không ngừng lại, dưới ý thức hỗn loạn, rốt cục mở miệng cầu xin tha thứ, nhưng loại cầu xin tha thứ này giống như thanh âm cầu hoan khiến Khúc Thiên Hồng khi nghe thấy càng cảm thấy giống như khiêu khích, chỉ di chuyển càng thêm hữu lực, nhanh chóng. Trầm Tĩnh Chu trong lòng biết cầu xin tha thứ vô dụng, chỉ có mặc hân tác cầu, rên rỉ không thôi, hai người mây mưa đến thiên hôn địa ám, cứ lên cao xuống thấp, rồi lại tiếp tục bắt đầu. Khúc Thiên Hồng cùng Trầm Tĩnh Chu đồng giường nhiều lần như vậy, chưa bao giờ tận hứng như hôm nay, mà Trầm Tĩnh Chu cũng lao thẳng đến ôm lấy Khúc Thiên Hồng, không muốn y rời khỏi thân thể mình.

Cuối cùng hồng chúc cũng cháy đến tận cùng, một tiếng lay động, bên trong phòng chỉ còn lại một mảnh hắc ám, bên ngoài ánh dương quang bắt đầu xuất hiện, tuy mới chỉ là một vệt mỏng cùng sương sớm dâng lên khắp nơi, mà hai người người trong trường đường như cảm thấy vẫn chưa đủ, từng trận từng trận tiếng rên rỉ vẫn đứt quãng truyền ra.

Sắc trời dần dần sáng lên. Ngoài cửa sổ truyền đến vài tiếng chim hót.

Trầm Tĩnh Chu đỏ mặt, không muốn đánh thức Khúc Thiên Hồng, chỉ chậm rãi mặc quần áo, nhìn Khúc Thiên Hồng còn đang ngủ say, hồi tưởng chuyện đêm qua, tuy nói có chút ngượng ngùng, nhưng trong lòng lại tràn đầy tình ý, vô cùng ngọt ngào.

Hắn mới chỉ mặc tới lý y, Khúc Thiên Hồng đã tỉnh dậy, ngồi nhìn Trầm Tĩnh Chu, mỉm cười, cũng không nói nhiều, chỉ ôm Trầm Tĩnh Chu vào ngực, để hắn mặc y phục. Trước kia sau mỗi lần Khúc Thiên Hồng hoan hảo, y luôn giúp Trầm Tĩnh Chu mặc y phục, hai tay y vừa nhẹ mà khéo léo, Trầm Tĩnh Chu cũng hiểu được y cực kỳ ôn nhu, nhưng khi đó lời nói giữa hai người cũng không thân mật, Trầm Tĩnh Chu tuy không gia tăng phản kháng, nhưng chung quy vẫn đợi sau khi y giúp mình mặc y phục, nhẹ giọng nói lời cảm ơn. Lúc này Trầm Tĩnh Chu không dùng từ ngữ khách sáo, chỉ yên lặng cùng giúp Khúc Thiên Hồng mặc y phục, nguyên lai trong lòng hắn cảm giác được cùng Khúc Thiên Hồng thân mật như thế, tối hôm qua động phòng hoa chúc, đính ước chỉ đêm, cũng đã nói cả đời sẽ an an ổn ổn, bình yên cùng nhau trải qua, liền đem tất cả những phép tắc phiền phức, loạn thất bát tao đi bỏ xó.

Hai người tắm rửa xong, thuận tiện ghé qua Viên trung một chút, Trầm Tĩnh Chu nhìn Khúc Thiên Hồng, chỉ thấy gió nhẹ thổi bay tay áo y, trên mặt có chút tươi cười, lâu lâu lại liếc mắt sang nhìn Trầm Tĩnh Chu một cái, tựa hồ nhớ tới chuyện ngọt ngào gì đó, liền mỉm cười nói: “Nơi này cảnh sắc thanh u, thật sự là trần gian ít có, càng khó có được một vị giáo chủ như tiên xuất trần thế này.” Khúc Thiên Hồng mỉm cười, nói: “Tĩnh Chu, ta đoán, không phải là người đang kín đáo mắng chửi ta chứ? Sao người vừa nhìn thấy ta đã mang những lời này nói ra hả?” Đáy lòng Trầm Tĩnh Chu thầm kêu không ổn, vội vàng nói: “Người sao lại nói như vậy! Bốn chữ xuất trần như tiên, rõ ràng vốn những từ tốt nhất để khen ngợi người khác a.” Khúc Thiên Hồng lại cười mãi không ngừng, Trầm Tĩnh Chu sợ y truy cùng hỏi tận, liền chuyển hướng cuộc nói chuyện: “Hôm nay ta phải về rồi.” Khúc Thiên Hồng gật đầu nói: “Ta biết lệnh tôn đại nhân không yên tâm.”, rồi mỉm cười, nói thêm: “Ta và người cùng một chỗ, nhưng không có báo cho lệnh tôn lệnh đường, thật sự thất lễ, tất nhiên phải đi bồi tội.” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười nói: “Lần này trở về, một mình ta đi được rồi. Ta nếu đã muốn sống cùng người đến cuối đời, trách nhiệm này vẫn phải có.” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Tĩnh Chu làm như vậy, tự có duyên có của người. Vậy mai này ta lại đi bái phỏng. Qua một lát ta đưa người về, nhưng tới khi nào ta mới lại được gặp người? Khi nào người mới đến sống trong Tuyết y cung?” Trầm Tĩnh Chu mỉm cười nói: “Người còn bận nhiều chuyện, ta thường xuyên đến quấy rầy cũng không tốt. Khi nào người rảnh rỗi thì đến thăm ta một chút.” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Trầm công tử thật là lợi hại! Dĩ dật đãi lao*, hại ta từ nay về sau phải đi tới chỗ người, nếu người mất hứng, nói không chừng chờ ta tần tần khổ khổ đi đến, người không nói hai lời liền đuổi ta trở về.” Trầm Tĩnh Chu cười nói: “Sao dám sao dám.” Hai người nói giỡn suốt đoạn đường, đi tới Thủy các, thấy bọn Thượng Quan, Vạn Sĩ đang ngồi đó tán dóc, thấy Khúc Thiên Hồng, đều cung thanh hạ bái, lại cùng Trầm Tĩnh Chu hàn huyên. Mấy người Vạn Sĩ Vô Thương vốn định đối với đêm động phòng hoa chúc hôm qua trêu chọc một phen, nhưng giáo chủ ở đây, cuối cùng cũng không dám. Trầm Tĩnh Chu thấy chỉ có Thiên Mộc Đường chủ không có ở đây, trên mặt có chút đỏ lên, cũng không muốn hỏi. Vạn Sĩ Vô Thương cười nói: “Trầm công tử không nên tưởng nhớ Mộc Ngai Sơn làm gì, người này nhìn như nghiêm trang, thành thật, nhưng sau lưng lại là bách thư giai độc, suốt ngày chỉ mang gười khác ra trêu ghẹo mà thôi.” Khúc Thiên Hồng cười nói: “Sự phụ của y Dập Dương công thân thể vẫn không được tốt, nằm bệnh trên giường đã hơn một năm, y đã nhiều năm lưu tâm học được lý, cũng không phải vốn là một kẻ trong ngoài bất nhất.” Tất cả mọi người đều cười lớn.

* Dĩ dật đãi lao: dùng khoẻ ứng mệt; đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công (trong chiến đấu dùng thế thủ bồi dưỡng lực lượng chờ quân địch mệt mỏi, mới tiến đánh). Tương tự lấy mạnh thắng yếu

* bách thư giai độc???

Trầm Tĩnh Chu lại nói với bọn họ: “Ta hôm nay phải về rồi.” Tất cả mọi người đều khuyên can, Du Lăng Phong nói: “Sao vội vàng như vậy?” Thượng Quan Thanh Yến nói: “Người là dâu mới nhưng rõ ràng làm

không tốt nha, cũng không ở lại nhà chồng thêm mấy ngày đã vội vàng, gấp gáp chạy về nhà mẹ đẻ hử.” Mọi người lại mồm năm miệng mười, khổ tâm khuyên hấn ở lại thêm mấy ngày, Trầm Tĩnh Chu nói: “Qua mấy ngày sẽ lại tới du ngoạn.” Khúc Thiên Hồng nói: “Hấn là con trai độc nhất, không giống chúng ta là người tự do trong giang hồ.” Mọi người cũng chỉ đành thôi, lại xuất ra lễ vật, thỉnh hấn chuyển đến Trầm lão gia cùng phu nhân trong nhà, Trầm Tĩnh Chu lại nhất nhất tạ ơn.

Nói lời từ biệt nửa ngày, Trầm Tĩnh Chu cùng Khúc Thiên Hồng lên xe ngựa, đi tiếp một đoạn đường, rồi cục tới bên Vân Yên hồ, hồi tưởng lại lần trước cũng ở chỗ này chia ly, khi đó tình trạng thể thảm bi thương ra sao, lúc này lại không chút ưu tư, trong lòng một mảnh vui sướng trong veo, không có thương cảm, nhưng hai người chỉ còn một ngày thân thiết rồi sẽ phải tách ra vài ngày, nên đều có chút lưu luyến. Hai người tránh tai mắt người qua đường, đứng dưới bóng liễu ôm nhau, vừa nói lời tâm tình, vừa hôn nhau không ngớt, thẳng qua nửa ngày, Trầm Tĩnh Chu mới cùng Khúc Thiên Hồng vẫy tay từ biệt, về tới nhà.

Trầm Tĩnh Chu ở trong nhà cùng cha mẹ nói chuyện, chậm rãi, uyển chuyển nói ra tâm sự của mình, cũng đem vài chuyện trước nay nói ra một ít, Thanh Thư cũng nói giúp vài câu, đem vị công tử trong lòng tới nổi trời có mà đất không có. Cha mẹ hấn vốn là những người hiểu biết, Trầm lão gia tuy nói là người ngay thẳng phóng khoáng, nhưng Giang Nam đệ nhất thủ phủ, cũng không phải không biết tới nhân tình, lần trước nghe thấy con mình nói không thể sinh tử, lại nói là không muốn lấy vợ, trong lòng đã mơ hồ ngờ tới ba phần, nhưng không nói ra, lúc này thấy con mình nói rõ mọi chuyện, cũng không muốn tài so đo. Nguyên lai theo tập tục xưa tới nay, nam tử cùng nam tử yêu nhau cũng không bị người đời phỉ báng hay dị nghị, ngoài ra trong lòng Trầm lão gia vẫn nhớ kỹ khi con mình mười sáu tuổi đã từng nói muốn bước chân vào giang hồ, nhưng bản thân vẫn coi con là một tiểu hài tử mà đối xử, nhất thời nổi nóng răn dạy cho hấn thông suốt, mặc dù hấn không tái đề cập thêm lần nào nữa, nhưng trong lòng Trầm lão gia vẫn có đôi chút hối hận. Vì việc này mà hôm nay đối với con duy nhất mà mình hết sức cưng chiều, chỉ muốn hấn làm những việc không có lỗi với lương tâm, không gây hại cho người khác, ngoài ta cũng không gia tăng can thiệp. Trầm Tĩnh Chu vốn nghĩ việc này làm cực kỳ khó, chưa từng nghĩ cha mẹ lại nhanh chóng đồng ý như thế, lại càng cảm kích.

Lại qua vài ngày, khí trời càng thêm ấm áp. Cô thôn phương thảo*, hạnh hoa tung bay, Giang Nam xuân cảnh, lúc thì trời nắng lúc lại có chút mưa, lúc trời nắng cùng gió xuân ấm áp khiến người ngầy ngẫn, khi trời mưa, khắp nơi khói sóng như tranh. Chim yến bay xung quanh nhà thành cặp làm tổ, tiếng chim hót lịch lịch oanh ca, dưới sông cá tung tăng bơi lội thành đôi, đúng là thời tiết tốt đẹp để đánh cá.

* Cô thôn phương thảo: thôn lẻ cỏ thơm

Hôm nay khí trời vô cùng tốt, sắc trời trong sáng như được gột rửa, lúc này là buổi sáng nhưng thuyền nhỏ nhộn nhạo, làm lay động mặt nước, từ bóng liễu nhìn ra tất cả như một bức tranh thanh bình. Còn nếu muốn nhìn thấy một bức tranh sóng nước chập chờn mê ảo, thì phải chờ tới lúc lên đèn. Cảnh liễu buông xuống mặt nước, thả rơi trong nước những cánh hoa nhỏ mong manh mặc nước vô tình cuốn trôi, bích vân thiên trường*, gió nhẹ thổi qua, cùng đủ loại hương hoa, lại càng làm cho người ta muốn say mê.

* bích vân thiên trường: mây xanh trời rộng

Dưới tàng liễu có hai vị tuấn mỹ công tử đang ngồi, dĩ nhiên đó là Khúc Thiên Hồng cùng Trầm Tĩnh Chu rồi, hai người cũng tập trung *** thần nhìn hai chiếc cần câu trong tay, không bao lâu, Khúc Thiên Hồng đã câu được gần mười con cá lớn, còn Trầm Tĩnh Chu tay chân vụng về không thu hoạch được gì. Hấn không cam lòng, nói: “Bởi vì đêm chiếc cần câu tốt cho người dùng nên ta mới xui xẻo như vậy.” Khúc Thiên Hồng cười không dứt, cầm cần câu trong tay đưa cho hấn, nói: “Chuyện này không khó.” Trầm Tĩnh Chu chưa từng nghĩ y sáng khoái như thế, đành phải chuyển hướng cuộc nói chuyện, nói: “Ta đã gặp qua nhiều người rồi nhưng người lòng dạ hẹp hòi, tính toán chi li giống như ngươi, quả nhiên hiếm thấy.” Khúc Thiên Hồng gật đầu mỉm cười nói: “Trầm công tử nói luôn luôn có lý, vô cùng có lý.” Trầm Tĩnh Chu đoạt lấy chiếc cần câu kia, chuyển tâm câu cá.

Qua một trận, Trầm Tĩnh Chu không cách nào an tĩnh lại, đem cần câu quăng đi, muốn cùng Khúc Thiên Hồng tán dóc, liền nói: “Trong một tháng này ngươi đã đến thăm ta rất nhiều lần, tới rất thường xuyên đó, như thế này cũng không tốt.” Khúc Thiên Hồng cùng hấn nói chuyện nhưng tay cầm cần câu lại chẳng mấy may thay đổi, nói: “Ngày mai ngươi cùng ta trở về, đến Tuyết y cung sống một thời gian, có được không? Lúc trước Lăng Phong có việc xuất môn, ngày về chính là ngày mai, còn đặc biệt cùng ta nói, lúc trở về

muốn nhìn thấy người. Thanh Yển không biết từ nơi nào làm ra một ván cờ trên lưng, cũng muốn cùng người luận bàn. Còn có bốn người Vô Thương, cũng rất muốn gặp người.”

Trầm Tĩnh Chu nghe y nói đến cao hứng, nghĩ đến cảnh náo nhiệt trước kia, trong lòng lại càng háo hức, liền gật đầu, ngay cả trong mắt cũng lộ ra sự trong mong cùng vẻ mặt gấp gáp, Khúc Thiên Hồng nhìn hẩn cười, nói: “Người như người, cả ngày cũng không thể câu nổi một con cá, không bằng như vậy, Tĩnh Chu, không phải, Trầm công tử, trên đời này người là tối chính trực, là người nói chuyện luôn giữ chữ tín, ta và người đánh cuộc một lần, người thấy thế nào?” Trầm Tĩnh Chu cười nói: “Đánh cuộc gì?” Khúc Thiên Hồng cười một trận, lúc này mới nói: “Nếu hôm nay cá người câu được nhiều hơn ta, ta sẽ chịu phạt, ngược lại, người cũng phải cam tâm tình nguyện chịu phạt.” Trầm Tĩnh Chu nói: “Phạt cái gì?” Khúc Thiên Hồng mỉm cười nhìn hẩn, một đôi mắt như mộng như ảo, nhưng đột nhiên xuất hiện một tia nghịch ngợm, không có hảo ý. Trầm Tĩnh Chu nhìn thấy ánh mắt y như vậy, trên mặt nóng như thiêu, đáy lòng lại không tự chủ được trận trận nhộn nhạo, giống như xuân thủy rồi lại tựa như xuân phong khơi lên phiến phiến rung động.

Đúng là: lâu tiền tương vọng bất tương tri, mạch thượng tương phùng cự tương thức? Tá vấn xuy tiêu hướng tử yên, tăng kinh học vũ độ phương niên. Đắc thành bỉ mục hà từ tử, nguyện tổ uyên ương bất tiện tiên*.

* Nằm trong bài thơ Trường An cổ ý của Lư Chiếu Lân

※※※※※

Tây thành dương liễu chuẩn bị xuân nhu, di chuyển cách ưu, lệ khó khăn nhận được. Do nhớ đa tình từng vi hệ về thuyền. Bích dã đổ thắm kiêu ngày đó sự tình, người không gặp, thủy khoảng không chảy. Thiêu hoa không vi*

* Nằm trong bài Giang thành tử của Tần Quán

-Hoàn-

Dưới đây là phần dịch ý của bạn MeteoraX cho phần thơ của Lư Chiếu Lân

, lâu tiền tương vọng bất tương tri, mạch thượng tương phùng cự tương thức – người đứng dưới lầu cùng người trên lầu nhìn nhau (tương vọng) chung quy 2 bên đều là người lạ, là khách qua đường trong mắt nhau (bất tương tri); 2 người tình cờ gặp nhau trên đường nhỏ () hóa ra lại là quen biết (), tựu chung ý là duyên phận, có trường hợp ng/ta định sẵn là có duyên nhận biết, cũng có trường hợp vốn dĩ vô duyên, chỉ có thể làm ng/lạ.

, – Về trước nhắc đến tích về Lộng Ngọc & Tiêu Sứ: Tương truyền, Lộng Ngọc – con gái yêu của Tần Mục Công thời Xuân Thu – đam mê âm nhạc, đặc biệt thích thổi tiêu. Đêm nọ, nàng mơ thấy một thanh niên anh tuấn, thổi tiêu cực giỏi, nguyện cùng nàng kết làm vợ chồng. Mục Công theo lời kể về giấc mơ của con gái, phái người đi tìm, mãi đến Hoa sơn, thật sự gặp được một người con trai tướng mạo xuất chúng đang thổi tiêu, chàng tên là Tiêu Sứ. Sứ giả dẫn chàng về cung, cùng Lộng Ngọc thành thân. Một đêm hai người thổi tiêu dưới trăng, đưa tới tử phượng và xích long (tử là màu tím, xích là màu đỏ), Tiêu Sứ nói với Lộng Ngọc chàng là tiên trên trời, có duyên với nàng, cho nên mới dùng tiếng tiêu làm mai mối, nay long phượng đến đón, có thể về thiên đình. Sau đó Tiêu Sứ cười rống, Lộng Ngọc cười phượng cùng bay lên trời. Về sau ko nắm chắc ý cho lắm, đại khái hiểu là lấy ca vũ làm vui qua tuổi thanh xuân ().

, – bỉ mục ở đây là bỉ mục ngư, loài này vì nhược thị (khả năng nhìn kém) nên luôn sống có đôi, uyên ương cũng là có đôi có cặp, tựu chung câu này ý là chỉ cần có thể cùng người mình yêu bên nhau thì dù chết cũng không từ, dù chỉ làm phàm nhân cũng không hâm mộ thần tiên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-y-cong-tu>